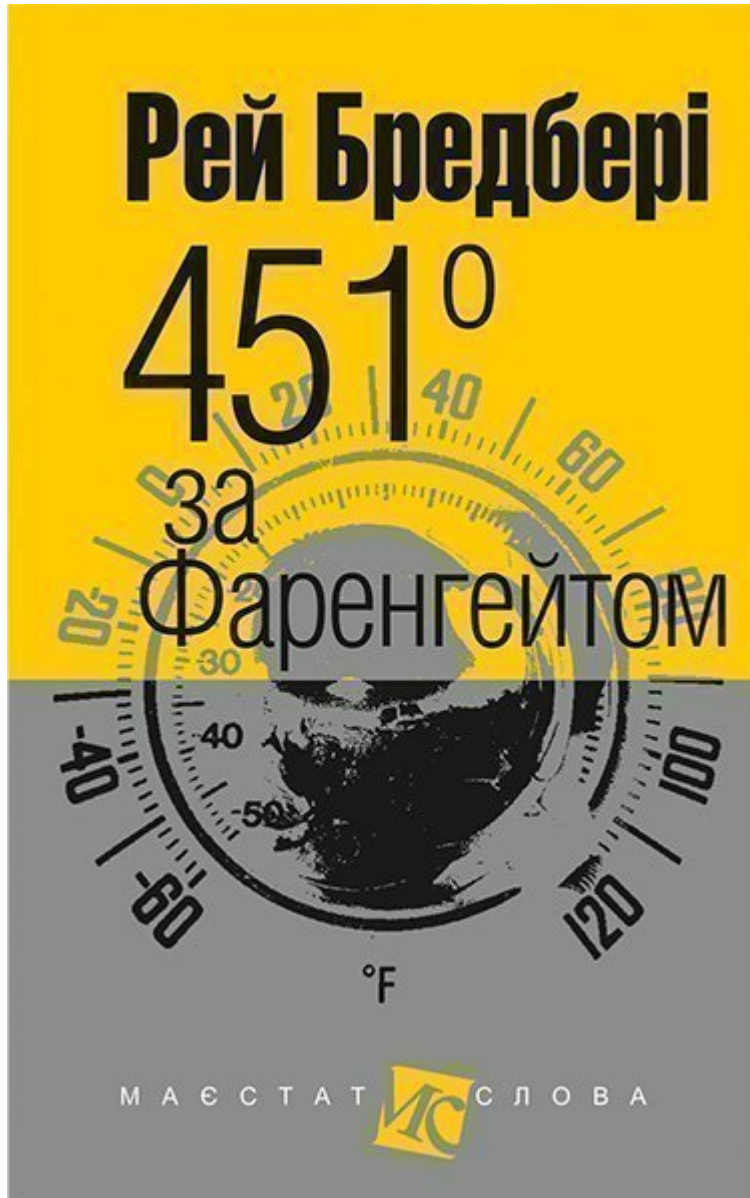

451 градус за Фаренгейтом

Рей Бредбері

Переклад Євгена Крижевича

Замовляйте книжку [на сайті видавництва НК Богдан](#)

Донові Конгдону із вдячністю

451° за Фаренгейтом — температура, при якій загоряється папір.

Якщо тобі дадуть лінійований папір, пиши впоперек. Хуан Рамон Хіменес

ЧАСТИНА ПЕРША

Насолода спалювати

Дивитись, як вогонь поглинає речі, як воші чорніють і змінюються — особлива насолода. В кулаках — мідний наконечник брандспойта; величезний пітон випльовує

отруйний гас; кров бухкає у скронях, а руки, що перетворюють на попіл подерті сторінки історії, здаються руками дивовижного музики, який диригує симфонію полум'я й горіння. Символічний шолом з цифрою 451 низько насунений на чоло; очі палають жовтогарячим вогнем при думці, що буде далі. Він натискає на запальник-і дім ніби підстрибує в жадібному пломені, що забарвлює вечірнє небо в червоне, жовте й чорне. Він сягністо ступає крізь рій вогненних світляків. Йому нестерпно хочеться, як колись, у дитинстві, сунути в вогонь паличку з льодяником саме тоді, коли книжки, змахуючи, наче голуби, крилами-сторінками, вмирають на ґанку й на лужку перед будинком, злітають іскристими вихорами, а чорний від кіптюги вітер жене їх геть.

Він натер до блиску свій чорний лискучий шолом, дбайливо повісив куртку з вогнетривкої тканини, з насолодою помився під душем, далі, заклавши руки в кишені та насвистуючи, перетнув верхній поверх пожежної станції й ковзнув у люк. Останньої миті, коли, здавалося, він розіб'ється, Монтег висмикнув руки з кишень і охопив мідну жердину, яка зі скрипом зупинилась, ледь його ноги торкнулися цементної підлоги першого поверху.

Він вийшов і нічною вулицею рушив до метро, де по підземному тунелю мчав безшумний пневматичний поїзд.

Поїзд невдовзі викинув його разом з сильним струменем теплого повітря на вкритий жовтими кахлями ескалатор, що вів на поверхню в передмісті.

Насвистуючи, Монтег піднявся на ескалаторі в нічну тишу. Він простував до рогу, не думаючи ні про що, в усякому разі, ні про що особливе. Але раптом стихив ходу, ніби звідкись налетів вітер і хтось покликав його на ім'я.

Ось уже кілька вечорів, йдучи при світлі зір до повороту, за яким тротуар вів до його дому, Монтег почував себе отак дивно. Йому здавалося, що за мить до того, коли йому повернути, за рогом хтось стояв. Повітря було ніби заряджене якоюсь особливою тишею, паче там хтось, причаївшись, підстерігав його, а перед самим його приходом перетворювався на тінь і пропускав Монтега крізь себе. Може, він уловлював якийсь слабкий запах, а може, шкірою рук і обличчя відчував ледь помітне підвищення температури там, де стояв той невидимий, зігріваючи повітря своїм теплом. Зрозуміти це було неможливо. Але щораз, повернувши за ріг, він бачив лише білий безлюдний тротуар, що ніби вигинався; лише одного вечора йому здалося, ніби щось швидко майнуло через лужок і щезло, перш ніж він устиг вгледітися чи вимовити бодай слово.

Та сьогодні він так стихив ходу, що майже зупинився. Подумки він був уже за рогом — і раптом до нього долинув ледь чутний шерех. Дихання? Чи рух повітря, викликаний присутністю когось, хто зачаївся й чекав? Він повернув за ріг.

По тротуару, осяяному місячним світлом, вітер гнав осіннє листя, і складалося враження, ніби дівчина, яка йшла назустріч, не ступає, а пливе в повітрі, бо її підганяє вітер і листя. Ледь нахиливши голову, вона дивилась, як її черевички чіпляють рухливе листя. На її тонкому й молочно-білому обличчі застиг вираз лагідної, невситимої цікавості й ледь помітного подиву. Темні очі так пильно вдивлялись у світ, що навряд чи вона пропустила б навіть найменший порух. Біла сукня на ній шурхотіла. Монтегові

здавалося, ніби він чує звук її рук, що рухаються у такт ході, і навіть невловиме відлуння — світлий трепет її обличчя, коли, підвівши голову, вона побачила чоловіка, який стояв за кілька кроків посеред тротуару.

З дерев над ними з шурхотом падав сухий листяний дощ. Дівчина зупинилась і, здавалося, хотіла позадкувати, але натомість глянула на Монтега темними, сяйливими, жвавими очима, так ніби він сказав їй щось надзвичайно приємне. Але він лише привітався. Помітивши, що дівчина зачудовано дивиться на саламандру на його рукаві й на диск із феніксом на грудях, він проказав:

— Ви, певне, наша нова сусідка?

— А ви, мабуть... — вона відвела очі від його професійних емблем. — Пожежник? — її голос завмер.

— Як дивно ви це сказали...

— Я... я здогадалася б навіть із заплющеними очима.

— Що, запах гасу? Моя дружина завжди на це скаржиться, — засміявся він. — Його ніколи не можна цілком позбутися.

— Так, не можна, — мовила вона з якимось жахом.

Монтегові здалося, ніби вона кружляє навколо нього, обертає його на всі боки, легенько стрясає, вивертає кишені, хоч вона й не зрушала з місця.

— Гас, — проказав він, уриваючи задовгу мовчанку, — мені пахне як парфуми.

— Справді?

— Атож. Чом би й ні? Дівчина трохи подумала.

— Не знаю, — сказала вона, тоді озирнулась на тротуар, що вів до їхніх будинків. — Можна, я піду з вами? Мене звуть Клариса Маклелен.

— Клариса. А я — Гай Монтег. Ходімо. А чому ви так пізно блукаєте отут? Скільки вам років?

Вони йшли посрібленим тротуаром крізь теплу, але свіжу й вітряну ніч, у повітрі ніби віяло тонким ароматом абрикосів і полуниць; Монтег озирнувся і зрозумів, що це неможливо в такій порі року.

Була тільки дівчина, яка йшла поруч, у місячному світлі її обличчя сяяло, мов сніг. Монтег знав — вона зараз обмірковує, як ліпше відповісти йому.

— Так от, — проказала дівчина, — мені сімнадцять і я божевільна. Мій дядько стверджує, що це в такому віці неминуче. Коли питають, скільки тобі років, каже він, відповідай, що сімнадцять і ти не при своєму розумі. Вночі добре гуляти, чи не так? Я люблю вдихати запах речей, бачити їх, а інколи отак блукаю цілу ніч аж до схід сонця.

Знову запала мовчанка; нарешті вона замислено сказала:

— Знаєте, я вас анітрохи не боюсь.

— А чого мене боятися? — здивувався він.

— Багато хто боїться вас. Я маю на увазі, боїться пожежників. Але ж ви, зрештою, людина як людина...

У її очах, наче в двох блискучих краплинах прозорії води, він побачив своє відображення, темне й крихітне, але точне до дрібниць, видно навіть зморшки в

кутиках вуст, ніби ці очі були двома чудесними шматочками бузкового бурштину з його вкрапленим навіки образом.

Її, тепер обернене до нього, обличчя здавалося тендітним, молочно-білим кристалом, що сяяв м'яким, незгасимим світлом. То було не дратівливе електричне світло, а дивно заспокійливий чудовий, приємний пломінець свічки. Одного разу, коли він ще був малий, чогось вимкнулась електрика. Тоді мати десь знайшла й засвітила останню свічку. То була мить перетворень: при цьому світлі обшир зменшився, затишно оточив їх, і вони обоє, мати й син — сиділи, ніби самі перетворені, бажаючи одного— аби електрика не вмикалась якомога довше... Раптом Клариса Маклелен сказала:

— Можна щось запитати? Чи давно ви працюєте пожежником?

— Відтоді, як мені виповнилось двадцять, тобто вже десять років.

— А ви коли-небудь читаєте книжки, які палите?

Він засміявся.

— Це протизаконно!

— Авжеж, авжеж...

— Це добра робота. В понеділок палити книжки Міллей, в середу — Уїтмена, в п'ятницю — Фолкнера, перетворювати їх на попіл, а потім спалювати навіть попіл. Отакий наш професійний девіз.

Вони пройшли ще трохи; Клариса запитала:

— А чи правда, що колись гасили пожежі замість розпалювати їх?

— Ні. Будинки завжди були вогнетривкі, запевняю вас.

— Дивно. Я чула, ніби колись горіли будинки, а пожежники існували для того, щоб гасити вогонь.

Він засміявся.

Дівчина швидко поглянула на нього.

— Чого ви смієтесь?

— Не знаю. — Він знову засміявся, та зненацька замовк. — А що?

— Ви смієтесь, хоч я не сказала нічого смішного і на все відповідала одразу ж. А ви ніколи не замислювалися над тим, про що я запитувала?

— Ви таки справді трохи дивна, — промовив Монтег, глянувши на неї. — Ви наче зовсім не поважаєте співрозмовника!

— Я не хотіла вас образити. Мабуть, я надто люблю придивлятися до людей.

— Ну, а це вам ні про що не говорить? — він поплескав по цифрі "451" на рукаві своєї вугляно-чорної куртки.

— Говорить, — прошепотіла вона й пришвидшила ходу. — Ви коли-небудь бачили ракетні автомобілі, що мчать ген там, по бульварах?

— Переходите на іншу тему?

— Мені іноді здається, що водії тих автомобілів не знають, що таке трава чи квіти, адже вони бачать їх тільки на великій швидкості, — сказала дівчина. — Покажіть їм зелену пляму, й вони скажуть: ага, це трава. Рожева пляма? Розарій! Білі плями — будинки, брунатні — корови. Одного разу мій дядько спробував їхати по шосе повільно

— сорок миль на годину. То його на два дні посадили до в'язниці. Смішно, чи не так? І водночас сумно.

— Ви надто багато думаєте, — мовив Гай зніяковіло.

— Я рідко коли дивлюсь телевізійні передачі, не ходжу на автомобільні гонки й не буваю в парках розваг. Певне, тому в мене досить часу для всяких божевільних думок. Ви бачили за містом рекламні щити довжиною в двісті футів? А ви знаєте, що колись вони були тільки двадцять футів? Тепер же автомобілі мчать так швидко, що реклами довелося подовжити, а то їх ніхто не зміг прочитати.

— Ні, я цього не знав! — Монтег коротко засміявся.

— А я знаю ще щось, чого ви, мабуть, не знаєте. Вранці на траві лежить роса.

Він намагався пригадати, чи чув колись про це, і раптом розсердився.

— А коли подивитися туди, — вона кивнула на небо, — то можна побачити маленьку людину на місяці.

Але він не знати вже коли дивився на небо.

Далі вони йшли мовчки; вона замріялась, а він, відчуваючи досаду й ніяковість, докірливо поглядав на неї.

Вони підійшли до її будинку — всі вікна в ньому світилися.

— Що тут таке? — Монтегові не часто доводилося бачити стільки світла в житловому приміщенні.

— Нічого, просто мама, тато й дядько сидять гуртом і розмовляють. Зараз таке рідко зустрінеш, так само, як і пішохода. Не пригадую, чи я казала, що мого дядька арештували ще раз — ішов пішки. Так, ми вельми дивні люди.

— Але про що ви розмовляєте?

Дівчина лише засміялась.

— На добраніч! — вона повернула до свого дому.

Тоді, ніби щось пригадавши, зупинилась, підійшла до нього й подивилася, здивовано й допитливо, йому в обличчя.

— Ви щасливий? — запитала,

— Що?! — вигукнув він.

Але дівчини вже не було поряд — вона бігла в місячному світлі. Тихо причинилися вхідні двері її дому.

— Щасливий? От дурниці!

Монтег перестав сміятися. Він засунув руку в спеціальний отвір у дверях свого будинку, й вони у відповідь на його доторк відчинились.

— Звісно, щасливий. А що вона собі думає? Що я нещасний? — запитував він у порожніх кімнат.

Його погляд натрапив на вентиляційну решітку в передпокої. І він нараз пригадав, що там сховане. Зар воно ніби дивилось на нього звідти. Вій швидко відвів очі.

Яка дивна зустріч цього дивного вечора! Такого з ним ще не було, хіба що рік тому, коли він зустрівся в парку зі старим, і вони розмовляли...

Монтег похитав головою і глянув на порожню стіну. Відразу ж на ній проступило

обличчя дівчини, яким воно відбилося в пам'яті: прекрасне, навіть більше — приголомшливе. Це тонке обличчя нагадувало циферблат невеличкого годинника, ледь видимий у темній кімнаті, коли, прокинувшись серед ночі, хочеш узнати, котра година, і стрілки показують годину, хвилину й секунду, і цей світлий диск каже тобі, що ніч минає, дарма що стає темніше, і незабаром зійде сонце.

— У чому річ? — спитав Монтег у свого другого, підсвідомого "я", цього дивака, який часом верзе щось, не підкоряючись ні волі, ні звичці, ні розуму.

Він знову подивився на стіну. Як вона схожа на дзеркало! Неймовірно — чи ж багатьох ти знаєш, хто б міг так відбивати твоє власне світло? Люди більш подібні до... — він якусь хвилю підшукував порівняння і знайшов його у своїй роботі, —...до смолоскипів, що палають, доки їх загасять. Хіба часто побачиш на обличчях інших людей відбиток свого власного лиця, своїх найглибших, потаємних, трепетних думок?

Яку могутню силу розпізнання мала ця дівчина! Ніби нетерпляча глядачка лялькової вистави, вона передчувала найменше тремтіння його вій, кожен порух руки чи пальця. Скільки вони йшли разом? Три хвилини? П'ять? І водночас ніби дуже довго. Яким величезним видавався їй відбиток на стіні, яку тінь відкидала її тендітна постать! Він відчував: коли в нього засвербить око, вона кліпне, а ледь напружаться в нього м'язи обличчя, вона позіхне раніше за нього.

І тепер він думав: "А й справді, вона навмисне чекала мене там, на вулиці, о такій пізній порі..."

Монтег прочинив двері спальні й наче опинивсь у мармуровому холодному склепі. Непроглядна темрява, нема й натяку на залитий срібним сяйвом зовнішній світ; вікна щільно завішені, а сама кімната схожа на могилу, куди не проникає жоден звук великого міста. Проте кімната не була порожня.

Він прислухався.

Ледь чутне переривисте комарине гудіння, дзижчання електронної осі, що сховалась у своєму теплому й затишному гніздечку. Музика лунала досить виразно, можна було навіть розчути мелодію.

Він відчув як усмішка ковзнула з його вуст, розтала, спливла й відпала, наче лій, наче віск химерної свічки, яка горіла надто довго і, впавши, згасла.

Пітьма. Він не був щасливий. Ні, він нещасний. Він сказав це сам собі. Визнав як факт. Він носив своє щастя, мов машкару, а дівчина зірвала її і втекла через лужок, і вже не можна постукати до її дверей, аби вона повернула йому цю машкару.

Не вмикаючи світла, він уявив собі кімнату: дружина на ліжку, не вкрита ковдрою й холодна, наче надгробний пам'ятник; її нерухомі очі вступилися в стелю, ніби прив'язані до неї невидимими сталевими нитками. А у вухах — манюсінькі "Черепашки", радіоприймачі-втулки розміром з наперсток, і океан електронних звуків — музика й голоси, музика й голоси-шиплескуються на береги її безсонного мозку. А кімната була таки порожня. Щоночі сюди вривалися хвилі звуків, припливи й відпливи гойдали Мілред, несли її, з широко розплющеними очима, назустріч ранку. Протягом останніх двох років не було жодної ночі, щоб його дружина не плавала в цьому океані, не

занурювалась у нього радо ще й ще.

У кімнаті було холодно, однак Монтег відчув, що задихається. Але він не розсунув штор, не відчинив балконних дверей, бо не хотів, аби місяць зазірав сюди. І з почуттям людини, яка ось-ось помре від задухи, від помацки дістався до своєї розстеленої, самотньої, холодної постелі.

Не встиг він зачепитися ногою за якусь річ на підлозі, однак уже знав, що буде. Це відчуття скидалося на те, якого він зазнав, звернувши за ріг і мало не збивши дівчину. Його нога, викликавши своїм рухом коливання повітря, отримала у відповідь сигнал про перешкоду і щось штовхнула — те "щось" із глухим дзенькотом покотилось у піймю.

Монтег випроставсь і прислухався до дихання жінки, що лежала на ліжку в непроглядній темряві. Дихання було дуже слабке, в ньому ледь вгадувалося життя — навряд чи від нього затремтів би бодай маленький листочок, пушинка чи волосинка.

Йому все ще не хотілося впускати в кімнату зовнішнє світло. Вийнявши запальничку, він намацав саламандру, викарбувану на срібному диску, натис...

Два місячних камені дивились на нього у світлі кволого вогника, який він тримав у руці; два місячних камені на дні прозорого ручая, — над ними, не зачіпаючи їх, текло життя.

— Мілред!

Її обличчя нагадувало засніжений острів: у дощ воно не відчує дощу, а коли хмари кидатимуть на нього рухливі тіні, воно не відчує тих тіней. Безрух, німування... Тільки спів ос-втулок, щільно заткнутих у вуха; тільки скляний погляд і слабке, майже нечутне дихання, від якого ледь тремтіли її ніздрі, й повна її байдужість до того, дихатиме вона взагалі чи ні.

Він зачепив ногою маленьку кришталеву пляшечку з-під снодійного, де ще вранці було тридцять таблеток. Тепер вона, розкоркована й порожня, виблискувала в кволому світлі запальнички на долівці біля його ліжка.

Раптом небо над будинком заскреготіло. Пролунав оглушливий тріск, наче дві велетенські руки розірвали по шву десять тисяч миль чорного полотна. Монтега ніби розчахнуло навпіл, мовби йому розітнули й роздерли груди. Над будинком мчали реактивні бомбардувальники — перший, другий, перший, другий, перший, другий. Шість, дев'ять, дванадцять — один за одним, один за одним, стрясаючи повітря оглушливим ревінням. Монтег роззявив рота, і цей вереск увірвався в нього крізь ошкірені зуби. Запальничка погасла. Місячні камені зникли. Рука рвонулася до телефону.

Реактивні бомбардувальники зникли. Його вуста тіпалися, торкаючись до слухавки:

— Швидко допомогу... — шепіт, сповнений жаху.

Йому ввижалося, ніби від ревіння чорних бомбардувальників зірки обернулися на порох, а вранці той пил обсипле землю дивовижним снігом. Ця чудернацька думка не давала йому спокою, поки він стояв, тремтячи, у темряві, і безгучно ворухив устами.

Вони привезли з собою машину. Власне, дві машини. Одна заповзала в шлунок, як

чорна кобра на дно лункого колодязя в пошуках гнилої води та гнилого минулого. Вона пила зелену рідину, всмоктувала її, викидаючи геть. Чи спроможна вона випити всю темряву? Чи спроможна викачати всю отруту, яка назбиралася там упродовж багатьох років? Машина пила мовчки, час від часу захлинаючись, ніби щось вишуквала. В неї було око. Оператор з байдужим обличчям, надівши оптичний шолом, міг зазирнути в самісіньку душу хворого. Що бачило око? Він не казав. Він дивився, але не бачив того, що бачило око. Вся ця процедура нагадувала риття канави на підвір'ї. Жінка в ліжку була всього-на-всього твердим прошарком мармуру, до якого вони дісталися. Тож рийте далі, опускайте бур, висмоктуйте порожнечу, якщо тільки її може висмоктати ця тремтлива зміюка.

Оператор стояв і курих. Друга машина теж працювала. Нею керував такий самий байдужий чоловік у червонясто-брунатному комбінезоні, що не забруднювався. Ця машина викачувала з тіла кров, замінюючи її свіжою кров'ю й сироваткою.

— Доводиться очищати двома способами, — кинув оператор, стоячи над нерухомою жінкою. — Нема сенсу очищати шлунок, не очистивши крові. Варто залишити цю погань у крові — й кров застукотить у мозок, як молоток, — бах-бах! — тисячі зо дві ударів, і мозок відмовляє, перестає працювати.

— Замовкніть! — вигукнув Монтег,

— Я лише хотів пояснити, — відказав оператор.

— Ви вже закінчили? — запитав Монтег. Вони дбайливо складали свої машини.

— Так, закінчили. — Його гнів не справив на них ніякого враження. Вони стояли й курили свої сигарети; дим в'юнився, ліз їм у ніс і очі, але жоден ані змигнув, ані скривився. — П'ятдесят доларів.

— Чом ви не кажете, чи вона одужає?

— Звісно, одужає. Вся та погань тепер отут, у ящику, отже, не діятиме на неї. Я ж казав: викачуєш стару кров, уливаєш нову — і все гаразд.

— Але ж ви не лікарі. Чому швидка допомога не прислала лікаря?

— Овва! — сигарета помандрувала з одного куточка рота в другий. — Ми маємо до десятка таких випадків щоночі. За останні роки воші так почастішали, що довелося створити спеціальну машину. Щоправда, нова в ній лише оптична лінза, решта — давно відоме. Тут лікар не потрібен. Два оператори — і через півгодини нема ніяких проблем. Однак нам треба йти, — він подався до дверей. — Щойно одержали ще один радіовиклик. За десять кварталів звідси ще хтось проковтнув коробочку снодійних таблеток. Якщо знов знадобимося, дзвоніть. А їй зараз потрібен спокій. Ми ввели їй тонізуючий засіб. Прокинеться голодна. Бувайте!

І люди з гадючими поглядами, з сигаретами в тонких губах, підхопили машини і шланг, ящик з сумною рідиною та темною густого речовиною, що не мала назви, й вийшли з кімнати. Монтег, важко опустившись на стілець, дивився на жінку. Тепер її очі були заплющені; простяглій руку він відчув долонею її теплий подих.

— Мілред, — спромігся нарешті проказати.

"Нас надто багато, — подумав він. — Нас мільярди, а це надто багато. Ми не знаємо

одне одного. Приходять чужинці й силують тебе. Чужинці виривають твоє серце. Чужинці висмоктують твою кров. Боже мій, хто були ті люди? Я їх не бачив ніколи в житті!"

Минуло півгодини.

Чуяча кров текла тепер у жилах цієї жінки, й вона, здавалось, оновила її. Шоки порожевішали, уста посвіжішали, стали м'якшими, червонішими; вона вже не стискала їх щільно, як досі. Чиясь кров. Якби ж ще чиясь плоть, мозок та пам'ять! Якби ж можна було віддати саму душу в чистку, щоб її там розібрали, випатрали, відпарили, дезинфікували, знов зібрали, а вранці принесли назад. Якби ж...

Він підвівся, розсунув завіси й широко розчахнув вікна, впустивши в кімнату свіже нічне повітря. Була друга година ночі. Невже лише годину тому він зустрів на вулиці Кларису Маклелен, увійшов до цієї темної кімнати й зачепив ногою кришталеву пляшечку? Минула тільки година, але все змінилось — розтав колишній світ і виник новий, безбарвний.

Через осяяний місячним світлом лужок, з будинку, де жила Клариса з батьками й дядьком, долинав сміх. Вони вміли сміятися спокійно і щиро. Крім того, цей сміх був природний, сердечний і невимушений, він долинав з будинку, яскраво освітленого цієї пізньої пори, тоді як інші будинки мовчали, занурившись у пітьму. Монтег чув голоси людей, вони щось говорили, запитували, відповідали, сплітаючи і розплітаючи чарівну тканину розмови.

Монтег вийшов через скляні двері, перетнув лужок, навіть не усвідомлюючи, що робить. Він стояв у тіні перед будинком, де точилася розмова, й думав про те, що от зараз він може постукати в двері й прошепотіти: "Впустіть мене. Я мовчатиму. Я хочу лише послухати вашу розмову".

Однак він і далі стояв на холоді, лице його нагадувало крижану маску; він прислухався до чоловічого (певне, дядькового) голосу, який неквапливо вів:

— Зрештою ми живемо в таку пору, коли люди не мають ніякої цінності. Людина — наче паперова серветка: в неї висякуються, зминаються, викидають, беруть нову, висякуються, зминаються, викидають. Ніхто не має свого обличчя. Як можна вболівати за свою футбольну команду, не знаючи ні розкладу ігор, ані прізвищ гравців? До речі, скажи, приміром, якого кольору в них футболки?

Монтег подався назад, до свого дому. Не зачинивши вікна, підійшов до Мілред, дбайливо вкута в її ковдрою і ліг у свою постіль. Місячне світло торкнулося його обличчя, глибоких зморщок насупленого чола й відбилося в очах, утворюючи в кожному срібне більмо.

Впала перша краплина дощу. Клариса. Ще краплина. Мілред. Ще одна. Дядько. Ще одна. Сьогоднішнє полум'я. Одна. Клариса. Друга. Мілред. Третя. Дядько. Четверта. Полум'я. Одна. Клариса. Друга. Клариса. Одна, друга, третя, четверта, п'ята. Клариса, Мілред, дядько, полум'я, снодійні таблетки, люди — паперові серветки, нема своїх облич, висякайся, зімни, кинь, Клариса, Мілред, дядько, полум'я, таблетки, серветки, висякайся, зімни, кинь. Одна, друга, третя, одна, друга, третя! Дощ. Гроза. Дядьків

сміх. Грім падає з неба. Світ вивергає зливу. Полум'я бухкає вулканом. Усе кружляє, мчить бурхливим потоком, водяним ревучим смерчем назустріч ранку.

— Нічого більше не знаю, — промовив Монтег, поклавши в рот снодійну таблетку. Вона повільно розтала на язичку.

Вранці о дев'ятій Мілред уже не було в ліжку.

Монтег квапливо встав, — серце шалено калатало, — пробіг через передпокії і зупинився на порозі кухні.

Грінки вистрибували із срібного тостера, павуча металева лапа підхоплювала їх і кидала в розтоплене масло.

Мілред дивилась, як грінки падають до її тарілки. В її вухах щільно сиділи електронні бджоли й без угаву дзижчали. Нараз вона підвела голову, побачила Монтега й кивнула йому.

— Як ти себе відчуваєш? — запитав він.

За десять років спілкування з радіовтулками "Черепашка" Мілред навчилася читати по губах. Вона знов кивнула, вклала свіжу скибку хліба в тостер. Той клацнув.

Монтег сів.

— Ніяк не втямлю, чого це мені так хочеться їсти, — сказала дружина.

— Ти...

— Я страшенно голодна.

— Учора ввечері... — намагався сказати він.

— Я погано спала. Жахливо відчуваю себе, — мовила вона. — Господи, як хочеться їсти! Ніяк не збагну, чому...

Вона неуважно дивилася на його уста.

— Що було вчора?

— Хіба ти не пам'ятаєш?

— А що? Була п'ятника, чи що? Я ніби з 25 похмілля. Боже, яка я голодна! А хто в нас був?

— Кілька чоловік, — відповів він.

— Так я й думала. — Мілред прожувала грінку, — Болить шлунок, а їсти хочеться страшенно. Сподіваюсь, я вчора не наробила дурниць?..

— Ні, — тихо відповів Монтег,

Тостер простяг йому павучою лапою просякнуту маслом грінку. Він вдячно взяв її.

— У тебе теж вигляд не дуже, — заважила дружина.

У другій половині дня падав дощ, весь світ ніби затягло тьмяно-сірою запоною. Монтег стояв у передпокої, пришпилюючи до куртки значок, на якому палала жовтогаряча саламандра, а тоді довго й замислено дивився на вентиляційну решітку. Його дружина, відірвавшись од сценарію, який читала в телевізорні! кімнаті, зпрнула на нього.

— Чи ти ба! — мовила вона. — Чоловік думає!

— Так, — відказав Монтег. — Я хотів поговорити з тобою. — Він помовчав. — Учора ти випила всі пігулки з цієї пляшечки.

— Не може бути, — здивовано відповіла вона.

— Пляшечка порожня.

— Та не могла я нього зробити. Навіщо? — повторила дружина.

— Може, ти проковтнула дві, а потім забула і взяла ще дві, знов забула й прийняла ще дві, а вже тоді, одурманена, ковтала одну за одною, аж поки проковтнула тридцять чи сорок — усі, скільки їх було в пляшечці.

— Дурниці! Навіщо це мені робити?

— Не знаю.

Вона відверто чекала, поки він піде.

— Не зробила б я цього, — повторила. — Ніколи б не зробила.

— Нехай буде по-твоєму, — відповів Монтег.

— Хай буде. — Вона знов узялася читати сценарій.

— Що сьогодні по телебаченню? — стомлено запитав він.

Цього разу Мілред навіть не підвела голови.

— П'єса з розгортанням на чотири стіни. Починається через десять хвилин. Сьогодні вранці я поштою одержала свою роль. У сценарії бракує однієї ролі — це нова ідея. Хатня господарка, тобто я, має виконувати оту роль. Коли треба подати репліку, якої нема в сценарії, всі дивляться на мене з трьох стін, і я промовляю цю репліку. Ось, наприклад, чоловік каже: "Що ти про це думаєш, Гелен?" — і дивиться на мене, а я нібито сиджу отут, у центрі сцени, бачиш? І відповідаю... Стривай, що ж я відповідаю? — Вона почала водити пальцем по рядках сценарію. — Ага, я відповідаю: "По-моєму, це чудово!" І п'єса йде далі, поки він скаже: "Ти згодна з цим, Гелен?" Тоді знов я кажу: "Авжеж, згодна!" Хіба не цікаво, Гаю?

Він стояв у передпокої, дивлячись на неї.

— Справді, цікаво, — повторила вона. — Про що п'єса?

— Я ж тобі казала. Там три дійові особи — Боб, Рут і Гелен.

— Еге ж!

— Це справді надзвичайно цікаво. Буде ще цікавіше, коли матимемо четверту телевізорну стіну, Як ти вважаєш, чи довго нам доведеться заощаджувати, аби замість звичайної стіни поставити телевізорну? Це коштує лише дві тисячі доларів.

— Третина того, що я заробляю за рік,

— Усього-на-всього дві тисячі, — повторила вона. — Ти міг би інколи й про мене потурбуватись. Якби ми поставили четверту телевізорну стіну, ця кімната була б уже не тільки наша — тут оселились би різні незвичайні люди. Можна відмовитись від чогось іншого.

— Ми й так багато від чого відмовились, аби виплатити за третю стіну. Лише два місяці тому її поставили, коли ти пам'ятаєш.

— Лише два місяці тому! — Якусь хвилю вона дивилась на Монтега, тоді промовила: — Ну, до побачення, любий.

— До побачення. — Він пішов був, та раптом зупинивсь і озирнувся. — П'єса щасливо закінчується?

— Я ще не дочитала до кінця.

Він підійшов, прочитав останню сторінку, кивнув, згорнув сценарій, віддав його дружині і вийшов з дому на дощ.

Дощ ущухав. Дівчина йшла серединою тротуару, підвівши голову, — на її обличчя падали окремі краплини. Побачивши Монтега, вона осміхнулась.

— Здрастуйте!

Він привітався, а тоді спитав:

— Ну, що-небудь ще надумали?

— Аякже, адже я божевільна. Так добре, коли дощить... Я люблю гуляти під дощем.

— Не думаю, щоб мені це сподобалося.

— А може, й сподобалося б, якби спробували.

— Ніколи не пробував.

Вона облизнула губи.

— Дощ навіть на смак приємний.

— І чого це вам кортить усе спробувати на смак хоч раз? — запитав він.

— Буває, що й не раз. — Вона глянула на щось, затиснуте в руці.

— Що там у вас? — поцікавився Монтег.

— Кульбаба. Певне, остання. Я й не сподівалася знайти кульбабу такої пізньої осені. Є така прикмета — потерти нею під підборіддям, чули? Дивіться. — Вона, сміючись, доторкнулась підборіддям до квітки.

— Навіщо це?

— Коли залишиться слід, — значить, я закохана. Є слід?

Монтегові нічого не лишалось, як подивитися на її підборіддя.

— Ну що? — запитала дівчина.

— Жовте.

— Чудово! А тепер перевіримо на вас.

— Зі мною нічого не вийде.

— Побачимо. — Не встиг він і поворухнутись, як дівчина тицьнула йому кульбабу в підборіддя. Монтег мимохіть відсахнувся, а вона засміялася. — Стійте тихо!

Подивившись на його підборіддя, Клариса насупилась.

— Ну що? — запитав Монтег.

— Як вам не соромно! — вигукнула вона. — Ви ні в кого не закохані!

— Ні, закоханий.

— Але ж цього не видно.

— Я дуже закоханий! — Він намагався викликати в уяві чие-небудь обличчя, але марно. — Закоханий!

— О, будь ласка, не дивіться на мене так.

— Це все ваша кульбаба, — мовив він. — Весь пилوک перейшов на ваше підборіддя, тож мені не лишилося нічого.

— Так-так, звичайно. Я вас засмутила, еге ж? Бачу, що засмутила... Даруйте, я не хотіла, справді, не хотіла... — Вона легенько торкнулась його ліктя.

— Ні, ні, — поквапливо відповів він. — Усе гаразд.

— Мені треба йти. Скажіть, що пробачаєте мені. Я б не хотіла, аби ви на мене сердилися.

— Та не серджусь я. Хіба що трохи прикро.

— Я йду до свого психіатра. Мене примушують до нього ходити. От і доводиться вигадувати для нього всякі дурниці. Не знаю, якої він про мене думки, але каже, що я справжня цибулина! Мовляв, треба мене лупити шар за шаром.

— Мені теж здається, що вам потрібен психіатр, — сказав Монтег.

— Ні, ви так не думаєте.

Він зітхнув, а тоді промовив:

— Еге ж, не думаю.

— Психіатр хоче знати, чом це я блукаю в лісі, дивлюся на птахів і ловлю метеликів. Колись я покажу вам свою колекцію.

— Гаразд.

— Вони хочуть знати, як я проводжу свій час. Кажу їм: іноді просто сиджу й думаю. Плє не кажу, про що. А іноді, кажу, люблю закинути голову, як оце зараз, і ловити дощові краплини язиком. Вони смачні. Ви хоч раз пробували?

— Ні, я...

— Ви пробачили мені, так?

— Так. — Він замислився. — Так, пробачив. Сам не знаю чому. Ви якась дивна: на вас ображаєшся і легко вибачаєш. То, кажете, вам сімнадцять?

— Так, через місяць виповниться.

— Дивно. Як дивно. Моїй дружині тридцять, але ви з вигляду часом набагато старша. Не можу позбутися цього відчуття.

— Ви теж якийсь дивний, пане Монтег. Іноді я навіть забуваю, що ви пожежник. Скажіть, можна вас знову розсердити?

— Та що вже там, давайте!

— Як це почалось? Як ви потрапили туди? Як вибрали цю роботу і саме її? Ви не схожий на інших пожежників. Я бачила декотрих, знаю. Коли я базікаю, ви дивитесь на мене. Коли я вчора сказала щось про місяць, ви глянули на нього. Ті, інші, ніколи б так не зробили. Інші просто пішли б, не слухаючи мене. Л то й пристрахали б. Люди тепер не мають часу одне для одного. Мало хто так добре ставиться до мене, як ви. Тому мені й дивно, що ви пожежник — це якось не личить вам.

Йому здалося, ніби він роздвоївся: одна його половина була гаряча, друга — холодна, одна — ніжна, друга — жорстока, одна — тремтлива, друга — незворушна, й ці половини намагалися знищити одна одну.

— Вам, либонь, уже час йти, — мовив він.

Дівчина побігла, а Монтег, залишившись під дощем, довго не рушав з місця. Тоді повільно пішов і раптом, відкинувши голову, підставив під дощ обличчя і відкрив рот...

Механічний пес ніби спав і водночас не спав; ніби він був живий і водночас мертвий у своїй буді, що стиха гуділа, ледь помітно здригалась і м'яко світилась в

темному закутку. Місячне світло з півного неба проникало крізь велике вікно і, падаючи на тремтливого механічного звіра, вигравало на його латунних, мідних і сталевих частинах. Світло відбивалося в шматочках рубінового скла, мерехтіло на тонких, мов капіляри, чутливих нейлонових волосинах у ніздрях чудовиська, що ледь помітно тремтіло на своїх восьми павучих, підбитих гумою лапах.

Монтег сковзнув по мідній жердині вниз і вийшов подивитися на місто — вже випогодилося, хмари розсіялись. Він запалив сигарету і, повернувшись, нахилився й зазирнув до буди. Механічний пес нагадував велетенську бджолу, що повернулася до свого вулика з поля, де нектар квітів насичений отрутою, яка викликає безум і кошмари. Тіло пса всотало цей густий, пряний трунок, і тепер звір спав, намагаючись сном подолати згубну отруту.

— Привіт, — прошепотів Монтег, як завжди зачудовано дивлячись на мертву і водночас живу тварину.

По ночах, коли ставало нудно (а таке бувало щоночі), пожежники ковзали вниз по мідних жердинах, наструювали цокаючий механізм нюхової системи пса на певний запах і впускали до нього в підвал пацюків, курчат чи кошенят, яких однаково треба було втопити, а потім билися об заклад, кого пес ухопить першим. Через кілька секунд гра закінчувалася-пацюк, кошеня чи курча, не встигши подолати й половини відстані, потрапляли до м'яких лап звіра, а чотиридюймова порожниста сталева голка, висунувшись, наче жало, з його морди, впорскувала жертві чималу порцію морфію чи прокаїну. Жертву кидали в сміттєспалювальну піч, і забава починалася знову.

Під час цих забав Монтег звичайно залишався, нагорі. Колись, два роки тому, він побився об заклад з одним із пайдосвідченіших гравців — і програв тижневу платню. Він і досі пам'ятає несамовитий гнів Мілред: її лице взялося червоними плямами, а на чолі набрякли жили. Тепер по ночах він лежав на ліжку обличчям до стіни, прислухаючись до вибухів реготу внизу, до дрібного — наче хтось швидко бив по клавіші роялю — цокоту пацючих кігтів по підлозі, до попискування мишей, до похмурої, зрадливої тиші, коли пес безшумно, мов метелик на світло, вистрибував з буди, жалив голкою й повертався назад, щоб тут-таки померти, наче вимкнули струм.

Монтег доторкнувся до морди пса.

Пес загарчав.

Монтег відсахнувся.

Пес трохи підвівся і глянув на нього — раптом ожили його очі, в них засвітилися зелено-сині неонові вогники. Знову почулося гарчання — дивний звук, що дратував вухо, суміш електричного дзижчання, шипіння масла на пательні, металевого скреготу, ніби почали рухатися коліщата механізму, скрипучого від іржі та старечої підозрілості.

— Тихше, тихше, чоловіче, — вичавив з себе Монтег; серце його шалено калатало в грудях.

Він побачив, як з морди пса вистромилася на дюйм голка, щезла, знову вистромилася, знову щезла. Гарчання, ніби закипаючи, стало голосніше, пес утупився в Монтега.

Він позадкував. Пес ступнув з буди. Монтег ухопився за жердину. Відповівши на доторк, жердина ковзнула вгору, безшумно пронісши людину крізь отвір у стелі. Монтег вийшов на тьмяно освітлений майданчик горішнього поверху. Його лихоманило, обличчя було бліде, аж зелене. Пес опустився вниз на свої вісім неправдоподібних павучих лап і знову загудів; його багатогранні очі згасли.

Монтег стояв коло люка, намагаючись опанувати себе. Позад нього, в кутку, за столом, освітленим лампою під зеленим абажуром, четверо чоловіків грали в карти. Воші поглянули на Монтега, але ніхто нічого не сказав. Лише один, у капелюсі брандмейстера з зображенням фенікса, нарешті крикнув через усю кімнату, тримаючі карти в худорлявій руці:

— Що скоїлося, Монтег?

— Він мене не любить.

— Хто, пес? — Брандмейстер вивчав свої карти. — Облиште. Він не може любити чи не любити. Він просто "функціонує". Це ніби в задачі з балістики. Для нього розраховано траєкторію, він іде по ній. Сам знаходить мішень, сам повертається назад і вимикається. Мідний дріт, акумулятори, електрика — і все.

Монтег судомно ковтнув.

— Його можна настроїти на будь-яку сполуку — стільки-то амінокислот, стільки-то фосфору, стільки-то жирів і лугу. Чи не так?

— Це всім відомо.

— Хімічний склад і процентне співвідношення кожного з нас зареєстровані в загальній картотеці там, унизу. Хіба не міг хто-небудь настроїти "пам'ять" пса, нехай частково, на якусь сполуку, приміром на амінокислоти? Цього досить, аби зробити те, що він зробив. Він реагував на мене.

— Дурниці, — кинув брандмейстер.

— Він роздратований, але не розлючений. Хтось настроїв його пам'ять проти мене, саме настільки, щоб він гарчав, коли я доторкаюся до нього.

— Та хто б це міг бути? — здивувався брандмейстер. — Хіба в вас тут є вороги, Гаю?

— Нібито нема.

— Завтра механіки перевірять пса.

— Він не вперше гарчить на мене, — сказав Монтег. — Минулого місяця — двічі.

— Все буде гаразд, не хвилюйтеся.

Але Монтег не рушав з місця — він думав про вентиляційну решітку в передпокої свого дому й про те, що там заховане. А що, коли хто-небудь із пожежників довідався про це й "розповів" механічному псові?..

Брандмейстер, підійшовши до люка, запитливо глянув на Монтега.

— Я намагаюсь уявити, — сказав Монтег, — про що пес думає ночами? Чи справді він оживає, коли кидається на когось? Від цього мені стає моторошно.

— Він думає лише про те, що ми від нього вимагаємо.

— Шкода, — тихо проказав Монтег, — бо ми в нього вкладаємо тільки одне — переслідувати, хапати, вбивати. Сором нам, що ми не вміємо навчити його нічого

іншого!

Брандмейстер Бітті зневажливо пирхнув.

— Дурниці! Механічний пес — взірець людського вміння, чудова рушниця, яка сама знаходить ціль і влучає не хиблячи.

— Саме тому я й не хотів би бути наступною жертвою, — сказав Монтег.

— У чому річ? У вас нечисте сумління? Монтег швидко кинув на Бітті оком.

Той стояв, пильно дивлячись на нього; далі губи брандмейстера здригнулися в усмішці і він зайшовся тихим, майже безгучним сміхом.

Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім днів.

І щодня, виходячи з дому, він знав, що Клариса десь поблизу. Одного разу він бачив, як вона трусила горіхове дерево, вдруге вона сиділа на лужку й в'язала синій светр, разів три чи чотири він знаходив на своєму ганку букет осінніх квітів, пригорщу каштанів у маленькій торбинці, кілька опалих квітів, дбайливо пришпилених до аркуша білого паперу і прикріплених кнопками до вхідних дверей. Щодня Клариса проводжала його до повороту. Один день був дощовий, другий — погожий, наступного дня дув сильний вітер, потім був лагідний, теплий день, а після того настав жаркий день, ніби вернулося спекотне літо, обличчя Клариси до полудня ледь засмагло.

— Чому мені здається, — запитав одного разу Монтег, коли вони підходили до метро, — ніби я знаю вас дуже давно?

— Бо ви мені подобаєтесь, — відповіла вона, — а мені від вас нічого не треба. І тому, що ми розуміємо одне одного.

— Коли я з вами, мені здається, що я дуже старий і годжуся вам в батьки.

— Тоді скажіть, чому в вас немає дочки, отакої як я, коли ви так любите дітей?

— Не знаю.

— Ви жартуєте!

— Я хотів сказати... — Він затнувся і похитав головою. — Ну, моя дружина... бачте, вона ніколи не хотіла мати дітей.

Дівчина перестала всміхатися.

— Пробачте. Мені справді здавалося, ніби ви глузуєте з мене. Ото дурна!

— Ні, ні, — заперечив Монтег. — Дуже добре, що ви запитали. Мене давно вже ніхто про це не питав... Добре, що запитали.

— Поговорімо про щось ішло. Ви нюхали коли-небудь листя? Правда, воно пахне корицею? Ось понюхайте.

— Еге, справді схоже на корицю.

Вона дивилась на нього чистими теплими очима.

— Як вас усе диву в!

— Просто я ніколи не мав досить часу, щоб...

— А ви дивились на рекламні щити, про які я казала?

— Так. Звісно, — він мимохіть весело засміявся.

— Ви тепер набагато краще смієтесь.

— Справді?

— Так, невимушеніше.

Він відчув себе якось вільніше і зручніше.

— Чом ви не в школі? День при дні блукаєте...

— За мною в школі не тужать, — відказала дівчина. — Кажуть, нібито я нетовариська, важко сходжуся з людьми. А насправді я дуже товариська. Все залежить від того, як на це дивитися, чи не так? По-моєму, спілкуватися з людьми — це розмовляти, як ото ми з вами. — Вона поторохтіла каштанами, які підняла під деревом на подвір'ї. — Або ж розмовляти про те, який дивний світ. Спілкуватися з людьми приємно. А хіба це спілкування, коли зібрати всіх до купи й нікому не давати й слова сказати? Урок по телебаченню, урок з баскетболу, з бейсболу чи з бігу, ще урок з історії — примушують щось переписувати, потім примушують щось перемальовувати, а тоді знову спорт. Знаєте, ми ніколи нічого не запитуємо в школі, принаймні більшість; а нас обстрілюють відповідями — бах! бах! бах! — далі ми ще сидимо чотири години, дивимось учбовий фільм. Як на мене, це ніяке не спілкування. Безліч лійок, в які вливають і з яких шілюють хтозна-скільки води, та ще й запевняють, ніби це вино. Під кінець занять ми так виснажуємося, що тільки й залишається — лягати спати чи йти в парки розваг зачіпати перехожих, бити вікна в павільйоні для биття скла чи великою сталевую кулею трошити автомобілі в павільйоні автомобільних аварій. Або сісти в авто і мчати по вулицях, намагаючись якнайближче проскочити повз ліхтарні стовпи, не зачепивши їх, — є така гра. Втім, вони, певне, слушно вважають, мабуть, я така і є, як вони кажуть. У мене нема друзів. І це нібито підтвердження, що я не при своєму розумі. Але всі мої ровесники галасують і танцюють, мов несамовиті, або ж лупцюють одне одного. Ви помітили, як тепер люди ображають одне одного?

— Ви розмірковуєте так, ніби вам стонадцять років.

— Я часом так і відчуваю себе. Я боюся своїх однолітків. Вони вбивають одне одного. Хіба так завше велося? Дядько каже, що ні. Лише минулого року застрелено шість моїх ровесників. Десять загинули в автомобільних катастрофах. Я їх боюсь, а вони через це не люблять мене. Дядько каже, що його дід пам'ятав часи, коли діти не вбивали одне одного. Але це було дуже давно, відтоді все змінилося. Люди колись мали почуття відповідальності, каже дядько. А знаєте, у мене теж є це почуття. Ще з дитинства, коли мене добряче відлупцювали. Я сама ходжу по крамницях, сама прибираю вдома.

— А найбільше, — вела дівчина далі, — я люблю спостерігати за людьми. Буває, цілісінький день їжджу в метро, дивлюся на них, прислухаюсь до їхніх розмов. Мені кортить знати, хто вони, чого хочуть, куди ідуть. Іноді навіть ходжу до парків розваг або катаюся в ракетних автомобілях, які опівночі мчать у передмісті; поліцію це не обходить, аби вони були застраховані. Маєш страховку на десять тисяч — і все гаразд. Інколи я підслуховую розмови в метро чи біля фонтанчиків з питною водою. І знаєте що?

— Що?

— Люди ні про що не говорять.

— Не може бути!

— Та кажу ж вам — ні про що! Одне й те саме — марки автомобілів, моди, плавальні басейни, ще й приказують: "Як шикарно!" Але всі торочать одне й те саме! А в кав'ярні вмикають ящики жартів і слухають ті самі жарти ЧН"вмикають музичну стіну і дивляться, як по ній бігають барвисті візерунки, але все це абстракція, лише гра кольорів. А музеї? Ви бували в них? Теж абстракція. Тепер усе таке. Дядько каже, колись було інакше. Колись давно-давно картини розповідали про щось і навіть показували людей.

— Дядько каже це, дядько каже те! Либонь, ваш дядько незвичайна людина.

— Авжеж. Таки назвичайна. Ну, мені треба йти. До побачення, пане Монтег.

— До побачення...

Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім днів; пожежна станція.

— Монтег, ви иаче пташка злітаєте на цій жердині.

Третій день.

— Монтег, я бачу, ви сьогодні пришили з чорного ходу. Що, знову пес турбує?

— Ні, ні. Четвертий день.

— Монтег, послушайте дивину — мені розповіли сьогодні вранці. Один пожежник у Сіетлі навмисне настроїв на свій хімічний склад механічного пса і випустив його з буди. Що ви скажете про цей спосіб самогубства?

П'ять, шість, сім днів.

А потім Клариса зникла. Спочатку він ніяк не міг збагнути, чим цей день не схожий на інші, а все полягало в тому, що ніде не було видно Клариси. Лужок безлюдний, дерева голі, на вулицях ні душі. І перш ніж він устиг збагнути, що відчуває її відсутність і шукає її, йому, коли він підходив до метро, стало якось не по собі. Щось скоїлося, щось порушилося в щоденному плинні життя. Правда, плин той був простий і виник він лише кілька днів тому, однак... Монтег мало не повернув назад, наміряючись ще раз пройти весь шлях. Може, вона запізнюється? Він був певен, що коли пройде ще раз, усе буде гаразд. Але вже було пізно — підійшов поїзд і поклав край його ваганням.

Шерех карт, порухи рук, тремтіння повік, надокучливе бурмотіння вмонтованого в стелю годинника, який промовляв: "...людина тридцять п'ять ранку, четверте листопада, четвер... година тридцять шість... година тридцять сім..." Ляскання карт по засмальцьованому столу. До Монтега долинали всі звуки, хоч він і заплющив очі, створивши цим нетривку перепону для них. Крізь повіки він бачив пожежну станцію, сповнену тиші, бачив сяйво міді та блискіт золотих і срібних монет на столі. А невидимі люди за столом зітхали, наглядаючи п карти, чекали. "...Година тридцять п'ять..." Голос годинника лунав так, ніби оплакував холодну погоду холодного ранку ще холоднішого року.

— Що сталося, Монтег?

Монтег розплющив очі.

Десь бурмотіло радіо, "...будь-якої хвилини може бути оголошена війна. Країна готова захищати свою..."

Пожежна станція здригнулася: над нею, перетинаючи чорне досвітнє небо, з монотонним свистом промчали ракетні літаки.

Монтег кліпнув. Бітті розглядав його, наче скульптуру в музеї. От зараз він підійде, доторкнеться до Монтега, розгадуючи його провину, причини його страху. Провину? Але чим він завинив?

— Ваш хід, Монтег.

Монтег зирнув на цих людей, обличчя яких були обпалені вогнем тисяч справжніх і десятків тисяч уявних пожеж, що забарвили багрянцем їхні щоки, запалили їхні очі. Вони спокійно дивилися на вогники платинових запальничок, розкурюючи свої чорні люльки, які майже безперестанку диміли. Вугляно-чорне волосся, чорні, мов сажа, брови, чисто виголені, синюваті й водночас сіруваті, ніби притрушені золою, щоки — знак їхнього спадкового ремесла. Монтег здригнувся, вуста його розтулилися. Чи він бачив коли-небудь пожежника, який би не мав чорного волосся, чорних брів, вогняного лиця, чисто виголених і водночас ніби зовсім неголених щік? Ці люди — достоту його віддзеркалення! Невже в пожежники брали не лише за нахилом, а й за зовнішністю? Попелясті обличчя, стійкий сморід гару від люльок, що невпинно диміли. Ось підвівся брандмейстер Бітті, оповитий хмарою тютюнового диму. Розпечатав нову пачку тютюну — целофан затріщав, нагадуючі тріск багаття.

Монтег поглянув на карти, що тримав у руці:

— Я... я задумався. Згадав пожежу на минулому тижні й того чоловіка, чию бібліотеку ми спалили. Що з ним сталося?

— Він волав, як несамовитий, і його відвезли до божевільні.

— Але ж він не божевільний!

— Кожен, хто вважає, що можна обдурити уряд і нас, божевільний.

— Я намагався уявити, — вів далі Монтег, — що відчуває людина в такій оказії. От коли б, приміром, спалювали наші будинки й наші книжки?

— У нас немає книжок.

— А якби були?

— Може, у вас є?

Бітті повільно опустил і підвів повіки.

— Ні. — Монтег глянув поверх голови гравців на стіну, де висіли друковані на машинці списки заборонених книжок. Їхні назви стрибали в полум'ї, коли цілі віки щезали під ударами його сокири й палали, змочені гасом — не водою! — з шланга в його руках. — Ні. — І ніби відчув легесенький доторк прохолодного вітру, що здійснювся у вентиляційній решітці вдома й війнував прохолодою йому в обличчя.

Потім знову побачив самого себе в зеленому парку, де він розмовляв зі старим чоловіком, а в парку теж дув холодний вітер.

Монтег трохи повагався, а тоді мовив:

— Чи воно завше... чи завте було так, як тепер? Пожежні станції, наша робота? Тобто, я маю на оці, колись, давно-давно...

— Колись, давно-давно! — вигукнув Бітті. — Що це за балачки?

"От я дурний, — подумав Монтег, — я ж сам себе виказую!"

На минулій пожежі йому нагодилася книжка дитячих казок, він прочитав лише рядок...

— Я хочу сказати, — провадив він далі, — в давні часи, коли будівлі ще не були вогнетривкими... — Нараз йому здалося, ніби то не він промовляє ці слова, а чийсь інший, набагато молодший голос. Він тільки розтуляв уста, говорила ж за нього Клариса Маклелен. — Хіба тоді пожежники не гасили пожежі замість розпалювати їх?

— Оце так-так! — Стоупмен і Блек разом вихопили з кишень пожежні статuti й поклали перед Монтегом. Окрім правил, у них була вміщена коротка історія пожежних команд Америки. І Монтег прочитав добре знайомі рядки:

"Правило I. На сигнал тривоги виїжджати негайно.

2. Швидко розпалювати вогонь.

3. Усе спалювати дотла.

4. Негайно повертатися до пожежної станції.

5. Бути наготові до нових сигналів тривоги".

Всі дивилися на Монтега. Він не ворухнувся.

Раптом пролунав сигнал тривоги.

Закалатав дзвін під стелею, відбиваючи належні двісті ударів. Чотири стільці миттю спорожніли. Карти снігопадом війнули на підлогу. Мідна жердина затремтіла. Люди зникли.

Монтег сидів. Унизу закашляв і ожив жовтогарячий дракон.

Монтег підвівся і, наче вві сні, спустився по жердині вниз.

Механічний пес підскочив у своїй буді, очі запалали зеленим вогнем.

— Монтег, ви забули шолом!

Він схопив шолом, що висів на стіні, вибіг, стрибнув у машину, і вона помчала, а нічний вітер розносив навсібіч виття сирени й могутній гуркіт металу.

Це був потрісканий триповерховий будинок у старій частині міста. Йому було не менше ста років, але свого часу його вкрили, як і решту будинків, вогнетривкою плівкою, і, здавалося, лише завдяки цій запобіжній шкаралупі він ще животів.

— Приїхали!

Двигун пирхнув і зупинився. Бітті, Стоунмен і Блек уже бігли по тротуару, незграбні й потворні у своїх грубих вогнетривких комбінезонах. Монтег подався слідом за ними.

Вони розтрощили входні двері й схопили жінку, дарма що та й не намагалася тікати чи ховатися. Вона стояла, розгойдуючись з боку в бік, втупившись у порожнечу стіни, ніби її оглушили жахливим ударом по голові. Її уста безгучно ворушилися, а в очах застиг такий вираз, ніби вона силкувалася щось пригадати; нарешті пригадала і уста заворушилися знову:

— "Будьте мужнім, мастере Рідлі. Божою милістю ми сьогодні засвітили в Англії таку евічку, якої, я певен, ніколи не загасити".

— Досить! — сказав Бітті, — Де вони?

З приголомшливою байдужістю він дав жінці ляпаса й повторив запитання. Стара перевела погляд на Бітті.

— Ви знаєте, де вони, а то б вас тут не було, — проказала вона.

Стоунмен простяг карту грилоні з копією телефонограми на звороті:

"Є підстави підозрювати горище будинку № 11, Елм-стріт, Сіті. Е. Б."

— Це, певпе, пані Блейк, моя сусідка, — мовила жінка, глянувши на ініціали.

— Гаразд, хлопці, ставайте до роботи!

За мить пожежники бігли по сходах крізь цвілу пітьму, вимахували сріблястими сокирками перед дверима — які, до речі, були не замкнені — спотикалися, галасували, наче ватага шкідливих хлопчаків.

Книжки лавиною ринули на Монтега, коли він, здригаючись, дерся вгору стрімкою драбиною. Як усе недобре склалося! Досі все було просто — все одно, що зняти нагар із свічки. Спочатку приїздила поліція, жертві заклеювали рота пластирем, зв'язували і, кинувши в блискучий жук-автомобіль, кудись відвозили. Отже, коли прибували пожежники, будинок уже був порожній. Ніхто не страждав, хіба що речі! А речі не відчують болю, вони нічого не відчують, не кричать і не плачуть, як може закричати й заплакати ця жінка, отож твоє сумління опісля тебе не мучить. Звичайна собі чистка, робота прибиральника. Все по порядку. Давай сюди гас! У кого сірники?

Але сьогодні хтось помилився. Ця жінка псувала усталений ритуал. Пожежники надто галасували, сміялися, жартували, аби якимось притлумити її страшну звинувачувальну мовчанку. Вона примушувала порожній будинок волати від обурення, струшувати на пожежників тонку пилію провини, що набивалась їм у ніздрі, коли вони нищпорили в домі. Це непорядок! Неправильно! Зненацька Монтег страшенно розлютився.

Цієї жінки не повинно було бути тут, ні в якому разі!

Книжки гупали по руках і плечах Монтега, падали на його зведене догори обличчя. Якась книжка, наче білий голуб, покірливо опустилась йому просто в руки, тремтячи сторінками-крилами. У тьмяному, мерехтливому світлі, відкрита сторінка майнула, мов білосніжне перо з тендітним візерунком виписаних на ньому слів. В цьому сум'ятті, в цій гарячці Монтегові вдалося прочитати лише рядок, але той палав у мозку, наче викарбуваний розпеченою сталлю: "І час заснув під полуденним сонцем". Він випустив книжку. Тут-таки впала йому до рук друга.

— Гей, Монтег! Давай сюди!

Він міцніше вхопив книжку і пристрасно, з божевільною нерозважливістю притис її до грудей. Нагорі пожежники ворушили купи журналів, здіймаючи куряву. Журнали падали, наче підстрелені птахи, а жінка внизу стояла, ніби маленька дівчинка, серед їхніх мертвих тіл.

Ні, салі Монтег не зробив нічого — то все його рука, в якій був свій мозок, своє сумління і своя цікавість у кожному тремтливому пальці; ця рука зненацька стала злодійкою. Ось вона пірнула під пахву, притисла книжку до спітнілого тіла і виринула, вже порожня, зі спритністю чародія! Дивіться, нічого немає! Нічого!

Він приголомшено розглядав цю білу руку, то відводячі її від себе, ніби далекозорий, то підносячи мало не до очей, як сліпий.

— Монтег!

Здригнувшись, він озирнувся.

— Не стійте там, як ідіот!

Книжки лежали, мов купи свіжої риби, підготовленої для в'яління. Пожежники метушились коло них, спотикалися, надали. Спалахували золоті очі назв і, падаючи, згасали.

— Гас!

Ввімкнули помпи, і струмені холодного гасу ринули з баків а цифрою 451, що висіли за спинами пожежників. Кожну книжку, кожну кімнату було полито гасом. Тоді всі квапливо спустились униз. Монтег, похитуючись і задихаючись від випарів гасу, йшов останній.

— Виходьте! — наказали вони жінці.

Вона стояла навколішки серед книжок, торкаючись їхніх просякнутих гасом шкіряних і картонних палітурок, обмацувала золоте тиснення, з німим докором дивлячись на Монтега.

— Не матимете ви моїх книжок, — проказала вона.

— Ви знаєте закон, — відповів Бітті. — Де ваш глузд? У книжках повно суперечностей. А ви просиділи хтозна-скільки років під замком у своїй вавілонській вежі! Облиште все! Людей, про яких ідеться в цих книжках, ніколи не було. Нумо, ходімо!

— Зараз будинок займеться, — сказав Бітті. Пожежники незграбно простували до дверей.

Вони озирнулися на Монтега, який ще стояв коло жінки.

— Не можна ж її залишати тут! — рішуче заявив він.

— Вона не піде.

— Тоді треба її примусити! Бітті підніс руку з запальничкою.

— Пора повертатися до пожежної станції. А ці фанатики завжди намагаються заподіяти собі смерть, річ відома.

Монтег доторкнувся до ліктя жінки.

— Ходімо зі мною.

— Ні, — відказала та. — Але вам — дякую.

— Рахую до десяти, — мовив Бітті. — Один. Два.

— Будь ласка, — благав Монтег жінку.

— Три. Чотири.

— Ходімо, — Монтег потягнув за собою жінку.

— Я волію залишитися тут, — спокійно відповіла та.

— П'ять. Шість.

— Можете не рахувати, — сказала жінка й розтулила кулак — на долоні лежала якась тоненька паличка.

Звичайний собі сірник.

Але, забачивши його, пожежники метнулися геть із дому. Брандмейстер Бітті, намагаючись зберегти гідність, позадкував до виходу. На його червоному обличчі горіли й вигравали відблиски тисяч пожеж і нічних тривог.

"Боже мій, — подумав Монтег, — а й справді сигнали тривоги надходять лише вночі. І ніколи вдень! Чи не тому, що вогонь гарніший вночі? І вистава цікавіша?"

На червоному обличчя Бітті, який зашпортався у дверях, проступив страх. Рука жінки судомно стискала сірник. Саму ж її вкутували випари гасу.

Книжка, яку Монтег заховав під пахву, калатала в груди, немов серце.

— Ідіть, — промовила жінка, і Монтег відчув, що мимохіть задкує до дверей слідом за Бітті, тоді сходами вниз, через лужок, де наче слід зловісної змії, тяглася смужка гасу.

Жінка вийшла за ними, зупинилась на ґанку і зважила їх спокійним поглядом, але в цьому спокої виразно відчувався осуд.

Бітті клацнув запальничкою, наміряючись підпалити будинок.

Але він запізнівся.

Монтегові перехопило подих — жінка на ґанку кинула на них презирливий погляд і тернула сірником об поруччя.

З будинків на вулицю вирілися люди.

Назад поверталися мовчки, не дивлячись одне на одного. Монтег сидів попереду, разом з Бітті та Блеком. Вони навіть не запалили своїх люльок, лиш дивилися на дорогу. Потужна "саламандра" круто повернула за ріг і помчала далі.

— Рідлі, — нарешті промовив Монтег.

— Що? — перепитав Бітті.

— Вона сказала "мастер Рідлі". Коли ми ввійшли, вона пробурмотіла якісь дивні слова: "Будьте мужнім, мастере Рідлі". І ще щось... щось іще...

— "Божою милістю ми сьогодні засвітили в Англії таку свічку, якої, я певен, ніколи не загасити", — промовив Бітті.

По цих словах Стоунмен і Монтег ошелешено зирнули на брандмейстера. Бітті потер підборіддя.

— Чоловік на ймення Латімер сказав це чоловікові, якого звали Ніколас Рідлі, коли їх за єресь спалювали живцем на багатті в Оксфорді шістнадцятого жовтня тисяча п'ятсот п'ятдесят п'ятого року.

Монтег і Стоунмен знов перевели очі на дорогу, що швидко бігла під колесами машини.

— Я геть напханий всякими уривками й висловами, — сказав Бітті. — Та й більшість орандмепстерів так само. Інколи собі дивуюсь... Не ловіть гав, Стоунмене!

Стоунмен загальмував.

— Хай йому грець! — вигукнув Кілі. — Проскочили свій поворот.

— Хто там?

— Я, хто ж іще! — озвався з темряви Монтег.

Він щільно причинив двері й прихилився до них спиною.

Помовчавши, дружина нарешті сказала:

— Ввімкни світло.

— Мені воно не потрібне.

— Тоді лягай спати.

Монтег чув, як Мілред нетерпляче засовалася на ліжку; зарипіли пружини матраца.

— Ти п'яний? — запитала вона.

Отже, все почалося з його руки. Він відчув, що його руки, спочатку одна, а потім друга, розстегнули куртку, зняли її й кинули на підлогу. Штани повисли в руках, ніби над прірвою, й провалилися в пітьму. Кисті його рук уражені хворобою, невдовзі зараза охопить руки цілком. Він аж наяву бачив, як отрута діє на зап'ястки, піднімається до ліктів і плечей, перекидається, мов іскра, з лопатки на лопатку. Його руки стали жадібними. Ця жадібність передалась очам: нестерпно закортіло дивитися на що-небудь, байдуже на що саме, аби дивитися.

— Що ти там робиш? — байдуже запитала дружина.

Намагаючись зберегти рівновагу, він стискав книжку холодними вологими пальцями. Через якусь хвилю дружина знов озвалася:

— Ти ще довго стовбичитимеш отак посеред кімнати?

Він щось пробурмотів.

— Що? — перепитала вона.

І цього разу у відповідь якесь нерозбірливе бурмотіння.

Спотикаючись, Монтег помацки дістався до свого ліжка, незграбно запхнув книжку під холодну подушку й сам упав на постіль. Мілред злякано скрикнула. Йому ж здавалося, що вона десь далеко, в протилежному кінці спальні, а його ліжко наче сніжний острів посеред пустельного моря. Дружина промовила до нього, говорила щось довго-довго, про те про се, але для нього це були тільки слова, слова, що нагадували белькотіння дворічного малюка, яке він чув колись у домі свого приятеля — приємні звуки, однак позбавлені всякого глузду.

Монтег не відповідав, а коли з його вуст знов зірвався невиразний стогін, Мілред підвелась, підійшла до його ліжка, нахилилась і поклала руку йому на чоло. Монтег знав: коли Мілред забере руку, долоня буде волога.

Пізніше, вночі, він подивився на Мілред. Вона не спала. В повітрі ледь чутно бриніла мелодія — у вухах Мілред знову сиділи "Черепашки", і знову вона слухала далекі голоси з далеких країв, а її широко розплющені очі вдивлялись у темні глибини стелі, що нависала над нею.

Він пригадав старий жарт про дружину, яка так любила розмовляти по телефону, що її чоловік упав у розпач і вимушений був побігти до найближчого автомата й зателефонувати звідти, аби довідатися, що буде на обід. Може, й собі купити передавач системи "Черепашка", щоб уночі розмовляти з дружиною, шепотіти їй на вухо, бурмотіти, кричати, галасувати, волати? Але що нашіптувати? Про що

кричати? Що він міг сказати?

Раптом вона здалася йому такою чужою, ніби він ніколи й не знав її. Ніби оце зараз потрапив у чужий дім, як чоловік у тому анекдоті: повернувся вночі п'яний, помилився, зайшов у чужий дім, відімкнув чужі двері, ліг у постіль до чужої жінки, а вранці прокинувся й пішов на роботу, і ні він, ні та жінка ні про що не здогадалися.

— Міллі!.. — прошепотів він.

— Що?

— Не лякайся! Я лише хотів запитати...

— Ну?

— Коли ми зустрілись? І де?

— Для чого зустрілися? — здивувалася вона.

— Я хочу сказати... коли ми зустрілися вперше?

Він знав, що зараз Мілред збентежено супить брови в пільмі. Він розтлумачив:

— Ну, коли ми познайомились? Де це було й коли?

— Це було... — вона затнулася. — Не знаю.

Він похолов.

— Невже не можеш пригадати?

— Це було так давно...

— Лише десять років тому, всього-на-всього десять!

— Ти не хвилюйся так, я ж намагаюся пригадати. — Вона засміялась якимсь дивним, верескливим сміхом. — Смішно! А й справді смішно! Забути, де й коли вперше зустрілися зі своїм чоловіком! А він теж забув...

Монтег лежав, легенько розтираючи собі повіки, чоло, потилицю. Долонями натис на очі, ніби намагався поставити пам'ять на місце. Несподівано це питання — де він уперше зустрівся з Мілред — стало для нього найважливішим у світі.

— Яке це має значення? — долинув її голос уже з ванної кімнати. Монтег чув дзюркіт води, що текла з крана, а потім ковтки — цевне, дружина запивала таблетки.

— Мабуть, ніякого, — відповів він.

Він спробував порахувати, скільки вона їх проковтнула, і зненацька пригадав тих двох, з блідо-синіми, мов цинкові білила, обличчями, з сигаретами в тонких губах і змією з електронним оком, яка, звиваючись, занурювалась у темряву, в камінь, у стоячу воду, і йому захотілося гукнути Мілред, запитати: "Скажи, скільки ти вже випила сьогодні? Скільки ти ще вип'єш і не помітиш? Якщо не зараз, то через годину, якщо не цієї ночі, то наступної!.. А я не спатиму цілу ніч, і сьогодні, й завтра, і ще багато-багато ночей, оскільки це вже почалось". І він пригадав, як тоді вона лежала на постелі, а два оператори, не схилившись турботливо, а випроставшись і склавши руки, байдужо стояли над нею. І ще він пригадав, що подумав тієї ночі: коли вона помре, він не плакатиме за нею. Бо ця смерть буде для нього смертю чужої людини, чиє обличчя він мигцем бачив на вулиці чи в газеті. І раптом йому здалося це таким жахливим, що він заплакав, — не від думки про смерть Мілред, а від думки, що не зможе плакати, коли вона помре. Дурний, спустошений чоловік біля дурної, спустошеної жінки, яку та

голодна зміюка спустошила ще більше!

— Звідки ця спустошеність? — запитував він себе. — Хто забирає все, що в тобі є, і залишав саму порожнечу? Та ще ця квітка, ця кульбаба! Вона підбила підсумки, чи не так: "Який сором! Ви ні в кого не закохані!" А чому він не закоханий?

Гаразд, а хіба між ними і Мілред не стояла завжди стіна? Навіть не одна, а цілих три. І дуже дорогі, до речі! Всі ці дядечки, тіточки, двоюрідні брати й сестри, племінниці, племінники, які жили на цих стінах, зграя балакучих мавп, що торохтять, не кажучи нічого, але голосно, голосно, голосно! Він з самого початку назвав їх "родичами": "Як ся має дядечко Луїс?" — "Хто?" — "А тіточка Мод?" Мілред в його уяві поставала у вигляді маленької дівчинки, що заблукала в лісі без дерев (як дивно!) або, радше, в пустелі, де колись були дерева (пам'ять про них пробивалася то тут, то там), одне слово, Мілред у своїй "балакучій вітальні". Балакуча вітальня — яка влучна назва! Коли б він не прийшов, стіни завжди розмовляли з Мілред.

"Треба щось робити!"

"Так, так, безперечно!"

"Чому ж ми стоїмо й нічого не робимо?"

"То давайте робити!"

"Я така розлючена, що ладна плюватися!"

Про що вони говорять? Мілред не могла пояснити. Хто на кого розлютився? Мілред не знала. Що вони хочуть робити? Зажди, казала Мілред, і сам побачиш.

Він сідав і ждав.

Злива звуків ринула на нього зі стін. Музика бомбардувала його з такою силою, що аж сухожилля одривало від кісток, щелепи тремтіли, очі вилазили з очниць, наче його контузило. А коли це закінчувалося, він почував себе, мов його скинули зі скелі, прокрутили в смерчі, як у центрифусі, й пожбурили у водоспад, що летів і летів у порожнечу і ніколи, ніколи не сягав дна... І летиш, не торкаючись схилів, униз... униз... у порожнечу...

Грім ущухав. Музика стихала.

— Ну як? — питала Мілред.

Враження справді було приголомшливе. Щось відбулося. Хоч люди на стінах кімнати й не поворухнулись і нічого з ними не сталося, а здавалось, ніби тебе протягло крізь пральну машину чи всмоктало велетенським пилососом. Ти тонеш у музиці, в какофонії звуків. Укритий рясним потом, майже непритомний, Монтег вибіг з кімнати. А Мілред залишалась у кріслі, й голоси зі стін вели далі:

"Тепер буде все гаразд", — казала "тіточка".

"Ти надто самовпевнена", — відповідав "двоюрідний братусь".

"А чого це ти злостишся?"

"Хто злоститься?"

"Ти, хто ж іще!"

"Я?!"

"Ти просто казишся!"

"Чого б це мені казатися?"

"А того!"

— Гаразд, — кричав Монтег. — Але за що вони сваряться? Хто ці люди? Хто цей чоловік і ця жінка? Подружжя? Чи, може, вони розлучені? Чи заручені? Га? Боже мій, адже нічого не можна второпати!

— Вони... — казала Мілред, — ...розумієш, вони... ну, посварилися. Вони часто сваряться, Ти б тільки послухав! Здається, це подружжя, Так-так, подружжя. А що?

А коли не три стіни "телевізорної" кімнати, до яких Мілред мріяла додати й четверту, тоді це був відкритий автомобіль. Мілред сиділа за кермом і вела машину по місту зі швидкістю сто миль на годину. Він кричав до неї, вона кричала до нього, і вони не чули одне одного, нічого не чули, крім виття двигуна. "Стишуй швидкість до мінімальної!" — волав він. "Що?" — кричала вона у відповідь. "До мінімальної, до п'ятдесяти п'яти! Стишуй швидкість!" — "Що?" — пронизливо кричала вона. "Швидкість!" — насаджувався він. А вона ж, замість стишити швидкість, збільшувала її до ста п'яти миль на годину, і йому забивало подих.

А коли виходили з машини, у вухах Мілред знов стрімили "Черепашки".

Тиша. Чути лише неголосний шум вітру.

— Мілред, — Він поворухнувся і, простягти руку, висмикнув музикальну комаху з її вуха. — Мілред, Мілред!

— Що? — ледь чутно відповіла вона.

Монтегові здалося, ніби він теж перетворився на одне з електронних створінь, що жили у шпаринах між скляними телевізорними стінами. Він говорив, але його голос не проникав крізь прозору перешкоду. Він міг розмовляти тільки на мигах, сподіваючись, що Мілред обернеться й побачить його.

Вони не могли навіть торкнутися одне одного крізь скло.

— Мілред, пам'ятаєш, я тобі казав про дівчину?

— Про яку дівчину? — сонно запитала вона.

— Про дівчину з сусіднього будинку.

— Про яку дівчину з сусіднього будинку?

— Та про ту, що вчиться в школі, Клариса її звати.

— А, так-так, — відповіла дружина.

— Ось уже кілька днів, а точніше чотири, я ніде її не бачу. Ти не зустрічала її?

— Ні.

— Я хотів був розповісти тобі про неї. Вона дуже дивна.

— А, тепер я знаю, про кого йдеться.

— Я так і думав, що ти її знаєш.

— Вона... — сказала Мілред у темряву.

— Що вона? — запитав Монтег.

— Я хотіла тобі сказати й забула. Зовсім забула.

— Кажи тепер. Що з нею?

— Її, здається, немає. — Немає?

— Вся родина кудись переїхала. Але дівчини зовсім немає. Здається, вона померла.

— Ти, мабуть, говориш про якусь іншу дівчину.

— Ні. Саме про ту, Маклелен. Вона потрапила під машину. Чотири дні тому. Я не певна, але, здається, вона померла. Вся родина кудись переїхала. Не знаю точно, але, здається, дівчина померла.

— Ти певна?

— Ні. А втім, так. Певна.

— Чому ти мені досі нічого не сказала?

— Забула.

— Чотири дні, — повторив він пошепки.

Вони нерухомо лежали в темній кімнаті.

— Добраніч, — нарешті сказала Мілред.

Почувся тихий шурхіт — Мілред обмацувала подушку. Електронний наперсток ворухнувся під її рукою, наче коник, знову задзижчав у її вусі.

Монтег прислухався — його дружина стиха наспівувала.

За вікном майнула тінь. Осінній вітер налетів і вщух. Але в цій тиші до Монтега долинув якийсь звук — ніби хтось дихнув у шибку. Ніби щось, схоже на струміль зеленуватого світлого диму чи на величезний осінній лист, перетнуло лужок і зникло.

"Механічний пес, — подумав Монтег. — Його сьогодні випустили. Вештається коло будинку. Якщо відчинити вікно..."

Але він не відчинив вікна.

Вранці його кидало то в жар, то в холод.

— Невже ти захворів? — запитала Мілред.

Він заплющив запалені очі.

— Так.

— Але ж учора ввечері ти був здоровий.

— Ні, я не був здоровий. — Він чув, як у вітальні галасували "родичі".

Мілред, схилившись над ліжком, зацікавлено дивилася на нього. Він відчував її присутність, бачив її, не розплющуючи очей, — волосся, спалене хімічною фарбою, ламке, мов солома, очі, наче прикриті невидимими більмами, намальовані накоплені вуста, худорляве від дієти, сухе, ніби тичка, тіло, біла, як сало, шкіра. Іншою вона йому й не пригадувалась...

— Дай мені таблетку аспірину й води.

— Треба вставати, — відказала вона. — Вже полудень. Ти проспав на п'ять годин більше, ніж звичайно.

— Чом ти не вимкнеш вітальню?

— Але ж там мої "родичі"!

— Ти можеш це зробити заради хворої людини?

— Я притишу звук.

Вона вийшла зі спальні й незабаром повернулася, нічого не зробивши.

— Де ж аспірин?

- Ти ніколи досі не хворів. — Вона знову вийшла.
- Так, а тепер хворий. На роботу не піду. Зателефонуй Бітті.
- Ти так дивно поведився вночі. — Наспівуючи, вона підійшла до нього.
- Де аспірин? — Він дивився на склянку з водою, яку вона йому подала.
- Ах! — Вона знову пішла до ванної. — Щось трапилося вчора?
- Пожежа, оце і все.
- А я дуже гарно провела вечір, — долинув її голос з ванної.
- Що ж ти робила?
- Дивилася передачу.
- Яку?
- Програму.
- Яку програму?
- Дуже гарну.
- Хто грав?
- Уся трупа.
- Еге ж, уся трупа, вся трупа, вся трупа. — Він натис пальцем на болючі очі.

Раптом хтосна-звідки війнуло гасом, і Монтег почав блювати.

Ввійшла, все ще наспівуючи, Мілред і здивовано спитала:

— Що це ти робиш?

Він з відразою подивився на підлогу.

— Ми разом з книжками спалили стару жінку.

— Добре, що цей килим миється. — Вона принесла швабру й заходилася витирати підлогу. — Вчора ввечері я була в Гелени.

— Хіба не можна дивитися виставу вдома?

— Звісно, можна, але іноді приємно піти в гості.

Вона вийшла до вітальні. Монтег чув, як вона співає.

— Мілред! — гукнув він.

Вона повернулась, наспівуючи й легенько клацаючи пальцями.

— Ти нічого не хочеш запитати про вчорашній вечір? — сказав він.

— А що таке?

— Ми спалили з тисячу книжок. І жінку.

— Ну?

Вітальня аж вибухала від оглушливих звуків.

— Ми спалили твори Данте, і Свіфта, і Марка Аврелія...

— Він європеєць?

— Здається.

— Радикал?

— Я ніколи не читав його.

— Звісно, радикал. — Мілред вертіла в руках телефонну трубку. — Ти що, хочеш, щоб я сама подзвонила брандмейстерові Бітті?

— Так, я ж сказав!

— Не кричи!

— Я не кричу. — Він підвівся в ліжку. Раптом його охопила лютя і він, спаленівши, аж затрусився. Вітальня ревіла в спекотному повітрі. — Я не можу дзвонити йому. Не можу сказати, що я хворий.

— Чому?

"Тому що я боюся, — відказав він подумки. — Прикидаюся хворим, наче дитина, і боюся подзвонити, бо знаю, чим закінчиться ця коротка розмова: "Так, брандмейстере, мені вже полегшало. О десятій вечора буду на роботі".

— Ти не хворий, — відказала Мілред. Монтег упав на ліжку. Засунув руку під подушку. Схована книжка була на місці.

— Мілред, що ти скажеш, якщо я тимчасово піду з роботи?

— Ти хочеш усе покинути? Після стількох 62 років? Лише тому, що якась жінка зі своїми книжками...

— Якби ж ти її бачила, Мілред!

— Вона ніхто для мене; хай би не тримала книжок. Вона знала, що за це доведеться відповідати. Ненавиджу її! Через неї ти хочеш піти з роботи, і не встигнеш оком змигнути, як нас викинуть на вулицю — і не буде нічого, ні будинку, ні роботи, нічогісінько!

— Ти там не була, ти не бачила, — промовив Монтег. — Певне, в книжках є щось таке, чого ми не можемо навіть уявити собі, тому ця жінка залишилась у будинку, охопленому вогнем. Певне, щось таки мусить бути в книжках! Бо хто піде на смерть отак, ні сіло ні впало?

— Вона просто дурна.

— Не дурніша за нас з тобою, а може, й розумніша. А ми її спалили.

— Все спливе, як вода під мостом.

— Ні, не спливе. То не вода, а вогонь. Ти коли-небудь бачила будинок після пожежі? Він димує кілька днів. А цієї пожежі мені не загасити, поки мого віку. Господи! Я цілу ніч силкувався погасити її в своїй пам'яті. Мало не збожеволів.

— Тобі слід було б подумати про це раніше, до того, як став пожежником.

— Подумати! Хіба в мене був вибір? Мій дід і батько були пожежниками. І навіть у сні я бачив себе пожежником.

З вітальні долинали звуки танцювальної музики.

— Сьогодні в тебе денна зміна, — сказала Мілред. — Вже дві години ти мусив бути на роботі — я щойно збагнула.

— І річ не тільки в тому, що та жінка померла, — вів далі Монтег. — Учора я подумав про всі свої змарновані десять років. А ще думав про книжки. І вперше зрозумів, що за кожною стоїть людина. Людина плекала свої думки. Потім витрачала хтозна-скільки часу, аби їх викласти на папері. А мені це досі й на думку не спадало. — Він підвівся з ліжка. — Хтось, може, поклав усе життя, щоб записати те, що думав, що бачив, а тут з'являюся я і — ф'юїть! — за дві хвилини все перетворено в попіл.

— Дай мені спокій, — відказала Мілред. — Я ж нічого не зробила!

— Дати тобі спокій! Все це дуже добре. Але як я можу дати спокій собі? Ні, не можна давати собі спокою. Треба, щоб ми непокоїлися, хоч іноді. Коли тебе останній раз щось турбувало? Щось важливе, справжнє?

Раптом він замовк, бо пригадав події минулого тижня й два білих камені, що втупились у стелю, і змію-помпу з електронним оком, і двох байдужоликих чоловіків, що, розмовляючи, ганяли сигарети з кутка в куток рота. Але то була інша Мілред, то була Мілред таки стурбована, по-справжньому стурбована, так глибоко захована в цій теперішній, що, здавалося, вони не знали одна одну. Він відвернувся.

Мілред сказала:

— От ти й домігся свого. Дивись-но, хто їде до нас.

— Ат, байдуже.

— Машина "Фенікс", у ній чоловік у чорній куртці з жовтогарячою змією на рукаві.

Він іде сюди.

— Брандмейстер Бітті? — запитав Монтег.

— Еге ж, брандмейстер Бітті.

Монтег не поворухнувся. Він стояв, дивлячись перед себе на холодну білу стіну.

— Впусти його. Скажи, що я хворий.

— Скажи сам! — Мілред заметушилась була, але раптом застигла, широко розплющивши очі: гучномовець біля входних дверей забурмотів: "Пані Монтег, пані Монтег, до вас прийшли, до вас прийшли, пані Монтег, пані Монтег, до вас прийшли, до вас прийшли" — і замовк.

Монтег перевірів, чи добре схована книжка, повільно вмовстився в ліжку і, напівсидячи, поправив ковдру на колінах та на грудях. Через якусь хвилю Мілред рушила до дверей і незабаром брандмейстер Бітті, заклавши руки в кишені, неквапливо ввійшов до кімнати.

— Вимкніть отих "родичів", — мовив він, не дивлячись на Монтега та на його дружину.

Мілред вискочила з кімнати. Галас у вітальні вщух.

Брандмейстер Бітті, червоне обличчя якого мало дуже мирний вигляд, сів у найзручніше крісло. Він неквапливо натоптав тютюном і запалив оковану міддю люльку, випустивши велику хмару диму.

— Ось надумав завітати, провідати хворого.

— А як ви здогадалися, що я хворий?

Бітті посміхнувся своєю звичайною усмішкою, показавши рожеві, наче карамельки, ясна і дрібні, білі, мов цукор, зуби.

— Та бачив я, що воно до того йде; що незабаром ви проситимете відпустку на одну ніч.

Монтег підвівся і сів у ліжку.

— Ну що ж, — вів далі Бітті, — хай вам буде відпустка на ніч.

Він вивчав свою запальничку, з якою ніколи не розлучався; на кришці було викарбувано "Гарантовано мільйон спалахів". Механічно бавлячись нею, він видобував і

гасив вогонь, кидав кілька слів, знов клацав, дивився на кволий вогник, і знов гасив, пихкав димом і розглядав, як він тане в повітрі.

— Коли ви одужаєте?

— Завтра. Може, післязавтра. На, початку наступного тижня.

Бітті знову пихкнув димом.

— Кожен пожежник, раніше чи пізніше, проходить через це. І йому треба допомогти, розтлумачити; треба, щоб він знав історію нашої професії: колись новачкам усе пояснювали, а тепер — ні. А шкода. Пф-ф... Лише брандмейстери ще пам'ятають історію пожежної справи. Пф-ф... Зараз я вам дещо втовкмачу.

Мілред засовалася на стільці. Бітті влаштувався зручніше і помовчав, збираючись на думці.

— Отож ви запитаете, як це все — тобто наша робота, — почалося, де й коли. Почалося, по-моєму, десь під час так званої громадянської війни, хоч наші статuti й твердять, ніби раніше. Але по-справжньому діло пішло на лад лише з впровадженням фотографії. А потім, на початку двадцятого століття — кіно, радіо, телебачення; усе стало масовим.

Монтег не порушно сидів на постелі.

— Оскільки все стало масовим, то все й спростилося, — провадив Бітті далі. — Колись книжками цікавилися тільки одиниці — тут, там, у різних місцях. Отже, й книжки могли бути різними. Світ був простий. Але потім у світі стало тісно від ліктів, очей, ротів, населення подвоїлося, потроїлося, почетверилося. Обсяг фільмів, радіопередач, журналів, книжок зменшився до певної норми, розумієте?

— Ніби так.

Бітті розглядав візерунки тютюнового диму що розпливалися в повітрі.

— Уявіть собі людину дев'ятнадцятого століття — коні, собаки, карети, повільний темп життя. Потім двадцяте століття — темп прискорюється. Обсяг книжок зменшується. Стислий зміст. Переказ. Екстракт. Витяг. Все геть уварюється, згущається, — залишається тільки моментальний знімок.

— Моментальний знімок, — згідливо кивнула Мілред.

— Твори класиків скорочуються до п'ятнадцятихвилинної радіопередачі. Далі ще більше: одна шпальта, яку можна прочитати за дві хвилини. І зрештою — десять-п'ятнадцять рядків для енциклопедичного словника. Я, звісно, трохи перебільшую — словники правила для довідок. Але чимало людей познайомилися з "Гамлетом" (ви, Монтег, звичайно, добре знаєте цю назву, а ви, пані Монтег, мабуть, тільки чули її) — так от, чимало людей познайомилися з "Гамлетом", прочитавши одну сторінку переказу в збірнику, який твердив: "Нарешті г. и зможете прочитати всіх класиків! Не відставайте від своїх сусідів!" Розумієте? З дитячої кімнати — в коледж, а потім назад у дитячу кімнату. Ось вам інтелектуальний стандарт, що панував минулі п'ять чи більше століть.

Мілред підвелась і почала ходити по кімнаті, бездумно переставляючи речі з місця на місце. Не зважаючи на неї, Бітті вів далі:

— А тепер, Монтег, швидше крутіть плівку! Швидше! Клік! Пік! Фрік! Дивись, пильнуй, туди, сюди, швидше, скоріше, вгору, вниз, усередину, назовні! Хіо, що, як, чому, куди, коли? Ех! Ух! Бах! Трах! Бац! Бім, бом, бум! Переказ переказу! Витяг із переказу переказу! Політика? Один стовпчик, два рядки, заголовок! І за хвилину все випаровується з пам'яті. Крутіть людський розум у шаленому смерчі — швидше, швидше! — руками видавців, підприємців, дикторів, так, аби відцентрова сила викинула геть усі непотрібні, зайві, шкідливі думки!

Мілред узялася розправляти простирадло. Серце Монтега тьохнуло і завмерло, коли її руки торкнулися подушки. Нараз вона натисла йому на плече, щоб він трохи підвівся і дав їй змогу витягти подушку, збити її і знов покласти йому за спину. Може, вона скрикне й широко розплющить очі або просто, сунувши руку під подушку, запитає: "Що це?" — і зі зворушливою наївністю покаже сховану книжку.

— Термін навчання в школах скорочується, дисципліна знижується, філософія, історія, мови скасовуються, англійській мові й правопису надається дедалі менше уваги, зрештою, про них майже зовсім забувають. Життя коротке, отож треба перш за все працювати, а після роботи — розважатися досхочу. І навіщо навчатися чомусь іншому, крім уміння натискувати на кнопки, вмикати перемикачі, загвинчувати гайки і приганяти болти?

— Дай-но я поправлю подушку, — сказала Мілред.

— Не треба, — тихо відповів Монтег.

— Застібка-блискавка замінила гудзик, і вже немає зайвої хвилини поміркувати про щось, одягаючись на світанні, цієї філософської і тому сумної години.

— Ну, будь ласка, — повторила Мілред.

— Іди собі, прошу, — відказав Монтег.

— Життя стає якимось великим блазнюванням, Монтег. Усе гримить, кричить, гуркоче! Бац! Бах! Трах!

— Трах! — вигукнула Мілред, смикаючи за подушку.

— Та дай ти мені спокій, ради бога! — люто крикнув Монтег.

Бітті здивовано втупився в них.

Рука Мілред застигла під подушкою. Пальці обмацували книжку, і в міру того як вона почала розуміти що це, цікавість на її обличчі поступилася надзвичайному подиву. Губи її розтулились, ось-ось вона запитає...

— З театрів треба викинути все, крім клоунади, а в кімнатах поставити скляні стіни, і хай на них виграють гарні кольори, наче конфетті, чи кров, чи херес, чи сотерн. Ви, звичайно, любите бейсбол, Монтег?

— Бейсбол — добра гра.

Тепер голос Бітті долинав ніби здалека, з-поза суцільної завіси диму.

— Що це? — майже захоплено вигукнула Мілред. Монтег спиною притис її руку. — Що це?

— Сядь! — закричав він. Мілред відсахнулась — її руки були порожні. — Не бачиш — ми розмовляємо!

Бітті вів далі, ніби нічого не сталося.

— А кеглі?

— Так.

— А гольф?

— Гольф — чудова гра.

— Баскетбол?

— Прекрасна.

— Більярд, футбол?

— Гарні ігри, всі гарні.

— Так от, треба якнайбільше спортивних ігор, розваг, треба, щоб людина завжди перебувала в натовпі, щоб її не покидало відчуття стадності — тоді вона не матиме часу думати, чи не так? Отож організовуйте, вигадуйте нові і нові види спорту, надвидумуйте надспорт!

Більше книжок з малюнками. Більше фільмів. А поживи для розуму менше й менше. Наслідок — дратівливість. Дороги переповнені людьми, всі кудись поспішають, байдуже куди. Бензинові втікачі. Міста перетворюються на мотелі, люди перетворюються на орди кочівників, яких виплескує то туди, то сюди, як море під час припливу й відпливу; і от сьогодні хтось спить у тій кімнаті, де вчора ночували ви, а напередодні — я.

Мілред вийшла, гримнувши дверима. У вітальні "тіточки" почали сміятися з "дядечків".

— Ну, а тепер візьмемо різні дрібні угруповання в нашій цивілізації. Що численніше населення, то більше таких угруповань. І стережіться образити котре-небудь із них — любителів собак чи котів, лікарів, правників, торговців, начальників, мормонів, баптистів, унітаріанців, нащадків китайських, шведських, італійських, німецьких, ірландських емігрантів, техасців, бруклінців, жителів Орегону чи Мехіко. Персонажі книжок, п'єс, телепередач не повинні нагадувати справжніх художників, картографів, механіків. Що більший ринок, Монтег, то старанніше слід уникати суперечок, запам'ятайте! Ні в якому разі не можна зачіпати оті дрібні гуртки й гурточки, що вважають себе пупом землі! Зловмисні писаки, закрийте свої друкарські машинки! Так вони й зробили. Журнали перетворились у щось на кшталт ванільного сиропу. Книжки, як твердять оті кляті сноби-критики, стали нагадувати помиї. Отож і не дивно, що їх не купують, казали критики. Але читач добре знав, що він хотів, і, підхоплений виром насолод, залишав собі комікси. Ну і, звичайно, стереоскопічні секс-журнали. Ось так, Монтег. І все це відбулося без тиску зверху, без уряду. Це почалося не з вказівок, наказів чи цензури, ні! Технологія, масовість ужитку і тиск з боку отих дрібних угруповань — ось що, хвалити бога, привело до теперішнього становища. Сьогодні завдяки їм ви завжди можете бути щасливим: читайте собі комікси, солоденькі любовні сповіді чи торговельно-рекламні видання.

— Гаразд, але до чого тут пожежники? — запитав Монтег.

— А, — Бітті нахилився вперед, оповитий легким серпанком тютюнового диму. —

Ну, це дуже просто. Коли школи почали випускати дедалі більше бігунів, стрибунів, плавців, автогонщиків, льотчиків, механіків, ремісників замість дослідників, критиків, учених і людей мистецтва, слово "інтелектуал", звісно, стало лайкою, і то справедливо. Людині притаманна неприязнь до всього незвичайного. Пригадайте-но, адже у вашому класі був який-небудь обдарований хлопчина, що краще за інших читав і відповідав, а решта учнів сиділи, мов бовдури, і щиро ненавиділи його? І хіба не його били й мучили годинами? Авжеж, його. Ми всі повинні бути однакові. Не вільні й рівні від народження, як ото каже конституція, а просто однакові. Кожен схожий на кожного, мов краплі води, і тоді всі будуть щасливі, бо не буде велетів, перед якими треба схилитися в шанобі, на яких треба рівнятися. Отак! А книжки — це заряджена рушниця в помешканні сусіда. Спалити її! Розрядити рушницю! Зруйнувати людський розум! Хто може ручитися, яку мішень собі вибере начитана людина? Мене? Я тих книгогризів терпіти не можу. Так от, коли будинки геть у всьому світі стали вогнетривкими, то робота, яку доти виконували пожежники (ви вчора таки слушно сказали, Монтег), стала непотрібна. На них були покладені нові обов'язки — стежити, аби ніщо не бентежило наш розум; в них, мов у фокусі лінзи, зібрався наш зрозумілий і законний страх бути нижчим за інших; вони стали нашими офіційними цензорами, суддями й судовими виконавцями. Це ми, Монтег, — ви і я.

Двері вітальні прочинилися — на порозі стояла Мілред. Вона поглянула на Бітті, потім на Монтега. Позаду неї на стінах вітальні шипіли й вибухали зелені, жовті й жовтогарячі фейерверки під барабанний бій, гуркіт тамтамів і дзвін цимбалів. Губи Мілред ворушилися, вона щось казала, але через той шум годі було щось зрозуміти.

Бітті витрусив попіл з люльки на рожеву долоню і взявся його вивчати, ніби в ньому заховувався якийсь таємничий смисл, що його доконче треба розгадати.

— Ви повинні збагнути — наша цивілізація така величезна, що ми не можемо дозволити заворушень і незадоволень серед угруповань, які її складають. Запитайте самого себе: до чого ми найбільше прагнемо? Люди хочуть бути щасливими, чи не так? Хіба ви протягом усього життя не чули цього? Я хочу бути щасливим, твердять усі. Гаразд, а хіба вони нещасливі? Хіба вони не рухаються, хіба не розважаються? Ми ж усі для цього живемо, еге ж? Для задоволення, для приємних відчуттів. І ви повинні визнати, що наша культура надає нам такі можливості, і щедро.

— Так.

Мілред стояла в дверях, і Монтег по її губах міг здогадатися, що вона каже. Але він намагався не дивитися на її рот, боячись, що Бітті обернеться і все зрозуміє.

— Кольоровим не подобається книжка "Маленький чорний Самбо". Спалити її! Білим не по собі від книжки "Хатина дядька Тома". І її спалити! Хтось написав книжку про те, що вживання тютюну призводить до раку легень. Тютюнові фабриканти у розпачі! Спалити книжку! Безтурботність, Монтег, спокій. Знищити все, що викликає тривогу! У сміттєспалювальну піч! Похорон — обряд сумний і поганський. Скасувати! Через п'ять хвилин після смерті людина вже вирушає до "великої труби". Крематорії обслуговуються вертольотами. Через десять хвилин після смерті від людини

залишається купка чорного праху. Не будемо жонглювати словами над померлими. Забудемо їх. Паліть їх усіх, паліть усе. Вогонь палає ясно, вогонь очищає.

Фейєрверки згасли у вітальні за спиною Мілред. І тієї ж миті вона замовкла — дивовижний збіг. Монтег перевів подих.

— Тут, у сусідньому будинку, жила дівчина, — повільно промовив він. — Її вже немає, здається, померла. Мені навіть важко тепер пригадати її обличчя. Але вона була не така. Як... як це могло трапитися?

Бітті всміхнувся.

— Часом трапляється, то тут, то там. Клариса Маклелен? Ця родина у нас на прикметі. Ми тримаємо її під наглядом. Спадковість і оточення — дивні речі. Не дуже просто позбутися всіх диваків за якихось кілька років. Домашнє оточення може звести нанівець усе, що намагається прищепити школа. Ось чому ми весь час зменшували вік дітей для поступань в дитячі садки і тепер вихоплюємо мало не з колисок. Ще коли Маклелени жили в Чікаго, ми одержували про них сигнали, які тоді не підтвердилися. Книжок у Маклеленів не знайшли. У дядька репутація не дуже добра, він нетовариський. А дівчина? Ну, це була бомба сповільненої дії. Родина впливала на її підсвідомість, — у цьому я пересвідчився, ознайомившись із її шкільною характеристикою. Вона хотіла знати не те, як щось робиться, а чому. А така допитливість може бути небезпечною. Варто лише почати цікавитися речами — і кінець може бути сумний, якщо вчасно не зупинитися. Отож воно й краще для бідолахи, що вона вмерла.

— Так, вона вмерла.

— На щастя, такі дивачки, як вона, зустрічаються рідко. Ми вміємо знищувати небажані прояви ще в зародку. Не можна побудувати дім без цвяхів і дерева. Отож, коли не хочеш, щоб дім побудували, заховай цвяхи і дошки. Коли не хочеш, щоб людина стала нещасною через політику, не давай їй змоги роздивитися проблему з двох боків. Хай бачить лише один бік, а ще ліпше — жодного. Хай забуде, що існує така штука, як війна. Хай уряд нездатний, нестійкий, душить податками — це краще, ніж заворушення в народі! Головне — спокій, Монтег! Влаштовуйте різні конкурси, наприклад: хто краще запам'ятає слова популярних пісеньок, хто може назвати столиці штатів чи хто знає, скільки зібрали зерна в штаті Айова минулого року. Напихайте людям голови інформацією, яку не можна перетравити; захаращуйте їх нічого не вартими "фактами", аби вони переситилися, аби відчували себе "чудово поінформованими". І тоді вони вважатимуть, що думають, що рухаються вперед, хоч насправді й стоять на місці. І вони будуть щасливі, бо ті "факти" не змінюються. Але боронь боже втаємничувати їх у таку непевну матерію, як філософія чи соціологія — вони можуть спробувати пов'язати деякі речі та явища. А це призводить до сумних наслідків! Той, хто вміє розібрати й зібрати телевізійну стіну, — а тепер це можуть майже всі, — щасливіший за того, хто намагається виміряти й математично обчислити Всесвіт, бо той Всесвіт не можна ні виміряти, ні обчислити, не відчувши власної мізерності й нікчемності. Я знаю, бо сам намагався зробити це! До дідька! Краще

подавайте нам клуби, вечірки, акробатів, фокусників, карколомні трюки, реактивні автомобілі, мотоцикли-гелікоптери, секс і героїн, — якнайбільше того, що викликає автоматичні рефлекс! Якщо п'єса погана, якщо фільм беззмістовний, якщо вистава порожня, дайте мені дозу збуджувального-вдарте по нервах оглушливою музикою! І мені здаватиметься, ніби я реаую на п'єсу, хоч це всього-на-всього механічна відповідь на звуковій хвилі. Але мені байдуже. Я люблю добрячі струси.

Бітті підвівся.

— Я мушу йти. Лекцію закінчено. Сподіваюсь, я вам дещо роз'яснив. Вам слід запам'ятати, Монтег, що ми — борці за щастя, і ви, і я, й решта наших колег. Ми протистоїмо тій купці людей, які своїми суперечливими теоріями й думками хочуть зробити всіх нещасними. Ми захищаємо греблю. Тримайтеся, Монтег! Не дайте потокові меланхолії та похмурої філософії затопити світ. Ми покладаємось на вас. Ви, мабуть, не уявляєте, як ви потрібні в цьому щасливому світі сьогоднішнього дня.

Бітті потис безживну руку Монтега. Той нерухомо сидів на ліжку — здавалося, він не поворухнеться, хоч хай падає на нього стеля. Мілред уже не було в дверях.

— Ще одне наостаток, — мовив Бітті. — Принаймні хоч раз за життя кожного пожежника переймає нестерпна сверблячка: що воно там пишеться в тих книжках? І кортить ту сверблячку потамувати, еге ж? Так от, Монтег, повірте, мені свого часу довелося прочитати кілька книжок, — так, аби дізнатися, що воно таке, — і кажу вам: у них нічогісінько немає! Нічогісінько, чому можна було б повірити чи навчити інших. Коли це белетристика, вигадка, то там ідеться про людей, яких ніколи не було на світі. Коли ж це наукова література, то ще гірше: один професор лає іншого, називає ідіотом; один філософ надсаджує горлянку, аби перекричати іншого. Всі метушаться, хочуть затьмарити зірки й загасити сонце. І ти остаточно розгублюєшся в цій метушні.

— Гаразд, тоді скажіть: що буде, коли пожежник випадково, зовсім без злого заміру, візьме додому книжку? — Обличчя Монтега сіпалося.

Відчинені двері позирали на нього, як величезне невидюче око.

— Цілком зрозумілий вчинок. Природна цікавість, — мовив Бітті. — Нас це не турбує і не злостить. Ми дозволяємо пожежникові тримати книжку протягом доби. Якщо він потім сам її не спалить, ми це робимо за нього.

— Звичайно. — Рот Монтегові пересох.

— Гаразд, Монтег. Вийдете сьогодні пізніше, в нічну зміну?

— Не знаю, — відповів Монтег.

— Що? — трохи здивовано перепитав Бітті.

Монтег заплющив очі.

— Може, й прийду. Пізніше.

— Шкода, якщо вас не буде, — замислено мовив Бітті, ховаючи люльку в кишеню.

"Я ніколи більше не прийду", — подумав Монтег.

— Одужуйте і тримайтеся, — сказав Бітті.

Він повернувся і вийшов крізь відчинені двері.

Монтег бачив у вікно, як Бітті поїхав у своєму лискучому вогненно-жовтому з

чорними, наче вугілля, шинами автомобілі, схожому на жука.

Крізь вікно видно було вулицю й будинки 8 рівненькими фасадами. Що то одного разу Клариса сказала про них? "Немає гайків. Дядько каже, що колись були ґанки. І люди, бувало, сиділи там вечорами, розмовляли, коли їм хотілося, а ні, то просто гойдались у кріслах-гойдалках. Сиділи собі й думали, розмірковували. Дядько каже, архітектори перестали будувати ґанки тому, що вони нібито псують вигляд будинку. Але дядько стверджує, що це тільки відмовка. Справжня причина значно глибша; вона полягає в тому, що небажано, аби люди отак сиділи, розмовляли, погойдувались і нічого не робили, — це, мовляв, неправильний, шкідливий спосіб життя. Люди надто багато спілкувалися. І в них був час думати. Тому ґанки вирішили ліквідувати. І садочки теж. Коло будинків уже немає садочків, де б можна було посидіти. А подивіться на меблі! Крісла-гойдалки зникли. Вони надто зручні. Треба, щоб люди більше рухалися. Мій дядько каже... дядько каже... дядько..." Голос Кларнеті замовк.

Монтег одвернувся од вікна й зирнув на дружину: та сиділа посеред вітальні, розмовляючи 8 диктором, який, у свою чергу, звертався до неї. "Пані Монтег", — казав він, — і ще щось. "Пані Монтег..." — і ще якісь слова. Спеціальний прилад, який коштував сто доларів, автоматично підставляв її прізвище, коли диктор, звертаючись до своїх анонімних слухачів, робив паузу. Інший прилад відповідно коригував на телевізійному екрані порухи губ і лицьових м'язів диктора, щоб вони співпадали з вимовою прізвища господині. Цей диктор, безперечно, був друг дому, добрий друг. "Пані Монтег, подивіться, будь ласка, сюди!"

Вона повернула голову, хоч — цілком очевидно — і не слухала.

Монтег обізвався.

— Варто лише сьогодні не піти на роботу — і вже можна не ходити й завтра, і взагалі не ходити.

— Але сьогодні ти підеш, чи не так? — мовила Мілред.

— Я ще не вирішив. Поки що мені хочеться — і то жахливе почуття — все ламати й руйнувати.

— Може, візьмеш автомобіль, покатаєшся?

— Ні, дякую.

— Ключі від машини на нічному столику. Коли в мене такий настрій, як зараз у тебе, я розвіюю його швидкою їздою. Миль дев'яносто п'ять на годину — і чудово! Іноді я катаюсь отак цілу ніч, повертаюсь назад, а ти нічого й не знаєш. А за містом гарно! Іноді під колеса потрапить кролик, а то й собака. Візьми машину.

— Ні, не сьогодні. Мені хочеться зберегти це почуття. Господи, щось наче кишіть у мені! Я не знаю, що це. Я такий нещасний, такий розлючений, сам не знаю чому. Мені здається, ніби я пухну, розбухаю, ніби я надто багато заховав у собі, і не знаю, що саме... Я, може, навіть почну читати книжки.

— Та ж ти через них потрапиш до в'язниці! — Вона дивилася на нього, ніби крізь скляну стіну.

Він почав одягатися, неспокійно рухаючись по кімнаті.

— І хай, може, це й на краще. А то я можу покалічити кого-небудь. Чула, що казав Бітті? Ти слухала його? В нього на все є відповідь. Він слушно каже. Щастя — дуже важливо. Розваги — понад усе. А я сидів і твердив сам собі: я нещасний, я нещасний.

— А я щаслива, — Мілред сліпуче всміхнулась. — І пишаюся цим.

— Я мушу щось зробити, — сказав Монтег. — Сам не знаю що, але щось важливе.

— Мені набридло слухати ці дурниці, — відказала Мілред, знову повернувшись до диктора.

Монтег крутнув регулятор гучності на стіні, й диктор занімів.

— Міллі, — проказав Монтег і замовк. — Адже це твій дім, як і мій. Отож я хочу бути чесним і все розповісти тобі. Це слід було б зробити раніше, але я навіть сам собі не міг зізнатися. В мене щось є, я покажу тобі. Я збирав потроху, впродовж цілого року, ховав, і не знаю сам, навіщо, однак робив і нічого тобі не казав.

Він узяв стілець з прямим бильцем, неквапливо відніс його у вітальню, присунув до стіни коло вхідних дверей і виліз на нього. Якусь хвилю стояв непорушно, мов статуя на п'єдесталі, а його дружина дивилася на нього знизу й чекала. Тоді Монтег відсунув убік решітку кондиціонера, глибоко засунув руку, відсунув ще одну заслінку й витяг книжку. Не дивлячись, кинув її на підлогу. Знов засунув руку, витяг ще дві книжки і теж кинув на підлогу. Отак він одна по одній діставав книжки, маленькі, великі, жовті, зелені. Коли він витяг останню, біля ніг Мілред лежало книжок двадцять.

— Пробач, — промовив, — я не подумав. А тепер виходить, що й ти вскочила в цю халепу.

Мілред відсахнулась, наче вздріла мишей, що вискочили з-під підлоги. Монтег чув її уривчастий подих, бачив сплотніле обличчя й широко розплющені очі. Вона кілька разів повторила його ім'я, а тоді, застогнавши, кинулася до купи книжок, ухопила одну й побігла в кухню до сміттєспалювача.

Монтег перейняв її, міцно схопивши в обійми. Мілред заверещала і, дряпаючись та пручаючись, силкувалася вирватись.

— Стій, Міллі, стій! Зачекай! Перестань, прошу тебе. Ти нічого не знаєш... Та перестань же!.. — він дав їй ляпаса і, вхопивши за плечі, струсонув.

Вона знов повторила його ім'я, а потім гірко заплакала.

— Міллі! — почав вій. — Послухай мене. Лише хвилину, чуєш? Уже нічого не вдієш. Тепер їх не можна спалити. Я хочу зазирнути в них, хоч разочок. Якщо брандмейстєрова правда, ми спалимо їх разом, повір мені, разом спалимо їх! Ти повинна допомогти мені. — Він узяв її за підборіддя, глянув в обличчя, шукаючи в ньому себе, шукаючи поради на те, як йому бути. — Хочеш чи ні, а ми вже заплуталися. Впродовж усіх цих років я нічого не просив у тебе, а тепер прошу, ні, — благаю. Ми повинні з'ясувати, чому все так трапилося, звідки ця халепа — оті твої таблетки, гонки на автомобілі, моя робота. Ми над прірвою, Міллі. Але я не хочу падати в неї, хай їй грець! Нам буде нелегко. Ми навіть не знаємо, з чого почати, однак давай спробуємо розібратися, обміркуємо все й допоможемо одне одному. Ти навіть не уявляєш, як ти мені зараз потрібна, Міллі! Якщо ти хоч трохи любиш мене, зачекай день чи два, оце

все, що я прошу, й на тому край! Я обіцяю тобі, клянусь! І, якщо в цих книжках є хоч що-небудь, бодай мала іскра в суцільному безладді, нам, можливо, пощастить передати її іншим.

Мілред уже не пручалась, і він випустив її. Вона осіла, прихилилася до стіни й повільно сповзла на підлогу. Сидячи біля купи книжок, вона мовчки дивилася на них. Уздрівши, що нога торкнулась однієї книжки, Мілред похапцем відсмикнула її.

— Ота жінка, Міллі, вчора... Ти не була там. Ти не бачила її обличчя. І Клариса. Ти ніколи не розмовляла з нею. А я розмовляв. Такі люди, як Бітті, бояться її. А чому вони бояться таких, як вона? Вчора на чергуванні я почав порівнювати її з пожежниками на станції і раптом зрозумів, що я їх ненавиджу, ненавиджу самого себе. І я подумав, що, може, краще було б спалити самих паліїв.

— Гаю!

Гучномовець біля вхідних дверей забурмотів: "Пані Монтег, пані Монтег, до вас прийшли. Пані Монтег, пані Монтег, до вас прийшли".

Тиша.

Вони дивилися то на двері, то на книжки, що валялися на підлозі.

— Бітті... — промовила Мілред.

— Не може бути!

— Він повернувся, — прошепотіла вона.

І знову негучний голос від дверей: "До вас прийшли".

— Ми не відікнемо. — Монтег прихилився до стіни, а тоді повільно опустився навпочіпки й почав розгублено порпатися в книжках, хапаючи то одну, то другу.

Його охопив дріж; він відчував нестерпне бажання знов заховати книжки за вентиляційну решітку, але знав, що йому не стане снаги зустрітися з брандмейстером Бітті ще раз. Отож він сидів навпочіпки, потілі просто сів на підлогу; нараз пролунав голос гучномовця, вже настирливіше. Монтег підняв з підлоги маленький томик.

— З чого почнемо? — Він розкрив книжку на середині і зазирнув у неї. — Мабуть, із самого початку...

— Він зараз увійде і спалить нас разом із книжками! — мовила Мілред.

Гучномовець нарешті замовк. Запала тиша. Монтег відчув, що хтось стоїть біля дверей, чигає, прислухається. Потім почулася хода-хтось пішов від будинку доріжкою, далі лужком...

— Подивимося, що тут написано, — сказав Монтег.

Він вимовив ці слова важко, затинаючись, ніби його охопив страшенний сором. Прочитавши з десятків сторінок, перескакуючи з однієї на другу, Монтег нарешті зупинився на таких рядках:

"Підрахували, що протягом цього часу не менше одинадцяти тисяч чоловік пішли на смерть, аби не розбивати яєць з носка".

Мілред сиділа навпроти нього.

— Що це означає? У цьому немає ніякого сенсу! Брандмейстер казав правду!

— Стривай, — відповів Монтег. — Почнемо знову, з самого початку.

ЧАСТИНА ДРУГА

Решето і пісок

Вони читали впродовж цілого довгого дня, а холодний листопадовий дощ падав з неба на принишклий дім. Вони читали в передпокої; вітальня здавалася порожньою й сірою без різнокольорового конфетті на стінах, без фейсверків, без жінок у сукнях з золотого серпанку і чоловіків у чорних оксамитових костюмах, які витягали стофунтових кроликів зі срібних капелюхів-циліндрів. Вітальня була мертва, Міл. ред безтямно поглядала на мовчазні стіни, а Монтег то ходив по кімнаті, то сідав навпочіпки і по кілька разів перечитував яку-небудь сторінку вголос.

"Важко визначити мить народження дружби. Коли по краплині наповнюєш посудину, буває одна, остання, яка переповнює її, й рідина переливається через вінця; отак і серед багатьох добрих вчинків є якийсь, що переповнює серце".

Монтег сидів, прислухаючись до дощу.

— Може, саме це й було в дівчині, що жила в сусідньому будинку? Мені так хотілося зрозуміти її.

— Вона мертва. Ради бога, давай поговоримо про когось живого.

Монтег, не глянувши на дружину і весь тремтячи, подався через передпокій до кухні. Там він довго стояв і дививсь у вікно на дощ, який тарабанив у шибки. Погамувавши дроз, він повернувся в сірий морок передпокою і взяв нову книжку. "Наша улюблена тема — про себе". — Він скося поглянув на стіну. — "Наша улюблена тема — про себе".

— Оце я розумію, — мовила Мілред.

— Але для Клариси це не була улюблена тема. Вона любила говорити про інших і про мене. Вона перша, хто по-справжньому сподобався мені за багато років. Лише вона одна з усіх, кого я пам'ятаю, дивилася мені просто в очі, ніби я чогось вартий. — Він підняв з підлоги обидві книжки. — Ці люди давно вмерли, але я знаю: те, що вони написали, так чи інакше стосується Клариси.

Надворі, під дощем, щось тихо пошкрябало в двері.

Монтег уляк. Мілред перехопило подих, і вона прихилилася до стіни.

— Хтось коло дверей... Чому мовчить гучномовець?

— Я вимкнув ного...

За дверима почулося слабе пирхання, сопіння електричної пари. Мілред засміялася.

— Це всього-на-всього собака! Прогнати його?

— Не ворущись! Сиди!

Тиша. Падає холодний дощ. А з-під замкнених дверей просочується запах блакитних електричних розрядів.

— Повернімося до нашого заняття, — спокійно сказав Монтег.

Мілред відкинула книжку ногою.

— Книжки — не люди! Ти читаєш, а я дивлюся навколо — і нікого не бачу!

Він поглянув на стіни вітальні: вони були мертві й сірі, наче води океану, який,

однак, збурунеться, щойно ввімкнути електропне сонце.

— А от мої "родичі" — це живі люди. Вони мені щось кажуть, я сміюсь, і вони сміються. А барви!

— Так, звісно.

— Окрім того, якщо брандмейстер Бітті довідається про ці книжки... — вона задумалась. На обличчі відбився спершу подив, потім страх. — Він може прийти сюди, спалити будинок і "родичів". Це жахливо! Подумай, скільки грошей ми сюди вгатили! Навіщо мені читати? Для чого?

— Для чого! Навіщо! — перебив Монтег. — Минулої ночі я бачив змію, мабуть, найогиднішу в світі. Вона була мертва і водночас жива. Вона могла дивитися, але не бачила. Хочеш поглянути на цю зміюку? Вона в лікарні швидкої допомоги, там записано, яку гидоту вона висмоктала з тебе! Може, підеш туди, прочитаєш той запис? Не знаю тільки, під якою рубрикою його шукати: "Гай Монтег", чи "Страх", чи "Війна"? А може, підеш подивитися на будинок, що вчора згорів? Розкопаєш у попелі кістки тієї жінки, що сама себе спалила разом з будинком? А Клариса Маклелен? Де її тепер шукати? В моргу? Ось послухай!

Угорі один по одному, розтинаючи небо, з ревом, гуркотом, свистом, мчали бомбардувальники, наче велетенський невидимий вентилятор обертався у невидимій порожнечі.

— Господи боже мій! — вигукнув Монтег. — Щогодини вони розпанахують небо! Кожна секунда нашого життя заповнена ними! Чому ніхто не каже про це? Після тисяча дев'ясот шістдесятого року ми розпочали й виграли дві атомні війни. Чи не тому нам так весело, що ми забули про весь світ? Чи не тому ми такі багаті, що всі інші у світі бідують, а нам це байдуже? Я чув, що у всьому світі люди голодують, а ми розважаємося. Чи не тому нас так ненавидять? Я чув, — колись давно, — що нас ненавидять. А чому, ти знаєш? Я не знаю. Може, книжки нам хоч трохи допоможуть? Може, хоч завдяки їм ми не повторимо тих самих жахливих помилок! Я щось не чув, щоб оті бовдури в твоїй вітальні коли-небудь говорили про це. Боже, Міллі, як ти не розумієш? Коли читати щодня, бодай одну чи дві години, ти, може...

Задзвонив телефон. Мілред схопила рурку.

— Енн! — Вона засміялася. — Так, сьогодні у вечірній програмі Білий клоун!

Монтег пішов у кухню і пожбурих книжку на підлогу.

"Монтег, — сказав він сам до себе, — ти таки дурний. Але що вдієш? Повідомити про книжки, забути про них?" — Він знову розкрив книжку, намагаючись не чути сміху Мілред.

"Бідна Міллі, — думав він. — Бідний Монтег. Адже й ти нічого не можеш втямити в них. А де знайти допомогу, де знайти вчителя, коли змарновано стільки часу?"

Тримайся. Він заплющив очі. Так, звичайно. Він знову спіймав себе на тому, що думає про міський парк, куди він забрів торік. Протягом останнього часу він дедалі частіше згадував про це, і зараз у пам'яті постало все, що відбулося в парку, коли він побачив, що старий у чорному одязі щось швидко сховав під пахвою.

...Старий скочив на рівні, мов збирався втікати. А Монтег сказав:

— Почекайте!

— Я нічого не зробив! — закричав старий, тремтячи всім тілом.

— А я нічого й не кажу.

Вони трохи посиділи мовчки в лагідних зелених відблисках листя, тоді Монтег повів мову про погоду, і старий відповідав йому кволим голосом. То була якась дивна, тиха розмова. Старий зізнався, що він колишній викладач англійської мови, став безробітним сорок років тому, коли за браком студентів і матеріальних дотацій закrywся останній гуманітарний коледж. Старого звали Фабер, і коли нарешті він перестав боятися Монтега, то заговорив притишеним голосом, поглядаючи на небо, на дерева, на зелень парку, а за годину раптом почав щось декламувати, і Монтег збагнув, що то були вірші, хоч і неримовані. Старий ще дужче збадьорився і знову прочитав напам'ять вірші. Тримаючи руку на лівій кишені пальта, Фабер з ніжністю вимовляв поетичні рядки, і Монтег знав: простягни він руку — і в кишені старого знайде томик віршів. Але його руки залишалися на колінах, безсилі й ні до чого не здатні.

— Я не кажу про самі речі, сер, — мовив Фабер. — Я кажу про значення речей. От я сиджу тут і знаю — я живу.

Оце, власне кажучи, і все. Годинна розмова, вірші, ці слова, — а тоді старий тремтливою рукою написав свою адресу на клаптику паперу. Доти жоден з них не згадував про те, що Монтег пожежник.

— Це для вашої картотеки, — сказав Фабер. — Про всяк випадок, — може, ви розсердитесь на мене.

— Не розсерджуюся, — відповів Монтег.

У передпокої пронизливо сміялася Мілред.

Монтег рушив до спальні, відчинив стінну шафу й почав перебирати карточки в ящику з написом: "Майбутні розслідування (?)". Серед них була карточка Фабера. Монтег тоді не виказав його, але й не знищив адреси.

Він набрав номер телефону. На другому кінці дроту сигнал кілька разів повторив ім'я Фабера, перш ніж почувся кволий голос професора.

Монтег назвався. Запала довга мовчанка, а тоді:

— Слухаю, пане Монтег.

— Професоре, маю до вас досить незвичайне прохання. Скільки примірників біблії залишилося в нашій країні?

— Не відаю, про що мова!

— Я хочу знати, чи залишився в нас хоч один примірник біблії?

— Це пастка! Я не можу з усякими розмовляти по телефону.

— А скільки залишилося книжок Шекспіра чи Платона?

— Жодної! Ви знаєте це не гірше за мене. Жодної!

Фабер кинув трубку.

Монтег теж поклав свою. Жодної книжки! Звичайно, він це знав із списків, що висіли на пожежній станції. Але йому хотілося почути підтвердження від самого

Фабера.

У передпокої його зустріла Мілред. Вона була збуджена, обличчя розпашіле.

— Знаєш, у нас сьогодні в гостях дами!

Монтег показав їй книжку.

— Оце Ветхий і Новий завіт, і...

— Не починай все знову!

— Може, це останній примірник у нашій частині світу.

— Ти повинен сьогодні ж повернути її! Адже брандмейстер Бітті знає про цю книжку?

— Навряд чи знає, яку саме книжку я взяв. Можна віддати іншу, але котру? Джефферсона?[1] Чи Торо?[2] Яка з них цінніша? Коли ж Бітті знає, яку саме книжку я вкрав, а я підміню її, то він здогадається, що в нас тут ціла бібліотека!

У Мілред почали тіпатися вуста.

— Ну що ти робиш? Ти нас занапастиш! Що для тебе важливіше, я чи ця біблія?

Вона знову пронизливо закричала, схожа на воскову ляльку, що розтавала від власного тепла.

Монтегові почувся голос Бітті:

"Сідайте, Монтег. Дивіться. Обережно, ніби пелюстку квітки, беремо першу сторінку й підпалюємо. Потім другу. Вони стають наче чорні метелики. Гарно, еге ж? Підпалюємо третю від другої, ланцюжком, розділ за розділом, усі дурниці, вміщені в слова, всі брехливі обіцянки, всі зношені ідеї й застарілу філософію".

Отак сидів Бітті, чоло якого зрошував піт, а підлога була всіяна роями чорних метеликів, що загинули в вогняному смерчі.

Мілред перестала кричати так само раптово як і почала. Монтег не звертав на неї уваги.

— Залишається тільки одне, — мовив він. — До вечора, коли треба буде віддавати книжку Бітті, зробити копію.

— Ти будеш удома, коли почнеться програма Білого клоуна?! — крикнула Мілред йому навздогін.

Не обертаючись, Монтег зупинився в дверях.

— Міллі!

Тиша.

— Ну що?

— Міллі, Білий клоун тебе любить?

Нема відповіді.

— Міллі... — Він облизнув губи. — Твої родичі люблять тебе? Люблять тебе віддано, всім серцем і душею, га, Міллі?

Він відчував, що вона, розгублено кліпаючи, дивиться йому в потилицю.

— Чого ти запитуєш про такі дурниці?

Йому хотілося плакати, та губи були міцно стиснені, а на очах не було сліз.

— Якщо побачиш за дверима собаку, дай йому штурхана за мене, — сказала

Мілред.

Він, вагаючись, постояв перед дверима, а тоді прочинив їх і вийшов.

Дощ ущух, сонце хилилося до вечірнього пругу на безхмарному небі. Ні біля будинку, ні на лужку, ні на вулиці нікого не було, Монтег полегшено зітхнув і грюкнув дверима.

Монтег їхав у метро.

"Я весь наче застиг, — думав він. — Коли це почалося? Коли застигло моє обличчя, моє тіло? Чи не тієї ночі, коли я зачепився ногою за пляшечку з-під таблеток, ніби за замасковану міну?"

Це минеться. Не зразу, звичайно, потрібен певний час. Але я зроблю все, аби це минуло, і Фабер допоможе мені. Хто-небудь поверне мені моє колишнє обличчя і колишні руки, вони стануть такими самими, якими були. А зараз навіть усмішка, моя обпалена вогнем усмішка покинула мене. Без неї я наче сам не сам".

Повз нього мчала стіна тунелю — все складалося до купи.

Колись, у далекому дитинстві, одного спекотного літнього дня він сидів під блакитним небом серед жовтих дюн на морському узбережжі й намагався наповнити піском решето, бо двоюрідний брат підступно обманув його, сказавши: "Наповниш решето піском — матимеш десять центів". Але що швидше він накидав пісок у решето, то швидше, з гарячим жебонінням, пісок витікав з нього. Руки німіли, пісок обпікав їх, а решето все було порожнє. Монтег мовчки сидів на березі того липневого дня, і слюзи котилися по його щоках.

Тепер, коли пневматичний поїзд мчав його, погойдуючи, порожніми підземними коридорами міста, він пригадав жорстоку логіку решета і, опустивши очі, вздрів, що в нього в руках: розкрита біблія. В вагоні було повно людей, а він тримав біблію, — і раптом до голови йому зайшла безглузда думка: якщо читати швидко і все поспіли, може, в решеті затримається хоч трохи піску, Монтег почав читати, але слова висипалися в дірки, й він подумав: адже через кілька годин він зустрінеться з Бітті й треба буде віддати йому книжку, отже, не можна пропускати жодного речення, слід запам'ятати кожен рядок. "Я мушу це зробити!"

Він стиснув книгу. Радіорупори ревіли, мов сурми:

— Зубна паста Денгем!

"Замовкніть, — подумав Монтег. — Подивіться на лілеї, як вони ростуть..."

— Зубна паста Денгем!! "Вони не трудяться..."

— Зубна паста...

"Подивіться на лілеї, як вони ростуть... Замовкніть, замовкніть нарешті!..."

— Денгем!!!

Він знову розкрив книжку, гарячково перегорнув кілька сторінок, обмацуючи їх, мов сліпий, не кліпаючи, вдивлявся в кожний рядок, у кожен літеру.

— Денгем. По буквах: д-е-н...

"Не трудяться, не прядуть..." Сухий шерех гарячого піску, що сиплеться крізь решето...

— Денгем оздоровлює!.. "Подивіться на лілеї, лілеї, лілеї..."

— Зубний еліксир Денгем!

— Замовкніть, замовкніть, замовкніть!.. — це благання, цей крик з такою силою вихопився з грудей Монтега, що він сам не зчувся, як скочив на рівні, а ошелешені пасажирів галасливого вагона злякано сахнулися від чоловіка з божевільним виразом почервонілого обличчя, який щось белькотів смаглими вустами, стискаючи в руках книжку, — люди, які ще мить тому спокійно притупували ногами в такт вигукам "Зубна паста Денгем, зубний еліксир Денгем, зубна паста, паста..." — раз, два, три, раз, два, три, раз, два, раз; усі, хто щойно машинально бурмотів "зубна паста, зубна паста, зубна паста...". І наче щоб помститися на Монтегові, радіо вивергнуло на нього тонни музики — брязкіт і дзвін бляхи, міді, срібла, бронзи... Люди, оглушені тим скреготом, заціпеніли; вони не тікали, бо нікуди було тікати: величезний пневматичний поїзд мчав тунелем глибоко під землею.

— Польові лілеї...

— Денгем!

— Я кажу, лілеї!

Люди зачудовано дивилися на нього.

— Покличте кондуктора...

— Він зсунувся з розуму!

— Станція Нолл В'ю!

Засичавши, поїзд зупинився.

— Нолл В'ю! — голосно.

— Денгем... — пошепки.

Губи Монтега ледь ворушилися: "Лілеї..." Двері вагона із свистом розсунулися. Монтег стояв. Зітхнувши, двері почали зачинятися. І лише тоді Монтег кинувся із безгучним криком вперед, розштовхуючи пасажирів і вискочив на платформу крізь вузьку шпарину. Він біг між білими кахлями тунелю, не зважаючи на ескалатори, бо хотів відчувати, що його ноги рухаються, руки розгойдуються в такт бігові, легені роздуваються і стискаються, а повітря обпікає горло. Навздогін линуло ревіння: "Денгем, Денгем, Денгем!" Поїзд засичав, наче змія, і згинув у чорній проймі тунелю.

— Хто там?

— Це я, Монтег.

— Що ви хочете?

— Впустіть мене.

— Я нічого не зробив!

— Та я сам, не бійтеся!

— Поклянїться!

— Клянусь!

Двері повільно відчинилися. Визирнув Фабер — у денному світлі він здавався дуже старим, кволим і переляканим. Вигляд у старого такий, ніби він багато років не виходив надвір. Його обличчя і білі тиньковані стіни кімнати були одного кольору.

Білішими здавалися й уста, і щоки, і сиве волосся, і бляклі, блідо-голубі очі. Раптом його погляд упав на книжку під пахвою Монтега — і старий ураз перемінився, тепер він уже не був ані таким старезним, ані кволим. Його страх поступово минав.

— Пробачте, доводиться бути обережним. — Він не зводив очей з книжки. — Отже, це правда.

Монтег увійшов. Фабер зачинив двері.

— Сідайте. — Він задкував, не відриваючи погляду від книжки, наче боявся, що вона щезне, коли він хоч на мить відведе від неї очі.

Позаду нього, крізь відчинені двері спальні, виднів стіл, захаращений якимись деталями і сталевими інструментами. Монтег побачив усе це лише мигцем, бо Фабер, завваживши, куди він дивиться, швидко обернувся, зачинив двері й так стояв, стискаючи тремтливою рукою ручку дверей. Потім перевів нерішучий погляд на Монтега, який уже сидів, тримаючи книжку на колінах.

— Ця книжка... Де ви її...

— Я її вкрав.

Фабер уперше подивився Монтегові в очі.

— Ви смілива людина.

— Ні, — відповів той. — Моя дружина вмирає. Дівчина, яка була моїм другом, уже померла. Жінку, яка могла б стати мені другом, спалили живцем лише добу тому. Ви єдиний, хто може допомогти мені. Я хочу бачити... Бачити!

Руки Фабера, які лежали на колінах, нетерпляче здригнулися.

— Можна мені...

— Так-так, пробачте, — Монтег простягнув йому книжку.

— Стільки часу минуло... Я не релігійна людина, але стільки часу минуло відтоді, як... — Фабер перегортав сторінки, зупиняючись то тут, то там. — Така сама, точнісінько така, якою я її пам'ятаю. Боже, як її знівечили в наших "телевізорних вітальнях!" Христос став одним із "родичів". Я часто думаю, чи впізнав би господь бог свого сина, — ми ж бо його так вдягли, чи то пак, роздягли. Тепер він — м'ятний льодяник, та й годі. Вій точить сироп і сахарин, коли не зайнятий замаскованого рекламою якогось товару, без котрого, мовляв, не обійтися жодному віруючому. — Фабер понюхав книжку. — А знаєте, книжки пахнуть мускатним горіхом чи ще якимись прянощами, завезеними з далеких країв. У дитинстві я любив їх нюхати. Боже мій, скільки було гарних книжок, поки ми не дозволили знищити їх! — Він погортав сторінки. — Пане Монтег, перед вами боягуз. Я бачив, що робиться, знав, що буде, але нічого не робив. Я був один з невинних, один із тих, хто міг би встати й заговорити, коли вже ніхто не хотів дослухатися до голосу "винних", але я мовчав і, таким чином, сам став спільником. І коли, нарешті, надумали палити книжки, використовуючи для цього пожежників, я трохи поремствував — і впокорився, бо ніхто не підтримав мене. А зараз надто пізно. — Фабер закрив біблію. — Тепер скажіть мені, чого ви прийшли?

— Ніхто не хоче вислухати мене. Я не можу розмовляти зі стінами — вони кричать на мене. Я не можу розмовляти з дружиною — вона прислухається лише до стін. Мені

хочеться, щоб хто-небудь вислухав мене. І коли я говоритиму довго, то, може, скажу щось розумне. А ще я хочу навчитися розуміти те, що читаю.

Фабер пильно дивився на худе, з синизною на голених щоках і підборідді, обличчя Монтега.

— Що вас так збунтувало? Що вибило смолоскип з ваших рук?

— Не знаю. У вас є все, щоб вважати себе щасливим, але ми нещасні. Чогось бракує. Я шукав повсюди. Я цілком певний лише одного: колись були книжки, тепер їх немає, я сам спалював їх упродовж десяти чи дванадцяти років. І я подумав — може, книжки мені допоможуть.

— Ви безнадійний романтик, — сказав Фабер. — Це було б смішно, аби не було так серйозно. Вам потрібні не самі книжки, а те, що колись було в них. Це могло б бути і в теперішніх програмах наших "віталень". Таку саму увагу до подробиць, таку саму обізнаність і свідомість могли б виховувати й наші радіо та телевізійні передачі, але вони цього не роблять. Ні, ні, дарма шукати все це лише в книжках! Шукайте це всюди, де тільки можна, — в давніх грамофонних записах, у давніх фільмах, у давніх друзях; шукайте в природі і в самому собі. Книжки — лише одне із вмістилищ, де ми зберігаємо те, що боїмося забути. В них немає ніяких чарів. Чари в тому, що вони говорять, у тому, як вони зшивають клапті Всесвіту в єдине ціле. Звичайно, ви не могли цього знати. Ви, певне, й зараз це дуже розумієте, про що я веду мову. Але ви підсвідомо пішли правильним шляхом, а це найголовніше. Нам бракує трьох речей. Перша. Чи ви знаєте, чому важливі такі книжки, як оця? Тому, що в них є якість. А що таке якість? Для мене це тканина книжки. У цієї книжки є пори, вона дихає. Вона має обличчя. Її можна вивчати під мікроскопом. Крізь скло ви побачите життя, яке тече перед вами у всій своїй невичерпній розмаїтості. Що більше пор, то правдивіше зображено різнобічні сторони життя на квадратний дюйм паперу, то "художніша" книжка. Принаймні я визначаю саме так якість книжки. Подавати подробиці. Нові, свіжі подробиці. Справжні письменники тісно пов'язані з життям. Пересічні лише ковзають по ньому. Погані — гвалтують його і залишають на поживу мухам.

— Отже, тепер вам ясно, — вів далі Фабер, — чому книжки викликають таку ненависть, чого їх так бояться? Вони показують пори на обличчі життя. Тим, хто прагне спокою, хотілося б бачити лише воскові лиця, без пор, безволосі й невиразні. Ми живемо за таких часів, коли квіти намагаються жититися квітами замість пити дощову вологу й соки родючого ґрунту. Та ж навіть фейєрверк своєю красою завдячує хімії землі! А ми собі вважаємо, ніби можемо жити й зростати, жититися квітами й фейєрверками, не завершуючи природного циклу, що повертає нас до дійсності. Чи знаєте ви міф про Геракла й Антея? Антей був велетнем, який мав непереборну силу, поки міцно стояв на землі. Але коли Геракл відірвав його від землі і підняв у повітря, Антей загинув. Це стосується і нас, жителів цього міста, цього часу, — або ж я зовсім божевільний. Отже, перша річ, якої нам бракує, це якість, тканина інформації.

— А друга?

— Дозвілля.

— Але в нас досить дозвілля!

— Так, дозвілля нам вистачає. Однак чи є в нас час думати? На що ви марнуєте свій вільний час? Або мчите в автомобілі зі швидкістю ста миль на годину, не маючи змоги думати ні про що, крім небезпеки, яка чигає на вас, або граєте в бездумні ігри, або сидите в кімнаті з чотиристинним телевізором, з яким не посперечаєшся. А чому? Тому, що телевізійні зображення — "реальність". Ось вони перед вами, вони об'ємні. Вони кажуть вам, що ви повинні думати, і втовкмачують вам це в голову. Отож вам і починає здаватися, ніби це правильно. Ви починаєте вірити, що це правильно. Вас так настирливо підштовхують до певних висновків, що ваш розум не встигає обуритись: "Які дурниці!"

— Тільки "родичі" — живі люди.

— Даруйте, що ви сказали?

— Моя дружина твердить, що книжки не така реальність, як вони.

— І слава богу. Ви можете закрити книжку і сказати їй: "Почекай!" Ви її володар. Але хто вас вирве з пазурів, що хапають вас, коли ви вмикаєте телевізорну вітальню? Вона ліпить а вас що завгодно! Це "середовище" теж реальне, як і довколишній світ. Воно перетворюється в істину, воно і є істина. Книжку можна перемогти силою розуму. Але при всіх моїх знаннях і скептицизмі я ніколи не насмілювався змагатися з симфонічним оркестром із ста інструментів, який реве з кольорових, об'ємних екранів наших страхітливих віталень. Бачите, моя вітальня — це чотири звичайні тиньковані стіни. А цим, — Фабер показав два маленькі гумові корки, — я затикаю вуха, коли їду в метро.

— Зубна паста Денгем... "Вони не трудяться, не прядуть..." — сказав Монтег, заплющивши очі. — А що далі? Чи допоможуть нам книжки?

— Тільки за умови, що буде третя необхідна для вас річ. Перша, як я вже згадував, це якість наших знань. Друга — дозвілля, щоб засвоїти ці знання. А третя — право діяти на засаді того, що ми взнали із взаємодії двох перших. Але я не певен, чи один старезний чоловік та один розчарований пожежник зможуть зробити щось путнє, коли справа зайшла надто далеко...

— Я можу діставати книжки.

— Дуже ризиковано.

— Вмирущий має свої переваги: коли нема чого втрачати, не боїшся ризику.

— Знаєте, — засміявся Фабер, — ви сказали вельми цікаву річ, нізвідки її не вичитавши!

— А хіба в книжках пишуть про таке? Мені це просто спало на думку.

— Тим краще. Значить, ви це не придумували навмисне ні для мене, ні для когось іншого, чи хоч і для самого себе.

Монтег нахилився до Фабера.

— Сьогодні я подумав: якщо книжки справді такі цінні, чи не можна дістати друкарський верстат і надрукувати кілька примірників? Ми б...

— Ми?

— Так, я й ви.

101

— Е ні! — Фабер випростався.

— Та ви хоч послухайте, що я надумав...

— Коли ви наполягатимете, я попрошу вас піти геть.

— Хіба вам це не цікаво?

— Ні, розмови, за які мене можуть спалити, мені не цікаві. Єдина пропозиція, котру я, може, й вислухаю, це як спалити саму систему пожежників. От якби ви запропонували надрукувати кілька книжок і сховати їх у помешканнях пожежників, аби посіяти зерна сумніву серед самих паліїв, я сказав би вам: браво!

— Підкинути книжки, дати сигнал тривоги і дивитися, як горять будинки пожежників? Ви цього хочете?

Фабер звів брови й подивився на Монтега, наче вперше його побачив.

— Я пожартував.

— Ви вважаєте, що це путящий план? Якщо ви ручаетесь, можна було б спробувати.

— Ніхто нічого не може гарантувати! Адже колись у нас було скільки хочеш книжок, а ми шукали найвищий бескид, аби зіскочити з нього. Тут безперечне тільки одне: нам справді треба дихати на повні груди. Нам справді потрібні знання. І, може, років через тисячу ми навчимося вибирати для стрибків нижчі бескиди. Книжки існують для того, щоб нагадувати нам, які ми дурні і вперті віслюки. Вони наче преторіанська охорона[3] Цезаря, яка нашіптувала йому під час тріумфальних процесій: "Пам'ятай, Цезарю, що й ти смертний!" Більшість із нас не може всюди встигнути, з усіма побалакати, відвідати всі міста світу, нам бракує часу, грошей і відповідної кількості друзів. Все, що ви шукаєте, Монтег, існує, але звичайна людина може побачити на власні очі хіба що один відсоток, а решту дев'яносто дев'ять спізнає завдяки книжкам. Не вимагайте гарантій. І не чекайте порятунку від чогось одного — від людини, машини чи бібліотеки. Створюйте самотужки засоби порятунку, — і якщо втопитеся, то принаймні знатимете, що пливли до берега.

Фабер підвівся и почав ходити по кімнаті.

— Ну? — запитав Монтег.

— Ви це серйозно — про пожежників?

— Цілком.

— Підступний план, нічого не скажеш. — Фабер схвильовано глянув на двері спальні. — Бачите, як по всій країні палають будинки пожежників, гинуть ці розсадники зради! Саламандра пожирає свій власний хвіст! Це ж чудово!

— Я маю адреси всіх пожежників. Якщо ми створимо своєрідну підпільну...

— Людям не можна довіряти — ось що найжахливіше. Ви і я, хто ще?

— Хіба не залишилося таких професорів, як ото ви, колишніх письменників, істориків, мовознавців?

— Повмирили або дуже старі.

— Чим старіші, тим краще — менше привертають увагу. Адже ви багатьох знаєте.

— Авжеж. Є багато акторів, які вже хтозна-скільки років не грали в п'єсах Піранделло,[4] Шоу, Шекспіра, бо ці п'єси надто правдиво зображують життя. Можна було б використати їхній гнів. І благородне обурення істориків, які не написали жодного рядка за сорок останніх років. Правда, ми могли б створити школу наново і навчати людей мислити й читати.

— Так!

— Але все це краплина в морі. Вся наша культура мертва. Самий її кістяк слід перетворити — відлити в нову форму. Але це не так просто! Річ не в тому, щоб знову взяти в руки книжку, яку ти відклав півстоліття тому. Згадайте, що пожежники потрібні досить рідко. Люди самі перестали читати, з власної волі. Час від часу ви, пожежники, влаштовуєте для нас циркові вистави — підпалюєте будинки — і юрми людей збираються подивитися на вогонь, але все це лише інтермедія, вставний номер, і навряд чи на цьому все тримається. Охочих бунтувати за наших часів обмаль. А з тих небагатьох, що є, більшість легко залякати. Чи можете ви танцювати швидше за Білого клоуна, кричати голосніше за самого пана Трюкача і всіх "родичів"? Якщо так, то, певне, доможетеся свого. А взагалі, Монтег, ви таки дурень. Адже люди справді розважаються.

— І накладають на себе руки? І вбивають одне одного?

Поки вони розмовляли, над будинком мчали бомбардувальники, тримаючи курс на схід, і лише тепер співрозмовники помітили це й замовкли, прислухаючись до могутнього ревища реактивних двигунів, відчуваючи, як від нього все стрясається у них всередині.

— Потерпіть, Монтег. Ось буде війна — і всі наші "родичі" самі замовкнуть. Наша цивілізація мчить до загибелі. Відступіть, щоб вас не зачепило колесом.

— Але хтось мусить бути наготові, аби відбудовувати все після вибуху?

— Хто? Ті, хто може цитувати Мільтона?[5] Хто може сказати, що він пам'ятає Софокла?[6] Нагадувати тим, хто врятувався, що людина має й добрі риси? Та вони лише назбирають каменюк і заходяться жбурляти ними одне в одного! Йдіть додому, Монтег. Лягайте спати. Навіщо марнувати свої останні години на те, щоб кружляти по клітці й переконувати себе, що ти не білка в колесі?

— Отже, вам уже все байдуже?

— Ні, не байдуже, — я аж хворію через це.

— І ви не допоможете мені?

— На добраніч, на добраніч.

Руки Монтега потяглися до біблії. Він сам здивувався, що зробили його руки, а вони, мов дві живі істоти, перейняті одним поривом, раптом почали виривати сторінки. Відірвали титульну сторінку, перший аркуш, другий...

— Божевільний! Що ви робите? — Фабер підскочив, наче його вдарили.

Він кинувся до Монтега, але той відтрутив його. Руки Монтега й далі рвали книжку. Ще шість аркушів упали на підлогу. Монтег підняв їх і зім'яв перед очима Фабера.

— Не треба, благаю, не треба! — закричав старий.

— А хто мені заборонить? Я пожежник. Я можу спалити вас.

Старий стояв, пильно дивлячись на нього. — Ви цього не вробіте!

— Можу!

— Книжка... Не рвіть її! — Фабер впав у крісло, обличчя його пополотніло, руки тремтіли. — Я втомився, не мучте мене. Чого ви домагаєтеся?

— Я хочу, щоб ви навчили мене.

— Гаразд. Гаразд.

Монтег поклав книжку. Його руки почали розгладжувати зіжмакані сторінки. Старий втомлено стежив за ними, а тоді струснув головою, ніби прокидаючись.

— Монтег, у вас є гроші?

— Трохи є. Чотириста чи п'ятсот доларів. А що?

— Принесіть. Я знаю одного чоловіка — він п'ятдесят років тому друкував газету нашого коледжу. Це було того самого року, коли я, прийшовши на початку нового семестру в аудиторію, виявив, що на курс лекцій з історії драми, від Есхіла до О'Нейла,[7] записався лише один студент. Розумієте? Враження було таке, ніби прекрасна крижана статуя розтає в тебе на очах під палючим сонячним промінням. Я пам'ятаю, як помирали газети, наче велетенські метелики у вогні. І ніхто не пробував їх воскресити. І ніхто не жалкував за ними. А уряд, побачивши, наскільки спокійніше буде, коли люди читатимуть лише про пристрасні поцілунки й жорстокі бійки, завершив справу, покликавши вас, повелителів вогню. Отже, Монтег, є безробітний друкар. Ми можемо надрукувати кілька книжок і чекати, коли почнеться війна, яка зруйнує заведений порядок і дасть нам потрібний поштовх. Кілька бомб — і всі "родичі" на стінах віталень, уся ця блазенська зграя замовкне назавжди! І тоді, у цій тиші, може, почують наш шепіт.

Вони обоє дивилися на книжку, що лежала на столі.

— Я намагався запам'ятати, — сказав Монтег. — Але, хай йому грець, усе миттю вилетіло з голови! Боже, як мені хотілося б поговорити з брандмейстером Бітті! Він багато читав, у нього на все готові відповіді, принаймні, так мені здається. Голос у нього як масло. Я лише боюся, що він розрадить мене, і я знову стану таким, як був. Адже лише тиждень тому, поливаючи книжки гасом зі шланга, я думав: "Оце весело!"

Старий кивнув.

— Той, хто не створює, мусить руйнувати. Стара, як світ, істина. Психологія неповнолітніх правопорушників.

— Так от, виходить, хто я такий!

— Це криється в кожному з нас. Монтег рушив до дверей.

— Можете ви мені хоч якось допомогти? Ввечері у мене розмова з брандмейстером Бітті, мені потрібна підтримка. Боюся, що я захлинувся у зливі його красномовства.

Старий не відповів і знову тривожно глянув на двері спальні.

Монтег перехопив його погляд.

— Ну то що?

Фабер глибоко зітхнув, затамував подих, заплющив очі, міцно стиснув губи, потім

ще раз зітхнув і нарешті видихнув:

— Монтег...

Він повернувся до Монтега і промовив:

— Ходімо. Я мало не дозволив вам піти з моєї домівки. Старий боягузливий дурень, ось хто я такий!

Фабер відчинив двері до спальні і пропустив Монтега в невелику кімнату, де стояв стіл, на якому лежали інструменти, мотки тонкого, наче павутина, дроту, крихітні пружинки, котушки, кристалики.

— Що це? — запитав Монтег.

— Доказ моєї ганебної боягузливості. Я стільки років пробув отут, у цих стінах, сам на сам зі своїми думками! Єдиною втіхою було поратися коло електронних приладів і радіоприймачів. Відтак моя боягузливість і водночас бунтівничий дух, що заховався десь під нею, спонукали мене створити ось це.

Він узяв невеликий зеленавий металевий предмет, що нагадував кулю малого калібру.

— Звідки я взяв гроші на це? Звісно, грав на біржі, бо ж це останній порятунок для небезпечних безробітних інтелігентів. Отож я грав на біржі, працював над цим винаходом і чекав. Півжиття просидів, тремтів од страху і чекав, поки хто-небудь заговорить зі мною. Сам я не наважувався звернутися ні до кого. Того дня, коли ми з вами сиділи в парку, я знав, що ви колись завітаєте до мене, а от з вогнем чи з дружбою — важко було сказати. Оцей маленький апарат був готовий уже кілька місяців тому назад. А сьогодні, однак, я мало не дозволив вам піти — ось який я боягуз.

— Схоже на радіоприймач "Черепашку".

— Але прилад не тільки приймає! Він слухає! Якщо ви вкладете його в вухо, Монтег, я можу спокійно сидіти вдома, гриючи свої старі кістки, і водночас слухати та вивчати світ пожежників, вишукувати його дошкульні місця, не наражаючись на небезпеку. Я — наче бджолина матка, що сидить у своєму вулику. А ви робоча бджола, моє слухаюче вухо. Я міг би мати вуха в усіх кутках міста, серед різних людей, слухати все й аналізувати. Бджоли можуть загинути, а я сидітиму у безпеці, переживаючи свій страх з максимумом комфорту й мінімумом ризику. Тепер ви бачите, як я мало ризикую, якої зневаги я заслуговую!

Монтег вклав зеленаву кулю в вухо. Старий теж вклав собі в вухо такий самий прилад і поворошив губами:

— Монтег!

Голос лунав десь у глибині Монтегового мозку.

— Я чую вас! Старий засміявся.

— Я вас теж добре чую! — Фабер говорив пошепки, але голос його чітко лунав у Монтега в голові.

— Коли настане час, ідіть на пожежну станцію. Я буду з вами. Послухаємо вашого брандмейстера Бітті разом. Може, він один із нас. Я підкажу вам, що говорити. Ми славно його розіграємо. Скажіть, ви зневажаєте мене за цю електронну боягузливість?

Я вас виганяю на вулицю, в ніч, а сам залишаюся за лінією фронту; мої вуха слухатимуть вас, а за це можуть стягти голову вам.

— Кожен робить що може, — відповів Монтег. Він уклав біблію в руки старого. — Ось, беріть. Я спробую віддати якусь іншу книжку замість цієї. А завтра...

— Так, завтра я зустрінуся з безробітним друкарем. Хоч це зроблю для діла...

— На добраніч, професоре.

— Навряд чи ця ніч буде доброю. Але я весь час буду з вами, дзижчатиму вам у вухо, наче комар, коли знадоблюсь. І все-таки доброї вам ночі, Монтег, хай вам щастить.

Двері відчинилися і зачинилися. Монтег знов опинився на темній вулиці, сам на сам із світом.

Тієї ночі навіть небо ніби готувалося до війни. По ньому мчали хмари, а між ними, наче ворожі дозорці, плавали міріади зірок; небо, здавалося, ось-ось упаде на місто й перетворить його на хмару білого пороху; в червоній заграві сховався місяць — ось якою була та ніч.

Монтег ішов од станції метро; в кишені лежали гроші (він уже відвідав банк, який працював цілодобово — його обслуговували роботи); він ішов і слухав "Черепашку", що гомоніла в вусі: "Мобілізовано мільйон чоловіків. Якщо почнеться війна, швидка перемога гарантована..." Раптом наринувла музика і забила голос диктора.

"Мобілізовано десять мільйонів, — шепотів голос Фабера в другому вусі, — але кажуть, що один. Так спокійніше".

— Фабер!

"Так".

— Я не думаю. Я просто виконую, що мені наказано, як це робив завжди. Ви сказали дістати гроші — і я дістав. Але сам я не подумав про це. Коли ж я почну діяти самостійно?

"Ви вже почали, коли це сказали. Але попервах вам доведеться покладатися на мене".

— На тих я теж покладався.

"Так, і бачите, до чого це призвело. Якийсь чнс ви блукатимете навмання. Але ось вам моя рука".

— Я не хочу переходити на чийсь бік, аби робити тільки те, що мені скажуть. Навіщо тоді переходити?

"Ви вже порозумнішали, Монтег".

Монтег відчув під ногами знайомий тротуар — ноги самі собою несли його додому.

"Хочете, я вам почитаю? Спробую читати так, щоб ви все запам'ятали. Я сплю лише п'ять годин на добу. Вільного часу досить. Коли хочете, я читатиму вам щовечора, на сон. Кажуть, мозок сплячої людини все запам'ятовує, якщо тихенько нашіптувати на вухо".

— Так, хочу.

"Тоді слухайте". Далеко, на іншому кінці нічного міста, зашурхотіли сторінки.

"Книга Нова".

Зійшов місяць. Монтег ішов, безгучно ворущачи губами.

О дев'ятій годині, коли віп вечеряв, гучномовець біля вхідних дверей сповістив, що прийшли гості, і Мілред кинулася в передпокій так квапливо, наче людина, що втікає від виверження вулкану.

Ввійшли пані Фелпс і пані Бауелс; тримаючи в руках пляшки мартіні, вони щезли в вітальні, наче у вогняному кратері. Монтег перестав їсти. Ці жінки були схожі на страховинні скляні люстри, які дзвенять тисячма підвісок. Навіть крізь стіни сяяли безглузді посмішки дам і долинали їхні верескливі голоси.

Ще жуючи, Монтег зупинився в дверях вітальні.

— У вас чудовий вигляд!

— Чудовий!

— У тебе прекрасний вигляд, Міллі!

— Прекрасний!

— У всіх вигляд прегарний!

— Прегарний! Монтег дивився на них.

"Спокійно, Монтег", — шепотів йому у вухо Фабер.

— Шкода, що я тут затримався, — майже нечутно сказав Монтег. — Слід було б їхати до вас із грішми.

"Ще є час завтра. Обережніше, Монтег!"

— Чудове ревію, чи не так?

— Чудове!

На одній телевізорній стіні якась жінка, усміхаючись, пила апельсиновий сік. "Як це їй вдається?" — подумав Монтег, відчуваючи до неї ненависть. На інших стінах видно було в рентгенівських променях, як освіжаючий напій рухається по стравоходу тієї жінки до шлунка, що аж тремтів од захвату. Раптом вітальня ринула до хмар на ракеті; потім пірнула в каламутні зеленаві води моря, де сині риби поїдали червоних і жовтих риб. А за хвилину троє білих мультиплікаційних клоунів уже відрубували одне одному руки й ноги під вибухи сміху, що безперестанно напливали й відпливали. Через дві хвилини вітальня вимчала за місто, де по треку з шаленою швидкістю ганяли автомобілі, зіштовхувались і збивали один одного. Монтег бачив, як у повітря злетіли кілька людських тіл.

— Міллі, ти бачила?

— Бачила, бачила!

Монтег просунув руку в стіну й натис на центральний вимикач. Зображення на стінах згасли, ніби з величезного скляного акваріума, в якому борсалися пошалілі риби, хтось випустив воду.

Всі три жінки повернулися до Монтега з відвертим роздратуванням і неприязню.

— Як ви думаєте, коли почнеться війна? — запитав він. — Я бачу, ви сьогодні без чоловіків.

— О, вони то приходять, то йдуть, спокою собі не ймуть. Піта вчора призвали.

Повернеться наступного тижня. Так йому сказали. Коротка війна. Сказали, через дві доби повернуться до своїх домівок. Так сказали в армії. Коротка війна. Піта призвали вчора і сказали, що через тиждень він буде вдома. Коротка...

Три жінки неспокійно совалися на стільцях, нервово поглядаючи на порожні брудно-сірі стіни.

— А я й не турбуюся, — сказала пані Фелпс. — Хай собі Піт турбується, — хихикнула вона. — Хай Піт турбується. Тільки не я. Я не турбуюсь.

— Так, — сказала Міллі. — Хай собі Піт турбується.

— Вбивають завжди чужих чоловіків. Так кажуть.

— Еге ж, я теж чула таке. Не знаю жодного чоловіка, що загинув би на війні. Стрибають з високих будинків — це буває, як ото зробив Глоріїн чоловік минулого тижня. Але щоб загинути на війні? Такого не буває.

— Так, не буває, — погодилася пані Фелпс — Принаймні ми з Пітом завжди казали: ніяких сліз, нічого такого. Піт — мій третій чоловік, а я в нього третя дружина, і ми обоє незалежні. Треба бути незалежними, так ми завжди вважали. Піт сказав, якщо його вб'ють, то щоб я не плакала, а знову вийшла заміж і не думала про нього.

— Це, до речі, нагадує мені п'ятихвилинний роман Клари Доув, який вчора показували на стінах, бачили? Ну як же, це про ту жінку, що...

Монтег нічого не сказав, лише стояв, розглядаючи обличчя жінок, як колись, ще в дитинстві, розглядав лики святих у якійсь церкві чужого віросповідання, куди він випадково забрів. Емальові зображення тих істот нічого йому не казали, хоч він і довго простояв у церкві, промовляючи до них, намагаючись зрозуміти, що це за релігія, перейнятися нею, вдихаючи запахи ладану і якогось особливого пилу, щоб зворушитися, збагнути значення отих чоловіків і жінок з порцеляновими очима і червоними, наче рубін, вустами. Але дарма! Так, ніби він зайшов у крамницю, де продавали за іншу валюту, і він нічого не міг купити за свої гроші; він залишився незворушним, навіть коли помацав святих — просто дерево, гіпс, глина. Отак і тепер він відчував себе у своїй власній вітальні, дивлячись на жінок, що неспокійно совалися в кріслах, курили сигарети, випускаючи хмари диму, поправляли своє фарбоване в сонячний колір волосся і вивчали свої яскраві, як вогонь, нігті, що загорілися від його погляду. Їхні обличчя були тужливі — тиша засмучувала жінок. Коли Монтег, нарешті, проковтнув недоїдений шматок, жінки нахилилися вперед, дослухаючись до його гарячкового подиху. Три порожні стіни вітальні тепер були схожі на бліді чола велетнів, які спали без сновидінь. Монтегові думалося: коли торкнутися пальцями тих лобів, на пучках залишиться солоний піт. І що далі, то рясніше виступав той піт, напруженішою ставала тиша, нервовішим дрож, що стрясав повітря й тіла жінок, які згоряли від нетерплячки. Здавалося, ще хвилина — і вони, засичавши, вибухнуть. Монтег облизнув губи.

— Давайте поговоримо.

Жінки, здригнувшись, вступили в нього.

— Як ся мають ваші діточки, пані Фелпс? — запитав Монтег.

— Ви ж знаєте, що в мене немає дітей! Та й хто, буди при своєму розумі, захоче мати дітей? — вигукнула пані Фелпс, не годна збагнути, чому цей чоловік так її дратує.

— Ні, я з вами не згодна, — втрутилася пані Бауелс. — У мене двоє дітей. Звісно, мені обидва рази робили кесарів розтин. Хіба варто терпіти пологові муки через якусь там дитину? Однак люди мусять розмножуватися. Крім того, діти іноді бувають схожі на батьків, а це дуже кумедно. Отож два кесареві розтини — і ніяких проблем. Так, сер. Мій лікар казав — кесарів розтин можна не робити, у нас нормальна будова, але я наполягла.

— І все-таки діти — страшенна морока. Як ви тільки наважилися? — сказала пані Фелпс.

— Дев'ять днів з десяти діти в школі. Зі мною вони лише тричі на місяць, коли приходять додому. Та й це не так уже страшно. Я їх заганняю до "вітальні", вмикаю стіни — і все. Як при пранні білизни — ви складаєте білизну в машину й закриваєте кришку. — Пані Бауелс хихикнула. — їм і на думку не спадає поцілувати мене, скорше дадуть мені стусана! Ну і я, хвалити бога, ще можу їм відповісти тим самим!

Жінки зайшлися реготом.

Мілред трохи посиділа мовчки, а тоді, завваживши, що Монтег по збирається йти, ляснула в долоні:

— Давайте, аби потішити Гаю, поговоримо з ним про політику!

— Чудово, — сказала пані Бауелс. — На минулих виборах я голосувала як і всі. За Нобля, звісно. Це найчарівніший чоловік з усіх президентів!

— Авжеж. А той, що його висунули проти...

— І в слід Ноблеві ступити не вартий, чи не так? Маленький, миршавий, погано поголений і зачесаний хтозна-як!

— І хто це з опозиції надумав його висунути? Хіба можна висувати такого невідомка проти високого чоловіка? А він ще й мимрив. Я майже нічого не розчула з того, що він говорив. А що розчула, того не зрозуміла.

— До того ж він товстун і навіть не намагається замаскувати це одягом. То й не дивно, що більшість проголосували за Уїнстона Нобля. Навіть їхні імена зіграли тут роль. Порівняйте: Уїнстон Нобль і Х'юберт Хоаг — хіба відповідь не ясна?

— А, хай йому грець! Що ви знаєте про Нобля чи про Хоага?

— Ну як же, ми ж їх обох бачили на стінах оцієї вітальні всього півроку тому. Один весь час длубався в носі, просто жах, дивитися гидко.

— Гаразд, пане Монтег, невже ви хочете, щоб ми голосували за таких чоловіків? — запитала пані Фелпс.

Мілред саянула усмішкою:

— Гаю, будь ласка, відійди від дверей і не дратуй нас!

Але Монтега вже не було; за хвилину він повернувся з книжкою в руках.

— Гаю!

— До дідька все! До дідька! До дідька!

— Що це? Невже книжка? А я вважала, що нині фахівців навчають за допомогою

учбових фільмів. — Пані Фелпс закліпала очима. — Ви читаєте теорію пожежної справи?

— Яка там в біса теорія! — крикнув Монтег. — Це поезія.

"Монтег!"

Це був шепіт Фабера.

— Дайте мені спокій! — Монтег відчував, що його наче засмоктує якийсь шалений, ревучий вир.

"Монтег, тримайте себе в руках, схаменіться..."

— Ви чули їх? Чули, що ці чудовиська белькочуть про інших чудовиськ! Боже, що вони тільки кажуть про людей, про своїх власних дітей і самих себе! Що кажуть про своїх чоловіків і про війну, хай їм чорт! Я слухав і не вірив власним вухам!

— Дозвольте, я й словом не обімовилася про війну! — обурилася пані Фелпс.

— Вірші! Терпіти їх не можу, — докинула пані Бауелс.

— А ви коли-небудь читали їх?

"Монтег! — голос Фабера буравом загвинчувався в вухо Монтега. — Ви занапастите всю справу! Божевільний! Замокніть!"

Жінки підхопилися зі своїх стільців.

— Сядьте! Вони скорилися.

— Я йду додому, — тремтливим голосом промовила пані Бауелс.

"Монтег, Монтег, ради бога, прошу вас... Що ви затіяли?" — благав Фабер.

— Чом би вам не почитати якогось вірша з цієї книжки? — Пані Фелпс кивнула головою на томик. — Мабуть, цікаво!

— Але ж це заборонено! — заволатала пані Бауелс. — Цього не можна робити!

— А ви гляньте на пана Монтега — йому кортить почитати, я ж бачу. І якщо ми слухатимемо уважно, пан Монтег буде щасливий і тоді, певне, ми зможемо піти або зайнятися чимось іншим. — Пані Фелпс нервово подивилася на мертві стіни навколо них.

"Монтег, якщо ви це зробите, я роз'єднаюсь, я покину вас, — дзижчала бджола в його вусі. — Що це вам дасть, чого ви досягнете?"

— Налякаю їх до смерті, ось що, так налякаю, що світу білого не побачать!

Мілред озирнулася.

— З ким це ти розмовляєш, Гаю?

В мозок йому впилася срібна голка.

"Монтег, слухайте, є лише один вихід! Удайте, що пожартували, прикиньтесь, що вам весело, що ви не розлючені! Далі підійдіть до сміттєспалювача й киньте в нього книжку".

Але Мілред випередила його, сказавши тремтливим голосом:

— Любі мої, кожному пожежникові раз на рік дозволяють принести додому книжку, щоб показати своїй родині, якими дурницями колись захоплювалися люди, як книжки їх нервували, зводили їх з розуму. От і Гай вирішив потішити нас і почитати який-небудь віршик, аби ми зрозуміли, що то за нісенітниця й дарма не сушили собі свої

слабенькі голівки, чи не так, любий?

Монтег стиснув книжку в руках. "Скажіть "так", — наказав Фабер. Губи Монтега слухняно повторили за Фабером:

— Так.

Мілред, сміючись, вихопила в нього книжку.

— Ось, прочитай цього вірша. А втім, ні, ліпше оцей віршик, такий смішний, ти його вже читав сьогодні. Ручаюся, ви нічого не зрозумієте. Якесь нагромадження слів — тра-та-та-та-та. Ну, давай, Гаю, ось на цій сторінці, любий!

Він подивився на відкриту сторінку. Знову забриніла бджола в вусі: "Читайте".

— Як називається вірш, любий?

— "Берег Дувра".

Язик Монтега прилип до піднебіння.

— А тепер читай — виразно і не поспішаючи.

В кімнаті стало гаряче; Монтега кидало то в жар, то в холод; вони наче опинилися посеред спекотної пустелі — три жінки сиділи на стільцях, а він стояв перед ними, похитуючись, чекаючи, поки пані Фелпс перестане обсмикувати свою сукню, а папі Бауелс прибере руки від зачіски. Нарешті він почав читати — тихо, затинаючись, а тоді, від рядка до рядка, дедалі голосніше і впевненіше. Голос його линув над пустелею, злітав у біле небо, кружляв у розпеченій порожнечі над трьома жінками:

Довіри океан

Колись безмежний був і землю звідусіль

Він обіймав, як пас барвистий, залюбки.

Але тепер мені

Чутні лише плачі и протяглий стогін хвиль,

Що ринуть крізь туман

Під вітру свист назад, назад, сумні,

Розбившись об життєві стрімчаки.

Стільці рипіли. Монтег читав далі:

Прошу, любове, я

Нам вірність зберегти. Бо цей примарний світ,

Що, як здається нам, цвіте, мов первоцвіт,

Прекрасний і новий, веселками сія —

Насправді це сумна, печальна круговерть,

Нема любові в ній, ні втіх, ні співчуття;

Він — темне поле битв, поразок сум'яття,

Де бродять втікачі, що пережили смерть,

Де ми — як решта військ, в бою розбитих геть. [8]

Пані Фелпс ридала.

Її прирятьельки дивилися на її сльози, на спотворене гримасою обличчя. Вони сиділи, не насмілюючись доторкнутися до неї, вражені таким незвичайним проявом почуттів. Пані Фелпс ридала нестямно. Монтег сам був задоволений і приголомшений.

— Тихше, тихше, Кларо, — обізвалася Мілред, — заспокойся, все гаразд, Кларо! Перестань! Кларо, що з тобою?

— Я... я... — схлипувала та, — не знаю...

Пані Бауелс підвелась і грізно подивилась на Монтега.

— Бачите? Я ж знала наперед, що так буде! І вийшло на моє! Я завжди казала, що поезія — це сльози, поезія — це самогубства, істерики, погане самопочуття; поезія — це хвороба. Ви злий, пане Монтег, злий, злий!

"Ну, а тепер..." — прошепотів Фабер.

Монтег слухняно повернувся, підійшов до каміна і просунув книжку крізь мідну решітку назустріч нетерплячому вогню.

— Дурні слова, дурні слова, дурні слова, вони тільки ранять душу, — вела далі пані Бауелс. — Чому люди прагнуть завдавати біль одне одному? Хіба й без того мало болю в світі?

Таж ні, ще треба мучити людей такими нісенітницями!

— Кларо, заспокойся, Кларо! — благала Мілред, смикаючи пані Фелпс за руку. — Перестань! Ми зараз ввімкнемо "родичів", заспокойся. Візьми себе в руки! Ми сміятимемось і розважатимемось, нам буде добре! Та перестань же плакати, ми зараз влаштуємо бенкет.

— Ні, — відказала пані Бауелс — Я йду додому. Захочете відвідати мене й моїх "родичів" — ласкаво прошу. Але в цьому домі, в цього божевільного пожежника ноги моєї більше не буде!

— Ідіть геть! — спокійно сказав Монтег, дивлячись їй просто в вічі. — Ідіть додому й подумайте про свого першого чоловіка, якого ви покинули, про другого чоловіка, який розбився в реактивному автомобілі, про третього чоловіка, який теж незабаром розтратить собі голову! Йдіть і подумайте про десятки зроблених вами абортів, про ваші клятві кесареві розтини, про ваших дітей, які вас щиро ненавидять! Ідіть і подумайте, як це трапилось і чи ви намагалися зробити що-небудь, аби цього не було! Йдіть додому, йдіть! — Він уже кричав. — Ідіть, поки я вас не вдарив і не викинув геть!

Двері грюкнули — гості пішли. Монтег самотньо стояв у холодній тиші вітальні, де стіни нагадували брудний сніг.

У ванній кімнаті хлюпотіла вода. Він чув, як Мілред торохтіла пляшечкою з ліками, витрушуючи на долоню снодійні таблетки.

"Який ви дурень, Монтег, який ви несосвітений дурень!.."

— Замовкніть! — Монтег висмикнув з вуха зеленаву кульку й кинув її в кишеню.

Монтег обшукав весь будинок і знайшов нарешті книжки за холодильником, куди їх засунула Мілред. Кількох книжок бракувало, і Монтег збагнув, що Мілред сама вже почала потроху вилучати вибухівку з свого дому. Але гнів його вже пересівся, нагадували про себе лише втома й подив: навіщо він усе це зробив?

Він виніс книжки на подвір'я і сховав у кущах біля паркану. Тільки на одну ніч, подумав, якщо Мілред знов надумає їх палити.

Повернувшись назад, він пройшов через порожні кімнати й зупинився біля дверей

темної спальні.

— Мілред! — покликав. Ніхто не відповів.

Монтег вийшов надвір, перетнув лужок і, намагаючись не помічати, яким темним і покинутим був тепер дім Клариси Маклелен, рушив до станції метро.

Простуючи на роботу, він, опинившись наодинці зі своєю страшного помилкою, почував себе так жахливо, що йому нестерпно захотілося почути в нічній тиші слабкий, але сповнений дивовижного душевного тепла й сердечності Фаберів голос. Лише кілька годин минуло після розмови з Фабером, а здавалось, ніби він знав цього чоловіка все життя. Монтег відчував, що тепер у ньому живуть дві людини. Перша— єін сам, Монтег, який нічого не знав, навіть не розумів усієї глибини свого неучтва, хіба що здогадувався про це. Друга — цей старий, що розмовляв з ним, розмовляв весь час, поки пневматичний поїзд мчав його з одного кінця міста в інший. І протягом наступних днів, і протягом наступних безмісячних і осяяних яскравим світлом місяця ночей старий розмовлятиме з ним, ронитиме в його душу краплю за краплею, камінь за каменем, іскру за іскрою. І душа його нарешті переплавиться, і він перестане бути просто Монтегом, — так казав йому старий, запевняв, обіцяв. Він стане Монтегом і Фабером, вогнем і водою, а колись потім, коли все перемішається, перекипить і заспокоїться, — не буде ні вогню, ні води, а буде вино. З двох окремих, протилежних речовин створюється нова, третя! І настане день, коли він, оглянувшись назад, зрозуміє, яким був дурнем. Навіть зараз він уже відчував, що цей довгий шлях почався, що він прощається зі своїм колишнім "я" і йде від нього.

Приємно було слухати гудіння джмеля, сонне комарине дзижчання, тонке філігранне бриніння старечого голосу! Спочатку він сварив Монтега, потім розраджував цієї глупої ночі, коли Монтег, вийшовши з душного тунелю метро, подався назустріч світу пожежників.

"Будьте милосердні, Монтег, будьте милосердні. Не беріть їх на кпини, не прискіпуйте, — адже донедавна й ви були таким самим. Вони ж бо певні, що так буде завжди. Але так не буде. Вони не знають, що їхнє життя — це велетенський метеор, який, згоряючи, мчить у космосі. Гарне видовище, однак він неодмінно мусить упасти. А вони, як і ви донедавна, не бачать нічого, крім цього красивого полум'я. Зрозумійте мене правильно: переляканий старий, що ховається вдома, гріючи свої нікудишні кістки, не має права критикувати. І все-таки я скажу: ви мало не загубили все у самісінькому зародку. Будьте обережні! Пам'ятайте, я завжди з вами. Я розумію, як у вас це трапилось. Мушу сказати, ваш сліпий гнів підбадьорив мене. Боже, я відчув себе таким молодим! Але зараз — зараз я хочу, щоб ви відчули себе старим, щоб у вас сьогодні влилося трохи моєї легкодухості. Протягом кількох наступних годин, які ви пробудете з Бітті, ходіть круг нього навшпиньки, дайте мені послухати його, дайте мені змогу оцінити становище. Вижити — ось наша мета. Забудьте про цих бідолашних жінок..."

— Я їх так засмутив, як вони, певне, ні разу не засмучувалися за своє життя, — сказав Монтег. — Я сам був приголомшений, побачивши сльози пані Фелпс. Може, їхня

правда, може, краще сприймати речі такими, як вони є, ні на що не зважати й веселитися. Не знаю. Я відчуваю себе винним.

"Не треба! Якби не було війни, якби на землі був мир, я сказав би: добре, розважайтесь! Але, Монтег, ви не маєте права залишатися просто пожежником, як досі. Не все гаразд у цьому світі"

Монтегове чоло вкрилося потом.

"Монтег, ви чуєте мене?"

— Ноги... — пробурмотів Монтег. — Не можу ними поворушити. Дивне відчуття, хай йому грець! Мої ноги не рухаються!

"Слухайте, Монтег. Не хвилюйтеся, — лагідно заспокоював його старий. — Я розумію, розумію. Ви боїтеся знову наробити помилок. Не бійтеся. Помилки іноді корисні. О, замолоду я тицяв своє неуцтво просто в обличчя людям! Т мене за це били. Десь років під сорок я вже вигострив зброю моїх знань. А якщо ви приховуватимете своє неуцтво, вас не битимуть і ви не порозумнішаєте. Ну, а тепер ідіть уперед, до пожежної станції! Я з вами. Ми тепер близнюки, ми тепер не самотні, не сидимо кожен у своїй вітальні, відгороджені стіною. Якщо вам потрібна буде поміч, коли Бітті натисне на вас, я поруч із вами, у вашій барабанній перетинці, слухатиму і все завважуватиму!"

Монтег спробував поворухнути правою ногою, потім лівою.

— Мій друже, — промовив він, — не залишайте мене.

Механічного пса в буді не було. Білу тиньковану будівлю пожежної станції оповивала тиша, а жовтогаряча "Саламандра" дрімала з гасом у череві і вогнеметами на боках. Монтег пройшов крізь цю тишу і, вхопившись за мідну жердину, ковзнув угору, в темряву, не зводячи очей з порожньої буди. Серце його то завмирало, то починало шалено калатати. Фабер на якийсь час затих у вусі, наче сірий нічний метелик.

Бітті стояв спиною до люку, наче нічого не чекав.

— Ось, — звернувся він до пожежників, що грали в карти, — іде вельми цікавий звір: він на всіх мовах світу називається дурнем.

Бітті відвів руку вбік, долонею догори, вимагаючи від Монтега данини. Той поклав йому книжку на долоню. Навіть не подивившись на назву, Бітті жбурнув книжку в кошик для сміття і запалив сигарету.

— "Найбільший дурень той, хто має трохи розуму". Ласкаво просимо, Монтег. Сподіваюсь, ви нам складете товариство, оскільки ваша лихоманка минула й ви одужали. Зіграємо в покер?

Вони сіли за стіл. Роздали карти. В присутності Бітті Монтег гостро відчував провину своїх рук. Пальці, наче тхори, що наробили шкоди, не знали й хвилини спокою. Вони весь час рухалися, то щось шарпали й м'яли, то ховалися в кишені від бляклого, мов полум'я спиртівки, погляду Бітті. Монтег думав: варто брандмейстерові дихнути на його руки — і вони висохнуть, зсудомляться і ніколи вже не стануть живими; вони назавжди будуть іоховані в рукавах його куртки, поховані й забуті. Бо ці руки надумали жити й діяти з власної волі, незалежно від нього, в них уперше виявилася його

свідомість та бажання схопити книжку, втекти з Йовом, Руф'ю чи Шекспіром; і тепер, на пожежній станції, вони здавалися закривавленими руками злочинця.

Двічі протягом півгодини Монтег підводився і йшов до вбиральні мити руки. Повернувшись, він ховав їх під стіл.

Бітті засміявся:

— Тримайте-но свої руки на очах у всіх, Монтег. Не те, щоб ми вам не довіряли, але, знаєте...

Тепер уже всі зареготали.

— Добре, — вів далі Бітті, — криза минула, тепер усе гаразд; заблудла вівця повернулася до отари. Ми всі свого часу блудили. Хай там що, а правда є правда, кричали ми. Ті, хто несе в собі благородні думки, не самотні, переконували ми самих себе. "О мудрість, схована в живих співзвуччях", як сказав сер Філіп Сідней.[9] Але, з другого боку: "Слова мов лист: якщо рясний — дарма шукать під ним плодів, бо їх нема", — сказав Александр Поп.[10] Що ви про це думаєте?

— Не знаю.

"Обережно", — прошепотів Фабер з іншого, далекого світу.

— Або ще: "Сп'яніти можна від краплини знань. Коли ж наповниш келих без вагань і вип'єш до останку все, до дна — протверезієш ти від знань вина". Александр Поп. Ті самі "Досліди". Це, здається, і вас стосується?

Монтег прикусив губу.

— Я вам скажу так, — мовив Бітті, дивлячись у карти й посміхаючись. — Ви саме і сп'яніли від однієї краплини. Прочитали кілька рядків — і полізли на стіну. Бах-трах! Ви вже ладні висадити всесвіт, стинати голови, топтати ногами жінок і дітей, валити владу. Я знаю, я через це пройшов.

— Зі мною все гаразд, — нервово сказав Монтег.

— Не червонійте. Я не глузую з вас, справді ні. Знаєте, годину тому я бачив сон. Я ліг подрімати, й мені наснилося, що ми з вами гаряче сперечаємося про книжки. Ви аж кипіли з люті, сипали цитатами, а я спокійнісінько відбивав ваші наскоки. "Влада", — казав я. А ви, цитуючи доктора Джонсона, відповідали: "Знання сильніші за владу". Я вам: "Гаразд, той самий Джонсон, любий хлопчику, казав: "Божевільний той, хто прагне проміняти певність на невизначеність". Тримайтеся пожежників, Монтег. Решта — похмурий безлад!

"Не слухайте його, — шепотів Фабер. — Він намагається заплутати вас. Він дуже слизький. Стережіться!"

Бітті хихикнув.

— Ви відповіли мені цитатою: "Правда рано чи пізно виясниться; вбивства довго не можна приховувати!" Я ж доброзичливо вигукнув: "О боже, він і далі про свого коня!" Потім додав: "І диявол може іноді послатися на святе письмо". Ви кричали: "Ми краще думаємо про дурня в пишних шатах, аніж про мудреця, якщо він не з багатих!" А я лагідно шепотів: "Не терпить правда, коли кричать про неї". Ви ж волали: "В присутності убивці трупи кровоточать!" А я відповідав, поплескавши вас по плечу:

"Невже я в вас збудив таку жадобу?" Ви надсаджувалися: "Знання — велика сила! Карлик на плечах велетня бачить далі за нього!" А я спокійнісінько завершив суперечку, промовивши: "Вважати метафору доказом, потік марнослів'я джерелом істини, а себе оракулом-наша вроджена помилка", як сказав колись пан Поль Валері.[11]

Голова Монтегові запаморочилась. Йому здавалося, ніби його нещадно б'ють по голові, очах, обличчю, плечах, по руках, безпорадно підведених угору. Йому хотілося кричати: "Ні! Замовкніть, ви намагаєтеся все заплутати! Досить!"

Тонкі пальці Бітті схопили Монтегове зап'ястя.

— Господи, який пульс! Добре я вас підкрутив, Монтег? Серце калатає, наче на другий день після війни. Не чути лише сурм і дзвонів! Поговорімо ще? Мені подобається ваш збентежений вигляд. Я можу з вами балакати мовою суахілі, хінді, англійською літературною! Але це схоже на розмову з німим, чи не так, пане Віллі Шекспір?

"Монтег, тримайтеся! — прошепотіла в вусі комашка. — Він каламутить воду".

— Ач як ви перелякалися! — сказав Бітті. — Я таки був жорстокий — використовував проти вас ті самі книжки, за які ви так чіплялися, використовував для того, щоб спростовувати вас на кожному кроці, на кожному слові! Книжки страшенно зрадливі! Ви думаете, вони вас підтримають, а вони, навпаки, виступають проти вас. Інші теж можуть пустити в хід книжку — і ви вже вгрузлії в трясовину, в страхітливу плутанину іменників, прикметників, дієслів. А закінчився мій сон тим, що я під'їхав до вас на "Саламандрі" і запитав: "Нам по дорозі?" Ви сіли в машину, і ми помчали назад на пожежну станцію, тихо й мирно.

Бітті випустив Монтегову руку, й вона, мов нежива, впала на стіл.

— Усе добре, що добре закінчується.

Запала тиша. Монтег сидів, наче біла кам'яна статуя. Луна останніх ударів повільно затихала десь у темних глибинах мозку; Фабер чекав, поки вона зовсім стихне. І коли, нарешті, вихор пилу, що здійнявся в свідомості Монтега, влігся, Фабер неголосно почав:

"Гаразд, він сказав усе, що хотів. Ви вислухали. А тепер, протягом кількох наступних годин, говоритиму я. Вам доведеться вислухати й це. Потім спробуйте розібратися і вирішити, з ким ви. Я хочу, щоб це було саме ваше рішення, а не моє, і не брандмейстера Бітті. Тільки не забувайте, що брандмейстер — один із найнебезпечніших ворогів істини і свободи, він один із тупого, байдужого стада нашої більшості. О, ця жахлива тиранія більшості! Ми співаємо різні пісні. І від вас самого залежить, кого ви слухатимете".

Монтег хотів був відповісти Фаберові, але тут пролунали звуки пожежного дзвона і це врятувало його від непоправної помилки. Під стелею задзеленчав сигнал тривоги. В іншому кутку кімнати цокотів телетайп, записуючи адресу. Брандмейстер Бітті, тримаючи карти в рожевій руці, вдавано повільно підійшов до телетайпа і, коли той перестав цокотіти, відірвав стрічку. Побіжно глянув на адресу, сунув стрічку в кишеню

і, повернувшись до столу, сів. Усі дивилися на нього.

— Це діло зажде ще сорок секунд, бо саме стільки мені треба, щоб обіграти вас, — весело сказав Бітті.

Монтег поклав карти.

— Втомилися, Монтег? Виходите з гри?

— Так.

— Веселіше, Монтег! А втім, цю партію можна дограти, коли повернемося. Покладіть карти на стіл сорочкою догори. А тепер — ворухіться! Хутко беріть інструмент! — Бітті підвівся. — Монтег, ви погано виглядаєте. Чи не надумали знову захворіти?

— Та ні, я здоровий, поїду.

— Отак і мусить бути. Це особливий випадок. Ну, вперед!

Вони стрибнули у прірву люка, міцно вхопившись за мідну жердину, наче то був єдиний порятунок од хвиль, що здіймалися внизу. Але жердина вкинула їх просто у вир, де вже пирхав, гарчав і кашляв, прокидаючись, бензиновий дракон.

— Ге-е-й!

Вони завернули за ріг — сирена ревіла, все гуркотіло, скреготіли гальма, вищали шини, хлюпав гас у блискучому мідному череві "Саламандри". Пальці Монтега підскакували на сяючих поручнях, раз у раз зриваючись у холодну порожнечу; вітер рвав волосся, свистів у зубах, а Монтег весь час думав про трьох жінок у його вітальні, про пустих жінок, з яких неоновий вітер давно вже вимів останні зернята розуму, і про свою дурну затію — читати їм книжки. Те саме, що намагатися загасити пожежу з водяного пістолета. Безглуздя, божевілья. Просто напад гніву. Коли він нарешті візьме гору над цим безумом і стане спокійним, по-справжньому спокійним?

— Вперед!

Монтег відвів очі від поручнів. Звичайно Бітті не сідав за кермо, але сьогодні він правив "Саламандрою", різко завертаючи на поворотах, нахилившись вперед на високому водій-ському троні; його важкого чорного плаща лопотіли й маяли; він був схожий на велетенського кажана, що мчав над машиною, над мідними й латунними частинами, назустріч вітру.

— Вперед, уперед, щоб зробити світ щасливим, Монтег!

Рожеві щоки Бітті наче світилися в пітьмі. Він жорстоко посміхався.

— Ось ми й приїхали!

"Саламандра" різко зупинилася. З неї, квапливо й незграбно зіскакуючи, посипалися люди. Монтег стояв, не відриваючи запалених очей від холодних блискучих поручнів, у які судомно вчепилися його пальці.

"Я не можу зробити цього, — думав він. — Я не можу ввійти в цей дім".

Бітті (від нього ще пахло вітром, крізь який вони щойно мчали) стояв поруч.

— Ну, Монтег!

Пожежники, схожі у своїх незграбних чоботах на калік, розбігалися безшумно, мов павуки. Бітті стежив за виразом обличчя Монтега.

— Що з вами, Монтег?

— Послухайте, — повільно промовив той, — ми ж зупинилися біля мого дому.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

Горить ясно

У будинках по всій вулиці засвітилися вікна, загрюкали двері — люди вибігали побачити виставу. Бітті й Монтег дивилися, один зі стриманим задоволенням, другий не вірячи власним очам, на будинок — головну арену дійства, де жонглюватимуть смолоскипами й ковтатимуть вогонь.

— Ну, — сказав Бітті, — ось ви й маєте те, що хотіли. Друзяка Монтег хотів долетіти до сонця, а тепер, коли обпалив крильця, дивується, як це могло трапитися. Хіба вам не досить було того натяку, коли я прислав механічного пса до ваших дверей?

На застиглому обличчі Монтега не проступало нічого, голова його важко й повільно, ніби кам'яна, обернулася до сусіднього будинку — темного й похмурого в обрамленні яскравих квітників.

Бітті зневажливо пирхнув.

— Ат, облиште! Невже вас обдурила та маленька зайдиголова зі своїм заялуженим репертуаром? Га, Монтег? Квіточки, метелики, листячко, заходи сонця, хай їм чорт! Усе це занотовано в її карточці. Хай мене дідько вхопить, коли я не вцілив у самісіньку точку! Досить події питися на ваше розгублене обличчя. Кілька травинок і місяць-молодик! Яка нісенітниця! І що доброго вона оцим зробила?

Монтег сів на холодне крило "Саламандри", кілька разів крутнув головою праворуч-ліворуч, праворуч-ліворуч...

— Вона все бачила. Вона нічого нікому не зробила. Вона нікого не чіпала...

— Не чіпала! Авжеж! А коло вас не крутилася? Ох, ці вже мені благодійники з їхніми витягнутими, святенними пиками, з їхнім пісним мовчанням і з єдиним талантом — примушувати людину відчувати себе в чомусь винною. Хай би їх усіх чорти взяли! Наче ото сонце зійшло опівночі, аби і в ліжку не дати людині супокою!

Двері відчинилися: по сходах збігла Мілред, тримаючи, паче в кошмарному сні, в заляклій руці валізу.

Біля тротуару тої ж миті з шурхотом зупинилося таксі.

— Мілред!

Вона пробігла повз нього, вся напружена, обличчя біле від пудри, рота не видно — забула підфарбувати губи.

— Мілред, невже це ти подала сигнал тривоги?

Вона засунула валізу в машину і, сама опустившись на сидіння, пробурмотіла:

— Бідолашні мої "родичі", бідолашні! Все загинуло, все, все тепер загинуло...

Бітті вчепився Монтегові в плече. Таксі рвонулося з місця і зі швидкістю сімдесят миль на годину зникло в кінці вулиці.

Почувся дзвін, ніби на скалки розбилася мрія, створена з фігурного скла, дзеркал і кришталевих призм. Монтег зненацька озирнувся — його мов підштовхнув порив вітру, що налетів не знати звідки. І він побачив, що Стоунмен і Блек, махаючи сокирами,

трощать віконні рами, аби був протяг.

Почувся шерех крилець метелика, що б'ється в холодну чорну перепону.

"Монтег, це я, Фабер. Ви чуєте мене? Що там скоїлось?"

— Тепер це вже скоїлося зі мною, — відповів Монтег.

— Яка неприємність! — вигукнув Бітті. — В наш час кожен чомусь вважає, навіть цілком певен, що з ним не може статися ніякого лиха. Інші вмирають, а я живу. Для мене не існує ані наслідків, ані відповідальності. Але ж вони є! Та годі про це. Коли вже дійшло до наслідків, то не до балачок, чи не так, Монтег?

"Монтег, ви можете врятуватися? Втекти?" — запитав Фабер.

Монтег повільно йшов до будинку, але не відчував, як ноги ступали спершу по цементній доріжці, потім по росяній нічній траві. Десь поруч клацнув запальничкою Бітті, і Монтег зачаровано вступився в жовтогарячий язичок полум'я.

— Чому вогонь сповнений для нас таких чарів? Чому, байдуже про вік, нас завжди тягне до нього? — Бітті загасив маленьке полум'я і знову видобув його. — Вогонь — це вічний рух; це те, що людина завжди прагнула знайти, але так і не знайшла. Або майже вічний рух. Якщо його не гасити, він горів би протягом усього нашого життя. Що таке вогонь? Це таїна. Вчені щось белькочуть про тертя її молекули. Але вони й самі нічого до ладу не знають. Справжня принада вогню в тому, що він знищує відповідальність і наслідки. Якщо певна проблема надто обтяжлива — в піч її. Зараз, Монтег, такий тягар — ви. Вогонь зніме цей тягар з моїх плечей швидко, чисто й певно. Гігієнічно, естетично, практично.

Монтег дивився на свій дім, який здавався йому тепер чужим і дивним: пізня нічна година, шепіт сусідів, скалки скла, там, на підлозі, — книжки з подертими палітурками й розірваними сторінками, що розліталися, мов лебединий пух; небезпечні книжки, які набули зараз такого безглуздового вигляду, мабуть, не заслуговують, щоб заради них хвилюватися, бо це всього-навсього пожовклий папір, чорні букви й пошарпані обкладинки.

Звичайно, Мілред. Вона, певне, бачила, як він ховав книжки в саду, і знову внесла їх у дім. Мілред. Мілред.

— Я хочу, щоб ви особисто виконали цю роботу. Але не з гасом і сірником, а з вогнеметом. Ваш дім — вам і прибирати.

"Монтег, хіба ви не можете втекти, сховатися?"

— Ні! — розпачливо вигукнув Монтег. — Механічний пес! Через нього не можна!

Фабер почув, але почув і брандмейстер; він подумав, що ці слова стосуються до нього.

— Авжеж, пес тут поблизу, тож не наробіть дурниць. Готові?

— Так. — Монтег клацнув запобіжником вогнемета.

— Вогонь!

Довгий язик полум'я вирвався в вогнемета, вдарив у книжки, відкинув їх до стіни. Монтег увійшов до спальні й двічі вистрілив по широких ліжках; вони, голосно засичавши, запалали так люто, аж Монтег здивувався: хто б міг подумати, що в них

стільки вогню й пристрасті! Вія попалив стіни спальні й туалетний столик дружини, бо жадав усе це змінити; попалив стільці, столи, а в їдальні — столові набори й пластмасовий посуд, усе, що нагадувало про його життя в цьому порожньому домі поруч із чужою жінкою, яка забуде його завтра, врешті, вона в'яє забула його і мчить зараз самотньо по місту, чуючи лише те, що нашіптує їй у вуха радіо-"Черепашка". І як досі палити було не солодко, то тепер приємно було дати волю своєму гнівові, палити, рвати, руйнувати, дерти на шматки, нищити безглузду проблему. Нема виходу — то не буде й проблеми!

— Книжки, Монтег!

Книжки підстрибували й танцювали, наче обпалені птахи, їхні крила пломеніли червоним і жовтим пір'ям.

Нарешті він увійшов до вітальні, де в стінах спали велетенські безмовні чудовиська, занурившись у порожні білі думки й холодні сніжні сни. Він вистрілив у кожну з трьох голих стін, і вакуумні трубки, засичавши, вибухнули. Порожнеча відгукнулася ще дужчим порожнім сичанням, безглуздим криком. Він намагався уявити порожнечу, з якої виходили такі самі порожні образи — і не міг. Він затамував подих, аби та порожнеча не всоталася в його легені. Він розтяв її, відступивши назад і пославши в подарунок вітальні ще одну велетенську яскраво-жовту квітку. Вогнетривкий шар на стінах тріснув, і полум'я струснуло будинок.

— Коли закінчите, знайте, що ви заарештовані, — пролунав позаду голос Бітті.

Будинок завалився купою червоного жару й чорної золи. Він лежав, укритий ковдрою сонного рожево-сірого попелу, і султан диму хитався над ним, здіймаючись високо в небо. Було пів на четверту ранку. Люди порозходились по домівках; від циркового балагану залишилася тільки купа головешок і щебінки. Вистава закінчилась.

Монтег завмер, тримаючи вогнемет у безживних руках; великі плями поту розповзлися під пахвами, обличчя було вимазане сажею. Пожежники мовчки стояли позаду нього; тьмянний відблиск тліючих жарин освітлював їхні лиця.

Монтег двічі пробував заговорити і, нарешті, зібрався на думці:

— Це моя дружина подала сигнал тривоги?

Бітті кивнув.

— А ще раніше це зробили її приятельки, та я не хотів поспішати. Так чи інакше, ви все одно попались би. Яка дурість — читати вірші кожному стрічному! Це міг зробити лише безнадійний дурець. Дайте комусь прочитати кілька римованих рядків — і він уже вважає себе володарем всесвіту. Ви уявили собі, що можете творити чудеса вашими книжками. Але ні, світ залюбки обходиться без них. Дивіться, до чого вони вас призвели: ви по зав'язку загрузли в трясовині. Досить мені торкнутися мізинцем — і ви втопитеся!

Монтег навіть не поворухнувся. Шалений землетрус і вогняна буря зрівняли його дім з землею; деś під тими уламками була похована Мілред і все його життя. Він не міг зрушити з місця. Відлуння землетрусу ще гомоніло в ньому, — в душі кипіло, переверталось, тремтіло, коліна підкошувалися від надмірного тягаря втоми, подиву,

гніву. Він покійно дозволив Бітті завдавати удару за ударом.

— Монтег, ви ідіот, Монтег, ви несосвітений дурень! Ну навіщо ви це зробили?

Монтег не чув, він був далеко звідси, подумки тікав, рятувався, залишивши своє мертве, вишмароване сажею тіло на поталу цьому божевільному.

"Монтег, тікайте!" — наполягав Фабер.

Монтег прислухався.

Бітті щосили вдарив його в голову — і Монтег, заточившись, подався назад. Зеленава куля, в якій шепотів і кричав Фаберів голос, випала на доріжку. Бітті, посміхаючись, підняв її, приклав до вуха.

Монтег почув далекий голос:

"Монтег, що з вами? Чи все гаразд?"

Бітті відняв кульку від вуха і поклав до кишені.

— Он воно що! Значить, тут більше, ніж я думав. Я бачив, як ви нахиляєте голову, до чогось прислухаєтесь. Мені спершу здавалося, ніби то "Черепашка". Але коли ви раптом порозумнішали, мене це зацікавило. Гаразд, ми вистежимо вашого приятеля, і тоді йому буде непереливки.

— Ні! — скрикнув Монтег.

Він посунув запобіжник вогнемета. Бітті кинув бистрий погляд на Монтегові пальці; очі його ледь розширилися. Монтег побачив у них подив і сам мимохіть глянув на свої руки — що вони ще нарobili. Пізніше, пригадуючи минулі події, він ніяк не міг збагнути, що його спонукало вбити — самі руки чи реакція Бітті на їхню поведінку. Лавиною прогуркотіли останні розкоти грому, торкнувшись його слуху, але не свідомості.

Бітті посміхався, глузливо й чарівно.

— Еге ж, це таки спосіб примусити себе слухати. Наставте пістолет на чоловіка — і він вас хоч-не-хоч вислухає. Ну, давайте. Що ви скажете цього разу? Чому ж не частуєте мене Шекспіром, ви, жалюгідний вискочню? "Твоїх погроз я не боюся, Кассій. Вони, як марний вітер, пролітають мимо, мене-бо захищає честь моя". Здається, так? Ну, мерщій, ви, нікчемний літераторе! Натискайте на спуск!

Він ступив до Монтега.

— Ми завжди палили не те, що треба... — тільки й спромігся вимовити Монтег.

— Дайте сюди вогнемет, Гаю, — сказав Бітті.

Усмішка застигла на його вустах.

Але за мить він перетворився на вогняний клубок, на ляльку, що стрибала, корчилася, лементувала; в ній не залишилося нічого людського — вогняна куля качалася по лужку, бо Монтег випустив у неї довгий струмінь рідкого полум'я. Щось засичало, ніби хтось смачно плюнув на розжарену грубку, забулькотіло, запінилося, наче пригорщу солі кинули на величезного чорного равлика, і він перетворився на гідкий слиз, закипівши жовтою піною. Монтег заплющив очі, закричав, він намагався заткнути вуха руками, щоб не чути цих звуків. Бітті підстрибував, падав, знову підводився, підстрибував, знов падав і нарешті скоцюрбився, обм'як, мов воскова

лялька на вогні, й затих.

Два інших пожежники закам'яніли, мов бовдури.

Монтег, насилу подолавши напад нудоти, наставив на них вогнемет.

— Поверніться!

Вони підкорилися; піт струменів по їхніх посірілих, мов виварене м'ясо, обличчях; Монтег ударив по голові одного, другого, збив каски, повалив один на одного. Вои впали і застигли. Легкий шерех, мов упав осінній лист. Монтег озирнувся й побачив механічного пса. Той був уже десь посередині лужка і мчав легко й нечутно, ніби густа хмара чорно-сірого диму, яку підганяв вітер.

Пес стрибнув, злетів фути на три над головою Монтега, розчепірівши павучі лаписька, вистромивши свій єдиний зуб — прокаїнову голку. Монтег зустрів його спалахом полум'я, чудовою вогненною квіткою — її жовті, сині й жовтогарячі пелюстки закрутилися навколо металевого собаки, вдягли його в нову одіж, і він ударив Монтега всім тілом, відкинув його разом з вогнеметом кроків на десять, до підніжжя дерева. Монтег відчув, як пес хапає його за ногу, встромляє голку — і тієї ж митті полум'я підкинуло пса в повітря, викрутило з суглобів металеві кістки, вивернуло розпечені нутроші й вони вибухнули червоними бризками, наче ракета. Монтег лежав, дивлячись, як це мертве і водночас живе тіло перекинулося в повітрі і впало, затихши. Здавалося, пес навіть тепер ладен кинутися на нього і впорснути всю отруту, яка вже почала діяти на ногу. Він відчув полегшення і страх, наче людина, що встигла відскочити від машини, яка мчала з швидкістю дев'яносто миль на годину і лише зачепила її крилом. Він боявся підвестися, боявся, що не зможе зовсім ступати на занімілу ногу. І все його тіло почало потроху ціпеніти.

Вулиця безлюдна, будинок згорів, як стара театральна декорація, інші будинки занурилися в пітьму, поруч — рештки механічного пса, трохи далі — труп Бітті, ще далі — двоє пожежників і "Саламандра". Він глянув на велетенську машину. Її теж слід знищити.

"Ну, — подумав, — побачимо, чи дуже тобі перепало. Спробуй-но стати на ноги. Обережно, обережно... отак!"

Він стояв, але в нього була тільки одна нога. Замість другої — мертвий оцупок, обвуглений шматок дерева, що його він мусив тягти за собою, мов покару за якийсь потаємний гріх. Коли він ступав на неї, спочатку в литку, а потім у стегно вгороджувалися тисячі срібних голок. Він заплакав. Ні, йди! Іди, тобі не можна залишатися тут.

Подекуди в будинках знову засвітилися вогні — чи то недавні події розбурхали людей, чи то незвичайна тиша, Монтег не знав. Припадаючи на ушкоджену ногу, підтягаючи її руками, він розмовляв з нею, схлипував, наказував їй, проклинав її, благав допомогти йому врятувати життя. В темряві чулися крики й голоси людей. Він дошкутильгав до заднього двору, що виходив на глухий провулок.

"Бітті, — думав він, — тепер ви вже не проблема. Ви завжди говорили: "Навіщо розв'язувати проблему, коли можна спалити її". Так от, я зробив і те й інше. Прощайте,

брандмейстере". Спотикаючись, він шкандибав у нічній пітьмі.

Гострий біль пронизував ногу щораз, як він ступав на неї, і Монтег думав: дурень ти, дурень, жадливий дурень, чортів дурень, ідіот, дурень проклятуший, і ще тричі дурень... Дивись, що ти накоїв, і як тепер це розплутувати, і що тепер робити? Гордість, будь вона проклята, і гнів, — а відтак він усе зіпсував, усе згубив і наплював на всіх і на себе. Але ж і на нього стільки навалилося — Бітті, й ті жінки, і Мілред, і Клариса — все відразу. І все-таки немає тобі прощення, нема. Дурень, клятий дурень, так себе виказати!

Ні, ми ще врятуємо, що можна, зробимо, що можна. А коли вже доведеться горіти, то прихопимо декого з собою.

Раптом він згадав про книжки і повернув назад. Так, про всякий випадок.

Він знайшов книжки там, де залишив, біля садового паркану. Мілред, хвалити бога, забрала не всі. Чотири ще лежали там, де він їх заховав. У пітьмі чулися крики, спалахнули вогні. Десь удалині гуркотіли інші "Саламандри", ревіння їхніх сирен зливалося з ревінням поліцейських автомобілів, які мчали нічним містом.

Монтег узяв чотири книжки, знов застрибав, зашкутильгав провулком і раптом упав, наче йому відтяли голову й залишили тільки тіло. Щось підсвідоме спонукало його зупинитися, жбурнуло на землю. Він лежав там, де впав, і плакав, скоцюрбившись і уткнувшись обличчям у рінь.

Бітті хотів померти!

Плачучи, Монтег зрозумів, що де було саме так. Бітті хотів померти. Адже він стояв, навіть не намагаючись захиститися, стояв собі, знущаючись із нього, під'юджуючи його, думав Монтег. Від цієї думки Монтег раптом перестав ридати, йому перехопило подих. Як дивно так прагнути смерті, щоб дозволити вбивці ходити круг тебе зі зброєю в руках і, замість мовчати і тим зберегти собі життя, кричати на нього, висміювати, доки він розлютиться, і тоді...

Здалеку долинув тупіт ніг.

Монтег сів. Треба тікати. Підводься, мерщій, не можна сидіти! Але він ще схлипував; треба заспокоїтися. Ось уже напад плачу минає. Він нікого не хотів убивати, навіть Бітті. Тіло його скорчилося, наче на нього линули кислотою. Він затулив рот рукою. Перед очима стояв Бітті — спочатку непорушний, потім весь у вогні, як смолоскип, а тоді — на траві, зсудомлений. Монтег кусав собі пальці. "Я не хотів, не хотів, боже мій, я не хотів цього..."

Він намагався все скласти до купи, пригадати своє звичне життя за кілька днів до того, як у нього вдерлися решето й пісок, зубна паста Денгем, дзижчання джмеля в вусі, світлячки пожежі, сигнали тривоги і ще надто багато чого для кількох коротких днів, надто навіть для цілого життя!

Тупіт ніг чувся вже в кінці провулка.

"Вставай! — сказав він собі. — Вставай, хай тобі чорт!" — наказав він хворій нозі й підвівся. Біль гострими шипами шпигонув у коліно, потім кольнув тисячами голок, тоді тупими шпильками і, нарешті, коли вій прошкандибав кроків п'ятдесят під дерев'яним

парканом, подряпавши руки й загнавші в них скалки, ногу, замість колоти, почало пекти, наче її хтось ошпарив окропом. Але тепер нога вже підкорялась йому. Бігти він, однак, не зважився, щоб не вивихнути слабкий суглоб. Хапаючи нічне повітря широко розкритим ротом, відчуючи, як пітьма важко осідає десь усередині, він рішуче, хоч і шкутильгаючи, рушив уперед. Книжки він ніс у руках.

Він думав про Фабера.

Фабер залишився там, у паруючому згустку, що не мав тепер ні ймення, ні назви. Адже він спалив і Фабера! Ця думка так його вразила, що здалося, ніби Фабер справді вмер, засмажився, мов плотвичка, в цій зеленавій кульці, а ту кульку засунув до кишені чоловік, що перетворився на кістяк, обплутаний обвугленими сухожиллями, — і кулька загинула назавжди.

Запам'ятай: їх треба спалити, щоб вони не спалили тебе, подумав він. Саме так.

Він понишпорив у кишенях — гроші були при ньому. В одній із кишень він знайшов звичайну радіо-"Черепашку" — холодного похмурого ранку місто в ній розмовляло само з собою.

— Увага! Поліція розшукує втікача. Вчинив убивство і кілька злочинів проти держави. Звати: Гай Монтег. Фах: пожежник. Востаннє його бачили...

Кварталів шість він біг, не зупиняючись. Провулок вивів його на автостраду, разів у десять ширшу за звичайну вулицю. В різкому білому світлі дугових ліхтарів вона нагадувала застиглу річку, на якій не було жодного суденця; він розумів, що небезпечно перетинати її — надто вона широка, надто відкрита. Наче велика сцена без декорацій, вона заманювала його на освітлений обшир, де втікача легко було помітити, спіймати, застрелити.

"Черепашка" дзижчала в вусі.

— ...Стежте за чоловіком, що втікає... стежте за чоловіком, що втікає... він сам, пересувається пішки... стежте...

Монтег позадкував у тінь. Просто перед ним була заправочна станція, величезна брила, що сяяла білосніжними кахлями; біля неї зупинилися заправитись два сріблясті автомобілі. Так, коли ти хочеш перейти, не перебігти, а спокійно перейти цей широкий бульвар, треба мати охайний, пристойний вигляд. Більша ймовірність урятуватися, коли причешешся і вмиєшся, перш ніж іти далі... Іти куди?

Справді, подумав він, куди я біжу?

Нікуди. Тікати не було куди, він не мав друзів, до яких можна було б звернутися. Крім Фабера. І раптом Монтег збагнув, що весь час підсвідомо біг до Фаберового дому. Але Фабер не міг сховати його; навіть спроба переховати була б рівнозначна самогубству. Однак йому треба зустрітися з Фабером, бодай на кілька хвилин. Саме Фабер підтримає в ньому віру в порятунок, яка майже вичерпалася. Він просто хотів пересвідчитися, що є на світі така людина. Він хотів переконатися, що Фабер живий, не згорів і не обвуглився разом з тим, іншим тілом. Крім того, треба залишити йому частину грошей, аби він міг їх використати потім, коли Монтег піде... Може, пощастить вибратися з міста, сховатися й жити десь біля річки, біля великих доріг, серед полів і

горбів.

Пронизливий звук примусив його глянути вгору.

В небо один за одним зі свистом злітали поліцейські вертольоти, їх було багато: здавалося, хтось здмухнув суху шапку кульбаби. Не менше двох десятків машин ширяли в повітрі милі за три від Монтега, нерішуче гойдалися на місці, наче метелики, яких зненацька заскочила осінь. Потім вони почали поодиноці приземлятися то тут, то там, сідали на вулицях, перетворившись на жуки-автомобілі, з ревінням мчали по бульварах, щоб знову знятися в повітрі й продовжувати пошуки.

Перед ним була заправочна станція. Робітників ніде не видно, — мабуть, обслуговували клієнтів. Обігнувши будівлю ззаду, Монтег зайшов до чоловічого туалету. Крізь алюмінієву стіну до нього долинув голос диктора: "Війну оголошено". Надворі біля колонки накачували бензин. Люди в автомобілях говорили з обслугою про двигуни, бензин, вартість заправки. Монтег стояв, намагаючись збагнути важливість почутої по радіо стислої заяви, і не міг. Гаразд, хай війна почекає, для нього вона почнеться за годину чи дві.

Він вимив руки й лице, витерся рушником, намагаючись не здійсмати шуму. Вийшовши з туалету, дбайливо причинив двері, ступнув у п'ятьм у й за хвилину вже знову стояв на розі безлюдного бульвару.

Ось вона, ця гра, яку він мусить виграти: широкий майданчик кегельбану, застиглий у холодному передранішньому повітрі. Бульвар був чистий, як гладіаторська арена за мить до виходу безіменних жертв і таких самих безіменних убивць. Повітря над широченною асфальтовою річкою тремтіло від тепла, що його випромінювало Монтегове тіло; неймовірно, але тепло його тіла примусило коливатися довколишній світ! Монтег був світляною мішенню; він знав, відчував це, А тепер йому треба подолати цей короткий шлях через вулицю.

Кварталів за три від нього сяйнули автомобільні фари. Монтег глибоко зітхнув. Легені дряпнуло, наче гарячою щіткою. Горло пересохло. В роті відчувався неприємний металевий присмак, ноги, мов свинцеві...

Що це за фари? Якщо почати переходити вулицю зараз, треба розрахувати, коли автомобіль буде тут. Чи далеко до протилежного тротуару? Мабуть, ярдів сто. Гаразд, хай сто. Коли йти повільно, спокійною ходою, то треба секунд тридцять чи сорок, щоб подолати цю відстань. А автомобіль? Набравши швидкість, він промчить ці три квартали секунд за п'ятнадцять. Отже, якщо, навіть уже на середині дороги побігти...

Він ступив правою ногою, потім лівою, тоді знов правою. Вийшов на пустельну вулицю.

Хай вулиця й цілком пустельна, ніколи не скажеш напевне, чи перейдеш її благополучно; машина може зненацька вигулькнути на підйомі, за чотири квартали звідси, і не встигнеш оком змигнути, як вона наскочить на тебе й помчить далі.

Він вирішив не рахувати кроків. Не озирався ні ліворуч, ні праворуч. Світло вуличних ліхтарів здавалося таким самим підступно яскравим і гарячим, як проміння опівденного сонця.

Він прислухався до шуму машини, що набирала швидкість; гуркіт долинав справа, за два квартали від нього. Вогні фар підстрибували, то спалахували, то згасали, і нарешті освітили Монтега.

Йди, не зупиняйся.

Монтег на мить загаявся, міцніше стис у руках книжки і примусив себе зрушити з місця. Його ноги мимохіть заквапилися, побігли, але він уголос присоромив себе і далі пішов спокійно. Він був уже на середині вулиці, проте й ревіння автомобіля наростало — машина набирала швидкість.

Безперечно, поліція. Побачили мене. Байдуже, спокійніше, не озирайся, не показуй, що це тебе тривожить. Іди, йди, от і все.

Машина мчала. Машина ревіла. Машина дедалі пришвидшувала лет. Машина завивала. Машина гуркотіла. Вона летіла, майже не торкаючись дороги. Вона мчала зі свистом, мов куля, випущена з невидимої рушниці. Сто двадцять миль на годину. Сто тридцять. Монтег стис зуби. Здавалося, рухливе світло фар обпікає йому легені, від нього тіпаються повіки, липким потом вкривається тіло.

Монтег безглуздо човгав ногами, почав говорити сам до себе, нараз не витримав і побіг. Він викидав ноги якомога далі, одну, другу, вперед, уперед! Господи! Господи! Він випустив книжку, зупинився, повернув був назад, передумав, знову кинувся вперед, закричав в асфальтову порожнечу, а жук-автомобіль мчав по свою здобич — ось уже між ними двісті футів, сто, дев'яносто, вісімдесят, сімдесят... Монтег задихався, розмахував руками, високо підкидав ноги, викидав їх уперед, біг, біг, а машина дедалі ближче, ближче, реве, сигналить... Монтег повернув голову назустріч саяву фар — машини не було, вона потонула у власному світлі, лише сліпучий факел врізався в Монтега, ревіння, полум'я! Зараз, зараз вона наскочить на нього!..

Монтег спіткнувся і впав.

Я загинув! Усе, кінець!

Але падіння врятувало його. За мить до того, як наскочити на Монтега, шалений жук раптом різко завернув, обминув його і щез. Монтег лежав долілиць, уткнувшись обличчям в асфальт. Вибухи реготу долинули до нього разом із синім димом відпрацьованих газів.

Його права рука простягнута уперед. Він підвів її й побачив — на самісінькій пучці середнього пальця чорніла вузенька смужка: автомобіль, промчавши повз нього, торкнувся її шиною. З недовірою дивлячись на чорну риску, Монтег повільно підвівся.

Отже, це не поліція?

Він глянув на бульвар. Порожньо. Ні, не поліція, а просто машина, напхана підлітками, певне, років дванадцяти-шістнадцяти. Галаслива, криклива, вересклива ватага дітей вирушила на прогулянку; діти побачили чоловіка — він ішов пішки, а це так незвичайно, така дивина в наші дні, й вирішили: "Нумо зіб'ємо його!" Вони навіть не підозрювали, що це той самий утікач Монтег. Так, просто собі зграя підлітків — надумали покататися місячної ночі, зі свистом промчати миль п'ятсот чи шістсот з такою швидкістю, що обличчя замерзає од вітру. Хтозна, чи повернуться вони додому

на світанні, чи будуть живі — в цьому й полягала принадність таких пригод.

Вони хотіли вбити мене, подумав Монтег. Він стояв, похитуючись; потривожене повітря й пилюга ще вирували навколо нього. Він помацав садно на щоці. Еге ж, вони хотіли вбити мене, просто так, ні сіло ні впало.

Монтег побрів до ще далекого тротуару, наказуючи ногам рухатись. Якимось дивом він підняв розкидані книжки, але не пам'ятав, як нахилився, як збирав їх. Тепер він перекладав їх з однієї руки в другу, наче гравець карти перед складним ходом.

Може, це вони вбили Кларису?

Він зупинився й подумки повторив: "Може, це вони вбили Кларису?"

Йому захотілося закричати й кинутися за ними навздогін.

На очах виступили сльози.

Він урятувався тому, що впав. Водій вчасно збагнув, навіть не збагнув, а відчув, побачивши розпростерте тіло, що машина, наскочивши на нього на такій швидкості, перекинеться і всі пасажери вилетять геть. А якби Монтег не впав?

Він затамував подих.

У кінці бульвару, за чотири квартали від нього, жук зменшив швидкість, круто розвернувся на двох колесах і тепер мчав назад, тим самим боком вулиці, порушуючи правила руху.

Але Монтег був уже в безпеці, сховавшись у темному провулку; саме сюди він і йшов — годину чи, може, хвилину. Здригаючись од нічної прохолоди, він озирнувся. Жук промчав повз нього, вискочив на середину бульвару і щез; знову вибухнув сміх, потривоживши нічну тишу, і вщух.

Йдучи в пітьмі провулком, Монтег бачив, як падали й падали з неба вертольоти, мов перші сніжинки майбутньої довгої зими...

Будинок оповивала тиша.

Монтег підійшов ззаду, вдихаючи густий нічний росяний запах нарцисів, троянд і вологої трави. Доторкнувся до зашкленених дверей чорного ходу, — вони були незамкнені, — прислухався і прослизнув усередину...

"Пані Блек, ви спите? — думав він. — Я знаю, що роблю зле, але ваш чоловік чинив так само з іншими й ніколи по питавав себе, добре це чи ні, ніколи не замислювався й не картав себе. А тепер, оскільки ви дружина пожежника, настав і ваш час, вогонь знищить ваш дім за всі будинки, які спалив ваш чоловік, за всіх людей, яких він, не задумуючись, робив нещасними".

Будинок німував.

Монтег сховав книжки на кухні й знову щезнув у провулок. Озирнувшись, побачив: будинок спав, як і досі, темний і спокійний.

Він ішов через місто; в небі, наче клапті подертого паперу, кружляли вертольоти. Монтег зайшов у телефонну кабінку, що самотньо стояла біля якоїсь зачиненої на ніч крамниці, й подав сигнал тривоги. Потім стояв, шулячись від нічного холоду, і чекав, коли вдалині завиють пожежні сирени і "Саламандри" з гуркотом помчуть палити дім Блека. Сам Блек зараз на роботі, але його дружина, тремтячи від ранішнього повітря,

стоятиме й дивитиметься, як палає й завалюється дах її будинку. А поки що вона спокійно спить.

На добраніч, пані Блек.

— Фабер!

Стук у двері, ще, потім шепіт і чекання. Нарешті, після довгої хвилини, в маленькому будинку Фабера блимнув вогник. Що хвилина, і задні двері прочинилися.

Вони мовчки дивилися один на одного в напівмороці, Фабер і Монтег, наче не вірили власним очам. Потім Фабер поворухнувся, вхопив Монтега, втяг його всередину, посадив на стілець, знову підійшов до дверей і постояв там, прислухаючись. У передранішній тиші вили сирени.

Фабер зачинив двері й повернувся до кімнати. Монтег проказав:

— Я повадився наче дурень, з самого початку й до кінця. Мені не можна довго залишатися тут. Я йду, бозна-куди.

— Принаймні ви натворили дурниць, намагаючись зробити добре діло, — відповів Фабер. — Я думав, ви померли. Пристрій, який я вам дав...

— Згорів.

— Я чув, як брандмейстер розмовляв з вами, а потім раптом запала тиша. Я мало не пішов розшукувати вас.

— Брандмейстер мертвий. Він побачив кульку, почув ваш голос, хотів вистежити вас. Я вбив його з вогнемета.

Фабер сів і якийсь час мовчав.

— Боже, як усе це могло статися? — заговорив Монтег. — Адже лише вчора все було гаразд, а сьогодні я відчуваю, що гину. Скільки разів людина може гинути і все одно залишатися живою? Мені важко дихати. Бітті мертвий, а колись же він був моїм другом; Міллі покинула мене, а я вважав її своєю дружиною; тепер я нічого не знаю. Мій будинок згорів, у мене немає роботи, я сам мушу втікати... По дорозі сюди я підклав книжки в будинок пожежника. Господи боже мій, скільки я накоїв за один тиждень!

— Ви зробили те, що мали зробити. Так мусило статися.

— Либонь, так воно і є. Хоч у це я вірю, бо більше мені нема в що вірити. Я знав, що так станеться. Я вже давно відчував, як щось у мені закипає, я робив одне, а думав зовсім інше. Боже, це назрівало в мені. Дивно, як воно досі не вихлюпнуло назовні. І ось я тут, щоб зруйнувати й ваше життя. Адже вони можуть прийти сюди!

— Вперше за багато років я відчуваю, що знов живу, — відповів Фабер. — Відчуваю: роблю те, що слід було б зробити дуже давно. А от страху поки що немає. Може, тому, що нарешті роблю те, що треба. А може, наважившись ризикнути один раз, я вже не хочу здаватися вам боягузом. Певне, мені й надалі доведеться робити ще сміливіші речі, ще більше ризикувати, аби не було вороття назад, аби знову не бути легкодушним. Що ви збираєтесь робити?

— Тікати.

— Ви знаєте, що оголошено війну?

— Чув.

— Господи, як дивно! — вигукнув старий. — Війна здається чимсь далеким через ваші власні турботи.

— Я не мав часу думати про неї. — Монтег витяг з кишені стодоларовий папірець. — Ось візьміть, хай буде у вас, витрачайте ці гроші, як вважатимете за потрібне, коли я піду.

— Але...

— Може, до обіду мене вже не буде живого; використайте їх для вашої справи.

Фабер кинув.

— Спробуйте дістатися до річки, якщо зможете; потім ідіть берегом, там є покинута залізнична колія, вона веде з міста в глиб країни, отож тримайтеся її. Тепер шляхи сполучення в основному повітряні, більшість залізниць занедбані, однак ця залишилась, іржавіє потроху. Я чув, нібито в глушині подекуди ще є табори нетяг. Мандрівні табори, як їх називають. Треба тільки відійти далі від міста й добре придивлятися. Кажуть, ніби вздовж залізничної колії до Лос-Анджелеса можна зустріти чимало колишніх вихованців Гарвардського університету. Багатьох із них розшукує поліція, їм не можна жити в містах. Але їм усе-таки пощастило вижити. Їх небагато, уряд, очевидно, не вважає їх такими небезпечними, аби розшукувати за містом. Певний час ви можете переховуватися в них, а потім спробуйте знайти мене в Сент-Луїсі. Я вирушу туди сьогодні о п'ятій годині ранку, автобусом, хочу зустрітися з тим старим друкарем. Боже, і я нарешті почав ворухитися. Ваші гроші підуть на добру справу. Спасибі, Монтег, хай вас береже бог. Може, хочете трохи поспати?

— Ні, краще піду.

— Давайте подивимось, що воно там робиться.

Фабер квапливо провів Монтега до спальні й відсунув одну з картин на стіні; під нею був невеличкий телевізійний екран, розміром з поштову листівку.

— Мені завжди хотілося мати маленький екран, щоб можна було, коли захочу, затуляти його долонею, а не ці величезні стіни, які приголомшують тебе криком. Ось дивіться.

Він увімкнув екран.

— Монтег, — промовив телевізор і засвітився. — М-О-Н-Т-Е-Г, — по буквах прочитав голос диктора. — Гай Монтег. Усе ще на волі. Пошук провадять поліцейські вертольоти. З сусіднього району привезено іншого механічного пса...

Монтег і Фабер презирнулися.

— ...Механічний пес діє бездоганно. Цей чудовий пристрій жодного разу не помилився відтоді, як його вперше застосували для розшуку злочинців. Наша телевізійна компанія пишається тим, що їй надана можливість з телевізійною камерою, встановленою на вертольоті, стежити за механічним шукачем, як тільки він вирушить по сліду злочинця...

Фабер налив у склянки віскі.

— Нам зараз не завадить випити. Вони випили.

— ...Нюх механічного собаки такий чутливий, що він може запам'ятати десять тисяч індивідуальних запахів і вистежити будь-кого з цих десяти тисяч людей без додаткового настроювання!

Легкий дроз перебіг по тілу Фабера. Він обвів поглядом стіни, двері, дверну ручку, стілець, на якому сидів Монтег. Той помітив погляд. Вони обидва покvapливо оглянули кімнату, і Монтег відчув, як розширилися його ніздрі, наче він сам намагався вистежити себе, наче його нюх настільки загострився, що він сам міг по запаху знайти свій слід, залишений у повітрі, наче раптом стали видимими крапельки поту на дверній ручці, там, де він узявся рукою, — їх було дуже багато, вони виблискували, мов підвіски маленької люстри; він, Монтег, був повсюди, в усьому, на всьому, всередині й назовні, він був світляною хмарою, привидом, — і від нього важко було дихати. Він бачив, як Фабер затамував подих, мов боявся разом з повітрям втягнути в себе тінь утікача, чи, може, боявся перейнятися його випарами й запахами.

— Зараз механічного пса висадять з вертольота на місці пожежі!

На екранчику виник спалений будинок, юрба, і щось на землі, прикрите простирадлом, а в небі — вертолiт, який коливався, наче химерна квітка.

"Отже, вони вирішили будь-що виграти, — подумав Монтег. — Вистава триває, за годину може розпочатися війна..."

Як зачарований, боячись поворухнутися, Монтег стежив за подіями. Все це здавалось йому дуже далеким і ніяк його не стосувалося; ніби він дивився якусь драму, чийось драму, досить цікаву, але чужу, хоч і відчував дивне задоволення. "Адже все це робиться через мене, — подумав нараз, — боже мій, це ж усе через мене!"

Якби він захотів, то міг би залишитися тут і, зручно влаштувавшись, простежити гонитву до кінця, крок за кроком, по провулках і вулицях, по широких безлюдних бульварах, через лужки та ігрові майданчики, затримуючись подекуди разом із диктором для необхідних пояснень, і знову по провулках аж до охопленого полум'ям будинку Блеків, і нарешті знову сюди, до цього помешкання, де вони з Фабером сидять і п'ють віскі, а електронне чудовисько, безмовне, як сама смерть, тим часом уже обнюхує його недавній слід, зупинившись он під тим вікном. Тепер Монтег може, якщо схоче, підвестись і, не зводячи очей з телевізора, підійти до вікна, висунутися, потім озирнутись і побачити себе на яскравому екрані як головного героя драми, як знаменитість, про котру всі говорять, на котру всі дивляться, — в інших вітальнях його бачитимуть об'ємним, в повний зріст, у кольоровому зображенні! І якщо він не забариться тієї останньої хвилини, то зможе за мить до того, як піти в небуття, побачити: прокаїнова голка пронизує його заради блага й щастя тих багатьох людей, яких усього кілька хвилин тому збудило нестямне виття сирен, і тепер вони втупилися в телевізорні стіни, стежачи за незвичайними ловами, за полюванням на великого звіра, за драмою з єдиною дійовою особою.

Чи встигне він сказати своє останнє слово? Коли на очах у двадцяти чи тридцяти мільйонів глядачів пес ухопить його, чи не мусить він, Монтег, однією фразою чи одним словом підсумувати все своє життя так, щоб ці слова ще довго залишалися з ними після

того, як ієс, зімкнувши й розімкнувши свої металеві щелепи, відскочить і побіжить геть у п'їтьму, а телевізійні камери, завмерши, стежитимуть за звіром, що, зменшуючись, щезає вдалині — чудовий кінець! Як йому знайти таке слово, кілька слів, аби обпалити вогнем обличчя цих людей, збудити їх?

— Дивіться, — прошепотів Фабер.

З вертольота повільно спускалося щось, не схоже ні на машину, ані на тварину, не мертве й не живе, воно випромінювало бліде зеленаве світло. Ось воно стоїть біля димуючих руїн Монтегового будинку, під ніс йому тицяють вогнемет, покинутий Монтегом. Чується дзижчання, клацання, гудіння.

Монтег струснув головою, підвівся, допив віскі.

— Час іти. Шкода, що все так трапилось.

— Шкода? Чого? Мене? Мого будинку? Я все це заслужив. Тікайте, ради бога. Може, мені пощастить затримати їх тут...

— Почекайте. Яка користь, коли й вас вони знайдуть? Після того, як я піду, спаліть покривало з цього ліжка — я доторкався до нього. Спаліть у печі стілець — я сидів на ньому. Протріть спиртом меблі, ручки на дверях. Спаліть доріжку в вітальні. Ввімкніть повністю вентиляцію у всіх кімнатах, посипте все нафталіном, якщо він у вас є. Потім увімкніть на всю потужність вашу поливальну систему в саду, а доріжки полийте з шланга. Може, пощастить знищити слід... Фабер потис йому руку.

— Я все зроблю. Хай вам щастить. Якщо ми обидва залишимося живими, то наступного тижня, чи ще за тиждень зв'яжіться зі мною. Сент-Луїс, головний поштамт, до запитання. Шкода, що не можу тепер підтримувати з вами зв'язок — це було б добре для нас обох, але, на жаль, немає другої слухової кульки. Розумієте, я ніколи не сподівався, що мій прилад знадобиться. От старий дурень! Навіть і не подумав! Нерозумно, вельми нерозумно. І зараз, коли ця зелена куля вкрай потрібна, у мене її нема. А тепер — ідіть!

— Ще одне. Давайте мені чим швидше валізу, покладіть у неї який-небудь свій старий одяг — зношений костюм, сорочку, старі черевики, шкарпетки, всякий непотріб...

Фабер пішов і за хвилину повернувся. Вони заклеїли шпарини картонної валізи липкою стрічкою.

— Щоб не вивітрився старий запах Фабера, — промовив Фабер, спітнівши від зусиль.

Монтег узяв віскі й побризкав ним поверхню валізи.

— Зовсім не треба, щоб пес одразу почув два запахи. Можна мені взяти з собою решту віскі? Воно мені ще придасться пізніше. Хоч би наша робота не пропала марно!..

Вони знов потисли один одному руки і, рушивши до дверей, ще раз поглянули на телевізор. Пес ішов по сліду повільно, безшумно, принохувався до нічного вітру. Над ним ширяли вертольоти з телевізійними камерами. Пес дістався до першого провулка.

— Прощайте!

Монтег тихенько шмигнув надвір і побіг, стискаючи в руці напівпорожню валізу.

Він чув, як запрацювала поливальна система, сповнюючи передранішнє повітря шумом дощу, — спочатку тихим, потім дедалі сильнішим і рівнішим. Вода лилась на садові доріжки і струмками жебоніла на вулицю. Кілька краплин упали на Монтегове обличчя. Йому почулось, ніби старий щось крикнув йому на прощання, чи, може, це тільки здалося?

Він швидко біг від будинку до річки.

Монтег тікав.

Він відчував наближення механічного пса — наче подих осені, холодний, сухий і легкий, наче подув вітру, від якого навіть не хитається трава, не грюкають віконниці, не тремтить тінь від листя на білих плитках тротуарів. Своїм бігом механічний пес не порушував спокою оточуючого світу. Він ніс із собою тишу, і Монтег, тікаючи з міста, відчував, як ця тиша нагромаджується, тисне на нього. Тягар тиші ставав важчий — і Монтег ще прудкіше кинувся вперед.

Дорогою до річки він кілька разів зупинявся перевести подих, заглядав у тьмяно освітлені вікна розбуджених будинків, бачив обриси людей, які у своїх вітальнях дивилися телевізорні стіни, а на них, наче хмарка неонових випарів, то з'являвся, то зникав механічний пес, вихоплюючись то тут, то там на своїх павучих лаписьках. Ось він на Елм-стріт, ось у Парковій алеї, ось у провулку, що йде до Фаберового будинку!

"Біжи, — наказував собі Монтег, — не зупиняйся, біжи, не барися!"

На екрані — будинок Фабора; поливальна система на повну потужність розбризкувала водяні струмені в нічному повітрі.

Пес, затремтівши, зупинився.

Ні! Монтег розпачливо вчепився в підвіконня. Тільки не туди! Я тут, сюди!

Прокаїнова голка вистромиласть і сховалася, знову вистромиласть і знов сховалася. З вістря впала прозора краплина дурману, що породжує сни, від яких нема пробудження; голка зникла в пащі собаки.

Монтегові перехопило подих, наче його вдарили кулаком під груди.

Механічний пес повернув і кинувся бігти провулком, геть від Фаберового дому.

Монтег глянув на небо. Вертольоти наближались щільною зграєю, наче мошва, що злітає на світло.

Монтег насилу змусив себе пригадати: це ж не якась видумана сценка, що привернула його увагу на шляху до річки; це він сам дивиться, як розігрується його власна шахова партія.

Він голосно закричав, щоб прийти до тями і відірватись од вікна останнього будинку на цій вулиці, від того, що він бачив там. До дідька! І він побіг. Провулок, вулиця, провулок, вулиця, і, нарешті, запах річки. Ногу вгору, ногу вниз, лівою, правою. Якщо зараз на нього наведуть телевізійні камери, глядачі побачать двадцять мільйонів Монтегів, що біжать, — як у давньому кіноводевілі з поліцаями і злочинцями, з переслідувачами й переслідуваними, з мисливцями й звіриною: він бачив цей водевіль тисячу разів. За Монтегом женуться зараз двадцять мільйонів гончаків; вони перескакують у вітальнях з правої стіни на середню, з неї — на ліву, щоб щезнути, а

тоді знову вискочити на праву стіну, перейти на середню, на ліву — і так без кінця.

Монтег сунув у вухо "Черепашку".

— Поліція пропонує мешканцям Елм-терас зробити так: хай кожен, хто живе в будь-якому будинку на будь-якій вулиці цього району, відчинить двері свого дому чи визирне у вікно. Втікачеві не вдасться сховатись, якщо всі одночасно виглянуть зі своїх будинків. Приготуйтеся!

Авжеж! І як це вони раніше не додумалися до цього? Чому досі так не зробили? Всім підвестися, всім виглянути разом! Втікачеві не сховатись! Єдиний чоловік, що біжить нічним містом, єдиний чоловік, що випробовує зараз міць своїх ніг!

— Лічимо до десяти. Один! Два! Він відчув, як усе місто підвелось.

— Три!

Все місто повернулося до тисяч своїх дверей. Скоріше! Лівою, правою!

— Чотири!

Люди, мов сновиди, рушили до виходу.

— П'ять!

Їхні руки доторкнулися до дверних ручок.

Від річки віяло прохолодою, як після зливи. Горло в Монтега пересохло, очі запалилися від бігу. Він закричав, наче цей крик міг підштовхнути його, допомогти пробігти останню сотню кроків.

— Шість, сім, вісім!

На тисячах дверей повернулися ручки.

— Дев'ять!

Він проминув останній ряд будинків, побіг схилом униз, до темної рухливої маси.

— Десять!

Двері в усіх будинках розчахнулися.

Він уявив собі тисячі й тисячі облич, що вдивляються в подвір'я, провулки і небо; бліді, перелякані, вони ховаються за фіранками; наче сірі звірки, визирають вони з своїх електричних нір; обличчя з сірими безбарвними очима, сірими губами й сірими думками, що ледь пробиваються крізь задубілу плоть.

Але Монтег був уже біля річки.

Він занурив руки у воду, аби пересвідчитись, що це йому не мариться. Роздягся у пільмі догола, сполоснув тіло, руки, ноги й голову холодною водою, пив її, дихав нею. Потім натягнув на себе старий Фаберів одяг, взув його черевики, а свій одяг кинув у річку й дивився, як вода несе його. Тримав у руках валізу, пішов по воді від берега, поки відчував під ногами дно; а тоді його підхопила течія й понесла в темряву.

Він уже проплив ярдів триста за течією, коли механічний пес прибіг до річки. Вгорі свистіли величезні пропелери вертольотів. Снопи світла падали на воду, і Монтег пірнув, рятуючись од сліпучого блиску, схожого на сяйво сонця, що раптом проглянуло крізь хмари. Він відчував, як річка м'яко несе його далі й далі, в пільму. Зненацька промені прожекторів перекинулися на берег, вертольоти повернули до міста, наче натрапили на новий слід, і незабаром щезли. Зник і пес. Залишилися тільки холодна

річка і Монтег, який плив серед раптової тиші, віддаляючись од міста, вогнів і погоні, віддаляючись геть від усього.

Йому ввижалося, ніби він щойно спустився зі сцени, полишивши там юрму акторів, чи прийшов з надзвичайного спіритичного сеансу з лепетливими привидами. Із страшного нереального світу він поступово переходив у світ реальний, але поки що не міг сприйняти його реальності, бо світ гой був ще незнаний.

Повз нього пропливали темні береги; річка несла його тепер серед горбів. Уперше за багато літ він бачив над собою зірки, безкінечний кругообіг сяйливих вогнів. Велетенська колісниця Джаггернаута[12] котилася по небу, погрожуючи роздавити і знищити Монтега.

Коли валіза наповнилася водою і потонула, Монтег перевернувся на спину. Річка ліниво й лагідно котила свої води, віддаляючись од людей, які снідали тіннями, обідали димом, а вечеряли туманом. Річка була справжня; вона обережно обіймала Монтега, не квапила його, давала час обмірковувати події цього місяця, цього року, всього життя. Він прислухався до рівного, спокійного биття свого серця. Його думки також були спокійні, вони не мчали, як досі, наввипередки з шаленими потоками крові в його судинах.

Місяць низько висів у небі. Місяць і місячне світло. Звідки воно? Гаразд, від сонця. А сонце звідки бере своє світло? Воно палає власним вогнем. Горить і горить, день у день, вічно. Сонце і час. Сонце, час, вогонь. Палючий вогонь. Річка ніжно колисала Монтега. Палючий вогонь. Сонце й годинники на землі, що відраховують час. Все це злилось у свідомості Монтега, стало єдністю. Після багатьох років плавання у житейських хвилях і кількох хвилин плавання у цій річці він зрозумів, чому більше ніколи нічого не повинен спалювати.

Сонце горить щодня. Воно спалює Час. Всесвіт мчить по колу і обертається круг своєї осі, а Час спалює роки й людей, спалює сам, без допомоги Монтега. Отже, якщо він, Монтег, разом з іншими пожежниками спалюватиме те, що створене людьми, а Сонце спалюватиме Час, то згорить геть усе!

Хтось із них мусить зупинитися. Сонце, звичайно, не спиниться. Отже, виходить, повинен зупинитися він, Монтег, і повинні зупинитися люди, з якими він працював пліч-о-пліч ще кілька годин тому. Десь ізнову мусить початися процес збереження й накопичення духовних цінностей, хтось мусить знову зібрати й зберегти все, що створила людина, зберегти в книжках, платівках, в людських умах, будь-якою ціною вберегти від молі, плісняви, іржі, гниття і паліїв. Світ повен людей, великих і малих. Незабаром народиться новий фах — фах людей, що виготовляють вогнетривку одягу для людства.

Він відчув, що ноги, торкнулися дна, встеленого галькою з піском. Течія прибила його до берега.

Він огледівся — перед ним лежала темна рівнина, схожа на величезну безформну чорну істоту, безоку та безлику, що мала тільки довжину і простяглася на тисячі безконечних миль; зелені горби й ліси чекали до себе Монтега.

Йому не хотілося покидати лагідні води річки. Він боявся, що тут його зустріне

механічний пес. Боявся, що шалений вітер од вертолітних гвинтів виверне з корінням дерева.

Але повівав лише звичайний осінній вітерець, спокійний і лагідний, як річка, що текла поруч. Чому пес не переслідує його? Чому погоня повернула до міста? Монтег прислухався. Тиша. Тиша.

"Міллі, — подумав він. — Подивись навколо. Прислухайся! Нікого й нічого. Як тихо, Міллі! Цікаво, як ти поставилася б до цього. Либонь, закричала б: "Замовкни! Замовкни!" Міллі, Міллі". Йому стало сумно.

Міллі не було, не було й механічного пса. З далеких лук долинав сухий запах сіна, нагадував йому про давно минуле. Монтег раптом пригадав, як у дитинстві побував на фермі. То був один з иайшасливіїих днів у його житті: він відкрив для себе, що за сімома завісами нереальності, за телевізорними стінами віталень і за бляшаним міським валом є світ, де на луках пасуться корови, гавкають і ганяються за білими вівцями собаки, в теплому мулі ставків опівдні хлюпаються свині.

Сухий запах сіна і плюскіт води навіяли дивне відчуття, ніби він спить на свіжому сіні в порожньому сараї за самггиюю фермою, далеко від галасливих доріг, коло старосвітського вітряка, крила якого тихо порипували над головою, наче рахували пролітаючі роки. Ото й справді полежати б на сіні, як тоді, дослухаючись до нічного шереху звірів і комах, до шелесту дерев, до найменших порухів і звуків.

Уночі, думалося, він, може, почує внизу чийсь ходу. Він стрепенеться і сяде. Кроки віддаляться. Він знов ляже й почне дивитися у віконце сінника. І тієї нічної години побачить, як гаснуть вогні в будинку фермера, й прекрасна юнка сяде біля темного вікна і почне розчісувати коси. Її важко буде розгледіти, але її лице нагадає йому лице тієї дівчини, яку він знав колись, у далекому-далекому минулому: та дівчина раділа дощу, вона не боялася вогненних світляків, вона знала, що буде, коли потерти кульбабою підборіддя. Дівчина відійде від вікна, потім з'явиться нагорі, у своїй залитій місячним сяйвом світлиці. А він, прислухаючись до голосу смерті, до гуркоту реактивних літаків, що розколюють темне небо навпіл аж до обрію, лежатиме у своєму безпечному сховищі, дивитиметься на дивні, незнані зірки, що опускаються за крайнебо, відступаючи перед ніжними барвами світання.

Вранці йому б не хотілося спати, бо теплі запахи й видива замиської ночі наповнили б його тіло снагою, воно відпочило б, хоч він не заплющив очей цілу ніч, і цілу ніч на вустах вигравала б усмішка.

А внизу, біля драбини, його підстерігатиме ще одне диво, зовсім неймовірне. Він обережно спуститься з сінника, освітлений рожевим світлом молодого ранку, сповнений радості жити в цьому світі, й застигне, побачивши це маленьке диво, і, схилившись, торкнеться його.

Коло підніжжя драбини він побачить кухоль свіжого молока, кілька яблук і грушу.

Більше йому нічого не треба. Ознака того, що величезний світ готовий прийняти його і дати йому час подумати про все, про що він мусить подумати.

Кухоль молока, яблука, груша.

Він вийшов з води.

Берег ринув на нього, мов величезна хвиля прибою. Темрява, і ця місцевість, і мільйон запахів, які долинали з вітром, що холодив мокре тіло, — все це разом навалилося на Монтега. Він сахнувся від приголомшливої хвилі пільми, звуків, запахів. У вухах дзвеніло, голова паморочилася. Зірки полум'яними метеорами летіли йому назустріч. Монтегові захотілося зпов пірнути в річку, і хай лінива течія несе Його кудись, байдуже куди. Темне громаддя берега нагадало йому випадок із дитинства, коли він купався, а велетенська хвиля (найбільша хвиля, яку він будь-коли бачив), що взялася не знати звідки, збила його з ніг, оглушила, жбурнула в зелену темряву, обпалила рот, ніс, шлунок солоною водою. Надто багато води!

А тут було надто багато землі.

І раптом у пільмі, що стіною стояла перед ним, — шурхіт, чиясь тінь, двоє очей. Наче сама ніч дивилася на нього. Наче ліс бачив його.

Механічний пес!

Стільки пробігти, так намучитися, так утомитися, мало не втопитись, стільки перестраждати — і, коли вже думаєш, що ти в безпеці й з легким серцем виходиш на берег, раптом...

Механічний пес!

Монтег несамовито закричав, закричав передсмертним криком: він уже більше не міг цього витримати...

Тінь метнулася вбік. Очі щезли. Сухим дощем посипалося листя.

Монтег був сам у пущі.

Олень. Монтег почув різкий запах мускусу, змішаний з запахом крові й дихання звіра, запах кардамону, моху, амброзії; дерева бігли на нього з гупої ночі, відступали, знов кидалися вперед і знову відходили в такт його серцебиттю, що відлунювало в скронях.

Земля була встелена листям. Тут, мабуть, мільйони листків. Монтег ішов, наче вбрід переходив суху річку, що пахла гвоздиками й теплим пилом. Скільки різних запахів! Ось наче запах сирії картоплини, коли її розріжеш, холодну, білу від місячного саява, під яким вона пролежала майже цілу ніч. Ось запах маринованих огірків, ось запах петрушки, що лежить на кухонному столі. Слабкий запах жовтої гірчиці зі слоїка. Запах повних гвоздик із сусіднього саду. Він опустил руку; стеблина торкнулась його долоні, мов дитина, погладила. Монтег понюхав пальці — вони пахли локрицею.

Вій зупинився, вдихаючи запахи землі; що глибше він їх удихав, то відчутнішим ставав для нього навколишній світ. Порожнечі в Монтегові вже не було. Тут є чим наповнити себе. І тепер завжди так буде.

Спотикаючись, він брів по сухому прибою листя.

І раптом у цьому світі незвичайного — щось знайоме.

Нога зачепилася за щось — воно глухо задзвеніло.

Він провів рукою по землі — праворуч, ліворуч.

Залізнична колія.

Покинута колія бігла від міста по країні, крізь гаї та ліси, вздовж річки.

Дорога, якою треба йти, хоч би куди вона привела. Це була єдина знайома річ серед новизни, той чарівний талісман, який ще знадобиться йому, до якого він може доторкнутися рукою, відчутти під ногами, поки йтиме крізь зарості ожини, крізь моря запахів, доторків, відчуттів, крізь шелести й зітхання лісу. Він рушив по шпалах.

І, здивувавшись, рантом відчув, що напевне знає щось таке, чого, однак, не зміг би довести.

Через півгодини, змерзлий, обережно ступаючи по шпалах, гостро відчуваючи, як весь він — тіло, обличчя, рот, очі — всотує пітьму, як у вухах гудуть лісові звуки, а ноги кровоточать від колючок і горять од кропиви, він побачив попереду вогонь.

Вогонь блиснув, щез, знову з'явився — блимав, наче око. Монтег завмер: здавалося, цей вогник можна загасити одним подихом. Але вогник горів, і Монтег почав підкрадатися до нього. Минуло не менше п'ятнадцяти хвилин, перш ніж йому вдалося підійти досить близько; він зупинився і, причаївшись, почав дивитися на вогонь. Полум'я повільно коливалося, вигравало білим і червоним; воно здалося Монтегу якимсь дивним, бо було зовсім не таке, до якого він звик.

Вогонь нічого не спалював: він грів!

Монтег бачив руки — вони простягалися до вогню; видно тільки руки людей — тіла тонули в темряві. Над руками — застигли обличчя; їх оживляли лише тремтливі виблиски полум'я. Монтег і не уявляв, що вогонь може бути таким. Він і не гадав, що вогонь може не тільки віднімати, а й давати. Навіть запах у нього був інший.

Монтег стояв отак бозна-скільки, охоплений безглуздом, але приємним почуттям, ніби він — лісовий звір, світло вогнища виманило його з пущі. У нього були вологі очі, густі вії, гладенька шкура, шершавий ніс, ратиці, розлогі роги, а кров, якби пролилася на землю, пахла б осінню. Він довго стояв, дослухаючись до теплого тріскоту полум'я.

Навколо вогнища панував спокій, спокій проступав на обличчях людей, і було доволі часу посидіти під деревами біля покинутої залізничної колії й подивитись на світ, охопити його поглядом, наче він скупчився отут, коло цього багаття, наче світ — це шматок сталі, а люди мусять перекувати його. І не тільки вогонь здавався інакшим. Тиша також була інакша. Монтег рушив до цієї особливої тиші, від якої, здавалося, залежала доля світу.

Потім почулися голоси; люди про щось балакали, але він не міг добрати, про що саме. Голоси то злітали, то плавно спадали — перед людьми був весь світ, і вони розглядали його; вони знали землю, дерева й місто, що лежало за річкою, в кінці залізничної колії. Вони говорили про все, не було нічого такого, про що б вони не могли розмовляти, — Монтег відчув це по жвавих інтонаціях їхніх голосів, по зацікавленості, пристрасті й подиву, з якими вони говорили.

І тоді один з них підвів очі й побачив Монтега; побачив уперше (а може, всьоме), і чийсь голос озвався до прибулого:

— Гаразд, виходьте вже!

Монтег ступнув назад у нічну тінь.

— Та не бійтеся, — пролунав той самий голос. — Ласкаво просимо до нашого товариства.

Монтег повільно підійшов до вогнища; круг нього сиділи п'ятеро літніх чоловіків у темно-синіх бавовняних штаних і таких самих сорочках та куртках. Він не знав, що їм сказати.

— Сідайте, — мовив старий, що, певне, був і за старшого. — Хочете кави?

Монтег дивився, як темна паруюча рідина ллється в складаний бляшаний кухоль, хтось подав йому цей кухоль. Він боязко сьорбнув — люди зацікавлено поглядали на нього. Гаряча кава обпікала губи, але це було приємно. Обличчя людей, що сиділи біля вогнища, заросли бородами, але бороди охайні, підрізані. Руки в цих людей чисті. Вітаючи гостя, всі підвелись, а тепер знов сиділи. Монтег пив каву.

— Дякую, — проказав він. — Широ дякую.

— Просимо ласкаво, Монтег. Моє ім'я Гренджер. — Ватажок простяг йому невеличку пляшечку з якоюсь безбарвною рідиною. — Це теж випийте. Воно замінить хімічний склад вашого поту. Через півгодини ви пахнутимете не собою, а запахами двох інших людей, А що за вами женеться механічний пес, то не завадить випити цю рідину до дна.

Монтег випив гіркий трунок.

— Від вас тхнутиме, як від цапа, але то байдуже, — мовив Гренджер.

— Ви знаєте, як мене звуть? — здивовано запитав Монтег.

Гренджер кивнув на портативний телевізор біля вогнища.

— Ми стежили за погонею. Ми так і думали, що ви подастесь по річці на південь. Коли почули, як ви продираєтесь крізь пущу, наче захмелілий лось, то не сховались, як це звичайно робимо. Ми здогадалися, що ви пірнули в річку, коли вертольоти раптом повернули до міста. Там відбувається щось дивне. Погоня триває, але в іншому напрямку,

— В іншому?

— Давайте подивимося.

Гренджер увімкнув телевізор. На екрані замигтіли, закружляли барви й тіні, наче в цій скриньці завертівся якийсь кошмарний сон; і дивно було, що тут, у лісі, його можна було взяти в руки, передати іншому. Диктор кричав:

— Погоня триває в північній частині міста! Поліцейські вертольоти скупчуються в районі Вісімдесят сьомої авеню і Елм Гроув парку!

Гренджер кивнув.

— Так-так, вони тепер просто розігрують погоню. Вам пощастило збити їх зі сліду ще біля річки. Але вони не можуть про це сказати. Знають, що зацікавленість глядачів триватиме до пори до часу. Отже, чимшвидше потрібна розв'язка! Якщо обшукувати річку, то й до ранку не впораєшся. Ось вони і вистежують жертву, щоб ефектно завершити цей балаган. Дивіться! Хвилини через п'ять Монтега зловлять!

— Але як?..

— Дивіться.

Око телевізійної камери, схованої в череві вертольота, втупилося тепер у безлюдну вулицю.

— Бачите? — прошепотів Гренджер. — Зараз появитеся ви — он там, у кінці вулиці, призначена жертва. Дивіться, як показує камера. Створюють захопливу сцену. Наїзд трансфокатором. Тривожне очікування. Вулиця в перспективі. От зараз який-небудь бідолаха вийде на прогулянку. Якийсь химерник. Дивак. Не думайте, що поліція не знає таких диваків, що полюбляють гуляти вдосвіта, просто так чи з безсоння. Поліція стежить за ними місяцями, роками. Ніколи не знаєш, коли й для чого це може згодитися. От сьогодні, приміром, це дуже до речі. Вихід із скрутного становища. О боже, дивіться!

Люди біля вогнища подалися вперед.

На екрані з-за рогу вулиці з'явився чоловік. Раптом об'єктив телекамери вихопив механічного пса. Вертольоти спрямували на чоловіка десятки прожекторів, обгородивши його частоколом із білих сліпучих стовпів світла.

Диктор закричав:

— Це Монтег! Погоню завершено!

Ні в чому не винен чоловік спантеличено зупинився, тримаючи в руці запалену сигарету. Вій дивився на пса й не міг збагнути, що це таке. Либонь, він так нічого й не зрозумів. Чоловік глянув на небо, прислухався до виття сирен. Тепер телекамери показували згори. Пес здійнявся в повітря — ритм і координація його рухів були просто чудові. Блиснула голка. На мить камери завмерли, щоб глядачі могли краще розгледіти це видовище: ошелешену жертву, безлюдну вулицю, сталеве чудовисько — цю величезну кулю, що летіла до мішені.

— Монтег, стійте на місці! — пролунав голос з неба.

Тієї ж миті пес і телекамера впали на чоловіка. Вони схопили одночасно; схопили мов павуки, у свої цупкі обійми. Чоловік закричав. Він кричав, кричав, кричав!..

Широкий план.

Тиша.

Темрява.

Монтег скрикнув, порушивши цю тишу, і відвернувся.

Знов тиша.

Заціпенілі люди мовчки сиділи біля вогнища; нарешті з темного екрана пролунав голос диктора.

— Пошук завершено, Монтег мертвий. Злочин проти суспільства покарано.

Темрява.

— А тепер ми запрошуємо вас до "Зали під небом" у готелі "Люкс". Півгодинна передача "Досвітня пора". В нашій програмі...

Гренджер вимкнув телевізор.

— Ви завважили, що вони не показали широким планом його обличчя? Навіть ваші близькі друзі не змогли б сказати напевне, чи це справді ви. Оператори лише дали

загальну картину — решту доповнить уява глядача. Бодай їх усіх чорти взяли, — прошепотів він.

Монтег нічого не відповів; він здригався всім тілом і не зводив очей з порожнього екрана.

Гренджер легенько доторкнувся до його плеча.

— Вітаю з воскресінням.

Монтег кивнув.

— Тепер не завадить познайомитися з нами, — вів далі Гренджер. — Це Френд Клемент, колишній завідувач кафедрою Томаса Гарді[13] в Кембріджському університеті, ще до того, як Кембрідж перетворили на Атомно-інженерне училище. А це доктор Сіммонс з Каліфорнійського університету, знавець творчості Ортега-і-Гассета;[14] ось професор Уест — багато років тому в Колумбійському університеті він зробив чималий внесок у тепер забуту науку про етику... Превелебний отець Падовер тридцять років тому виголосив кілька проповідей і протягом одного тижня втратив усіх своїх парафіян через свої погляди. Він давно вже бродить із нами. Ну, а я написав книжку під назвою "Пальці однієї руки. Належні стосунки між особою і суспільством" — і ось я тут! Ласкаво просимо до нас, Монтег!

— Мені не місце серед вас, — ледве спромігся вимовити, нарешті, Монтег. — Протягом усього свого життя я тільки й знав, що робив дурниці.

— Ну, ми до цього звикли. Всі ми робили дурниці, але заради справжнього діла. Інакше не опинились би тут. Поки ми діяли поодиноці, гнів був нашою єдиною зброєю. Багато років тому назад я вдарив пожежника, коли він прийшов палити мою бібліотеку. Відтоді мені доводиться переховуватись. Хочете пристати до нас, Монтег?

— Так.

— Що ви можете нам запропонувати?

— Нічого. Я думав, у мене є частина Екклезіаста і, може, трохи з "Одкровенень Іоанна Богослова", але тепер у мене навіть цього нема.

— Екклезіаст — це непогано. Де ви його зберігали?

— Тут, — Монтег доторкнувся рукою до чола.

— А, — усміхнувся Гренджер і кивнув головою.

— Що? Хіба це погано? — запитав Монтег.

— Ні, це дуже добре. Це чудово! — Гренджер обернувся до священника. — Є в нас Екклезіаст?

— Так. Чоловік на ймення Гарріс з Янгстауна.

— Монтег, — Гренджер міцно стис Монтегове плече, — будьте обережні. Бережіть себе. Коли скоїться щось з Гаррісом, ви будете Екклезіаст. Бачите, за хвилину ви стали такою потрібною людиною!

— Але я все забув!

— Ніщо не щезає безслідно. У нас є спосіб струснути вашу пам'ять.

— Але я вже намагався пригадати!

— Не намагайтеся. Це прийде само собою, коли треба буде. Людська пам'ять схожа

на фотоплівку, і ми ціле життя тільки й робимо, що намагаємося стерти відбите на ній. Сіммонс двадцять років працював над тим, як поновити в пам'яті колись прочитане й забуте. Монтег, хотіли б ви прочитати "Республіку" Платона?[15]

— Звичайно!

— Так ось, я — це "Республіка" Платона. Хочете почитати Марка Аврелія?[16] Сіммонс — це Марк Аврелій.

— Вітаю! — промовив Сіммонс.

— Здрастуйте, — відповів Монтег.

— Дозвольте познайомити вас з Джонатаном Свіфтом, автором гострої політичної сатири "Подорожі Гуллівера". А цей добродій — Чарлз Дарвін. Ось Шопенгауер,[17] це — Ейнштейн, а цей, поруч зі мною, Альберт Швайцер,[18] добрий філософ. Ось ми всі перед вами — Арістофан і Махатма Ганді, Гаута Будда і Конфуцій, Томас Джефферсон і Лінкольн — до ваших послуг. Ми також Матфей, Марко, Лука та Іоани.

Вони засміялися.

— Цього не може бути! — вигукнув Монтег.

— Ні, це так, — відповів, усміхаючись, Гренджер. — Ми також спалюємо книжки. Прочитаємо книжку — і спалюємо, щоб її у нас не знайшли. Мікрофільми не виправдовують себе. Ми весь час мандруємо, плівку довелось би десь закопувати, а потім повертатися до неї. Це ризиковано — нас можуть викрити. Отож ліпше все зберігати в голові, де ніхто нічого не побачить, нічого не запідозрить. Ми всі — уривки і шматки історії, літератури, міжнародного права. Байрон, Том Пейн,[19] Макіавеллі,[20] Христос — усе тут, у наших головах. Але вже пізня година. І почалася війна. Ми тут, а місто там, у своїх різнобарвних шатах. Про що ви думаєте, Монтег?

— Думаю, який же я був дурний, коли намагався щось зробити самотужки, — підкидав книжки в будинки пожежників і подавав сигнал тривоги.

— Ви робили, що могли. Якби це робили по всій країні, наслідки були б чудові. Але наш шлях простіший і, на нашу думку, кращий. Ми прагнемо зберегти знання, які нам ще будуть потрібні, зберегти їх у повній цілості. Поки що ми не хочемо нікого підбурювати чи злостити. Бо якщо нас знищать, то загинуть і всі знання, що ми зберігаємо, загинуть, може, назавжди. Ми з певного погляду мирні громадяни: мандруємо собі покинутими коліями, ночуємо в горах. І місто дало нам спокій. Часом нас зупиняють, обшукують, але у нас нема нічого недозволеного. Наша організація вельми гнучка, розгалужена, розкидана по всій країні. Декотрі з нас поробили собі пластичні операції, позмінювали свої обличчя й відбитки пальців. Зараз нам дуже важко; ми чекаємо, щоб скоріше почалась і закінчилась війна. Це жахливо, але ми нічим не можемо зарадити, бо не ми керуємо країною, — ми лише незначна меншість, голос волаючого в пустелі. Коли закінчиться війна, тоді, може, придамося й ми для чогось.

— І ви справді вважаєте, що вас слухатимуть?

— Якщо ні, доведеться знову чекати. Ми передамо книжки з вуст у уста нашим дітям, а ті, в свою чергу, передадуть їх іншим. Багато, звісно, загубиться. Але не можна

людей примусити слухати. Вони повинні самі збагнути, що трапилося, чому світ вибухнув під ними. Вічно так тривати не може.

— Чи багато вас?

— Тисячі на дорогах, занедбаних залізничних коліях, з вигляду ми нетяги, але в головах у нас цілі бібліотеки. Спочатку все було стихійно. В кожного була якась книжка, котру він хотів запам'ятати. Ми зустрічались один з одним і впродовж двадцяти чи більше літ створили щось на зразок товариства, розробили план. Нам потрібно було зрозуміти найголовніше — те, що ми самі по собі ніщо, ми не мусимо бути педантами чи зверхніми стосовно інших людей. Ми всього-на-всього обкладинки, які захищають книжки від пошкоджень, і нічого більше. Декотрі з нас живуть у невеличких містах. Розділ перший з книжки Торо "Уолден" живе в Грін Рівер, розділ другий — в Уїллоу Фарм, штат Мен. У штаті Меріленд є містечко, що налічує всього двадцять дев'ять чоловік; навряд чи на те містечко коли-небудь кидатимуть бомби; там зберігається повне зібрання творів Бертрана Рассела.[21] Це містечко можна взяти в руки, наче книжку, перегорнути сторінки — от стільки сторінок у голові кожного жителя. А коли закінчиться війна, тоді якогось дня якогось року книжки можна буде написати знову; ми скличемо всіх цих людей, і вони прочитають напам'ять усе, що знають, а ми все надрукуємо на папері. Може, колись знову настане доба тьми і доведеться все починати спочатку. Але в людини є чудова риса; якщо треба починати все з самого початку, вона не зневірюється і не втрачає мужності, бо знає, що це дуже важливо і варто зусиль.

— А що ми робитимемо зараз? — спитав Монтег.

— Чекатимемо, — відповів Гренджер. — І про всяк випадок підемо далі, за течією.

Він почав закидати багаття піском і землею. Всі допомагали йому, Монтег теж. Люди мовчки гасили багаття.

В зоряному світлі вони стояли біля річки.

Монтег поглянув на світляний циферблат свого водонепроникного годинника. П'ята година ранку. Минула тільки година, але ця година була для нього наче рік. Над протилежним берегом річки займалася зоря.

— Чому ви мені довіряєте? — запитав Монтег.

Чоловік поворухнувся у п'яті.

— Досить одного погляду на вас. Ви давно не дивилися в дзеркало. Крім того, місто ніколи так не вшановувало нас і не влаштовувало такої погоні за нами. Кілька диваків з головами, напханими віршами, — це не дуже небезпечно для них; вони це знають, і ми знаємо. Всі знають. Поки весь народ не цитує Велику хартію вольності н конституцію, все гаразд. Досить того, що пожежники час від часу наглядають за порядком. Ні, міста нас не чіпають. А нам від них добряче перепало.

Вони йшли берегом річки на південь. Монтег намагався розгледіти обличчя своїх супутників, старі, втомлені, покреслені зморшками, які він бачив при світлі багаття. Він шукав на них відбиток радості, рішучості, торжества над майбутнім, але нічого такого не бачив. Він, мабуть, сподівався, що від тих знань, які вони несли в собі, їхні обличчя

світлитимуться, наче ліхтарі, рівним світлом. Але ні — там, біля вогнища, їх освітлював відблиск полум'я, а тепер ці люди нічим не відрізнялися від інших, що так само мандрували шляхами-дорогами, так само шукали чогось упродовж багатьох років, так само бачили, як гине прекрасне; і ось тепер, уже постарілі, вони зібралися разом, щоб подивитись, як закінчиться вистава й погаснуть вогні. Вони зовсім не були певні, що ті речі, які вони зберігали в пам'яті, примусять зорю майбуття засяяти чистим полум'ям; вони не були певні нічого, крім одного — вони бачили книжки; ті книжки стояли на полицях перед їхніми спокійними поглядами, ще не розрізані, вони чекали читачів, котрі колись прийдуть і візьмуть їх, хто чистими, а хто й брудними руками.

Монтег пильно вдивлявся в обличчя своїх супутників.

— Не намагайтеся скласти собі враження про книжки по їхніх обкладинках, — сказав хтось.

Усі неголосно засміялись і пішли далі, вниз за течією.

Почувся оглушливий скрегіт — у небі промчали реактивні літаки й зникли, перш ніж подорожани встигли глянути вгору. Монтег подивився туди, де за річкою лежало місто; воно блідо світилося.

— Там залишилася моя дружина.

— Співчуваю. Найближчими днями всім містам доведеться зазнати лиха, — мовив Гренджер.

— Дивно, я зовсім не сумую за нею. Дивно, але я ніби нічого не відчуваю, — сказав Монтег. — Щойно я подумав — якщо вона навіть помре, мене це не засмутить. Це недобре. Щось, певне, зі мною коїться.

— Послухайте, — відповів Гренджер, взявши його за руку; тепер він ішов поруч і помагав Монтегові пробиратися крізь зарості кущів, відхиляючи гілки. — Коли я був ще хлопчиком, помер мій дід, скульптор. Він був добрий чоловік, дуже любив людей, це він допоміг очистити наше місто від нетрів: нам, дітям, він майстрував іграшки, і, взагалі, за своє життя, певне, створив мільйон різних речей. Він завжди щось робив власноручно. І коли він помер, я раптом зрозумів: я плачу не за ним, а за тими речами, які він створював. Я плакав, бо знав: він ніколи більше нічого не зробить, не вирізьбить дерев'яної фігурки, не годуватиме з нами голубів на подвір'ї, не гратиме на скрипці й не розповідатиме смішних оповідок так, як умів лише він. Він був часткою нас, і коли він помер, все це пішло з нашого життя: не було нікого, хто б міг усе робити так, як він. Він був особистістю. Дуже потрібною для життя людиною. Я ніколи не міг примиритися з його смертю й часто думав, яких прекрасних виробів не побачив світ, яких смішних історій не почув, скільки голубів, повернувшись додому, не відчули доторку його руки! Він перетворював світ. Він дарував світові нове. Тієї ночі, коли він помер, світ утратив десять мільйонів прекрасних вчинків.

Монтег ішов мовчки.

— Міллі, Міллі, — шепотів він сам до себе. — Міллі...

— Що ви сказали?

— Моя дружина... моя дружина. Бідолашна, бідолашна Міллі. Я нічого не можу

пригадати... Думаю про її руки, але не бачу, щоб вони робили що-небудь. Вони просто звисають уздовж тіла, чи лежать на колінах, чи тримають сигарету — от і все.

Монтег озирнувся на місто.

Що ти дав місту, Монтег?

Попіл.

Що давали люди одне одному?

Нічого.

Гренджер стояв поруч і теж дивився на місто.

— Мій дід казав: "Кожен мусить щось залишити після себе. Сина, чи картину, чи побудований дім, чи хоч би стіну або пару пошитих власноручно черевиків. Або сад, посаджений своїми руками. Щось, чого торкалися твої руки, в чому після смерті твоя душа знайде собі притулок. Люди дивитимуться на дерево, яке ти посадив, чи на квітку, і ти житимеш у них". Мій дід казав: "Байдуже, що ти саме робиш, головне, щоб усе, до чого ти доторкаєшся, змінювало форму, ставало не таким, як було, щоб у ньому залишилася частка тебе самого. В цьому різниця між людиною, яка просто косить траву на лузі, і справжнім садівником. Той, що косить траву на лузі, помре — і його ніби й не було, а садівник житиме багато поколінь".

Гренджер махнув рукою.

— Колись, років п'ятдесят тому, мій дід показав мені кілька фільмів про реактивні снаряди Фау-два. Вам доводилось коли-небудь з відстані двісті миль бачити грибовидну хмару після вибуху атомної бомби? Це — марниця, укол шпильки для пустелі, що лежить навкруги. Мій дід разів десять прокрутив цей фільм, а потім сказав: може, настане день, коли міста розширять свої межі і впустять до себе ліси, поля й незайману природу. Людям треба нагадувати, що на землі їм відведено дуже мало місця, що вони живуть серед природи, яка легко може забрати назад усе, що дала людині; їй не важко здмухнути нас з лиця землі одним подихом чи затопити водами океану — просто так, аби показати людині: вона не така вже могутня, якою себе вважає. Мій дід казав: коли ми постійно не відчуватимемо її поряд з собою вночі, ми забудемо, яка вона грізна й могутня. І тоді природа одного чудового дня прийде і поглине нас. Розумієте? — Гренджер повернувся до Монтега. — Дід давно мертвий, але якби можна було придивитися до мого мозку, то в його звивинах ви побачили б відбитки дідових пальців. Він торкнувся мене своєю рукою. Як я уже казав, він був скульптор. "Ненавиджу римлянина на ймення Статус Кво,[22] — говорить він мені. — Дивися на все з подивом, живи так жадібно, ніби через десять секунд помреш. Намагайся побачити світ. Він прекрасніший за будь-яку мрію, створену на фабриці й оплачену грішми. Не проси гарантій, не шукай спокою — його зараз не існує на білому світі. А коли і є, то він родич мавпи-лінивця, що висить день і ніч на дереві вниз головою і спить, спить протягом усього життя. До дідька! — казав він. — Струсони дерево, хай те ледащо гепнеться об землю!"

— Дивіться! — вигукнув Монтег.

Цієї миті почалася й закінчилась війна.

Пізніше піхто з Монтегових супутників не міг пригадати, чи він взагалі щось бачив. Миттєвий спалах і ледь чутний рух. Протягом цієї миті там, нагорі, на висоті десяти, п'яти, однієї милі промчали, певне, реактивні літаки, наче пригорща зерна, розсипана велетенською рукою сівача, і відразу дуже швидко й водночас жахливо повільно почали падати на ще заспане місто бомби. Власне кажучи, бомбардування закінчилося, щойно літаки, які мчали зі швидкістю п'ять тисяч миль на годину, вийшли на ціль і прилади попередили про це пілотів; і так само блискавично, мов змах коси, закінчилася війна. Вона закінчилась, щойно пілоти натисли на бомбоскидачі. А за наступні три секунди — короткі три секунди, поки бомби падали на ціль, — ворожі літаки вже зникли ген за небокраєм, невидимі, наче куля, в яку не вірить дикун, бо не бачить її; але його серце вже пробите, тіло, наче підтяте, падає на землю, з жил бухає кров, мозок марно намагається втримати останні уривки дорогих спогадів і, не встигши збагнути, що трапилося, вмирає.

Так, у це важко повірити. То був оди-єдиний миттєвий порух. Але Монтег бачив змах величезного сталевого кулака, підведеного над далеким містом для удару; він знав — зараз почується скрегіт реактивних літаків, який, після всього, скаже: руйнуй, не залишай каменя на камені, загднь. Помри.

Монтег на якусь мить затримав бомби в повітрі, затримав розумом і руками, безпорадно простягнутими до них. "Тікайте! — кричав він до Фабера. — Тікайте! — кричав до Клариси. — Рятуйся, тікай звідти!" — кричав до Мілред. Та раптом пригадав: Клариса мертва. А Фабер поїхав з міста — десть глибокими міжгір'ями мчить по країні автобус від одних руїн до інших. Хоч руйнування ще не почалось, але воно висіло в повітрі, воно неминуче. Перш ніж автобус пробіжить ще п'ятдесят ярдів по шосе, місто, куди він поспішає, перестане існувати, а місто, звідки він їде, перетвориться зі столиці на величезну купу сміття.

А Мілред...

Тікай, біжи!

На якусь частку секунди, поки ще бомби висіли в повітрі на відстані ярда, фута, дюйма від даху готелю, в одній з кімнат він побачив Мілред, Вона, нахилившись уперед, вдивлялась у миготливі кольорові стіни, з яких до неї говорили, говорили, говорили "родичі"; вони торохтіли, патякали, називали її на ймення, всміхалися до неї й нічого не казали про бомбу, що повисла над готелем, — ось уже пів-дюйма, чверть дюйма... Мілред жадібно вдивлялась у стіни, наче шукала там відгадку своїх тривожних безсонних ночей. Вона стривожено, неспокійно тяглася до стіп, мов прагнула пірнути в цю барвисту круговерть, зануритися в неї, потонути в її щасливій яскравості.

Впала перша бомба.

— Мілред!

Може, — та чи знатиме хто про це? — може, величезні радіо— й телевізійні станції з їхніми променистими кольорами, грою світла, порожньою балаканиною найперші підуть у'небуття?

Монтег, падаючи долілиць, побачив, відчув, — чи йому здалося, що бачить,

відчуває? — як у кімнаті Мілред погасли стіни, як вона з чарівного кристала перетворилися на звичайне дзеркало; він почув, як Мілред закричала, бо тієї мільйонної частки секунди, що їй залишилося жити, побачила на стінах відбиток свого обличчя; воно жахало своєю порожнечею; самотнє в порожній кімнаті, пожирало очима само себе. Вона зрозуміла, нарешті, що це її власне обличчя, і швидко глянула на стелю, і тієї ж миті весь готель завалився, впав на неї і разом з тоннами цегли, металу, тиньку й дерева потяг її вниз, на голови інших людей, а потім разом з ними — нижче, нижче, до самого підвалу, де могутній вибух безглуздо розправився з усіма, раз і назавжди.

— Я пригадав! — Монтег вчепився в землю. — Пригадав! Чікаго! Це було в Чікаго, давно-давно. Міллі і я. Ось де ми зустрілися! Тепер пам'ятаю. В Чікаго. Давно-давно.

Оглушливий вибух струсонув повітря. Вибухова хвиля прокотилася над річкою, перекинула людей, наче камінці доміно, збурила річку водяними смерчами, здійняла стовп куряви і, застогнавши у кронах дерев, помчала далі, на південь. Монтег, намагаючись ущільнитися, зробитися маленьким-маленьким, утиснувся в землю, склепив повіки. На мить розплющивши очі, побачив — місто злетіло в повітря. Бомби й місто помінялися місцями. Ще одна неймовірна мить — і нове, невпізнанне місто, з незвичайно високими будівлями, яких ніколи не було, про які ніколи не мріяв і яких ніколи не зводив жоден будівничий, з будинками, що їх створили оризки розпорошеного бетону та виблиски роздробленого металу, в плутанині уламків, де двері стали вікнами, а покрівлі — підмурівками, сяючи мільйонами кольорів, наче лавина, що здійнялася вгору, замість спадати вниз, — це місто, мов химерна фреска, застигло в повітрі, перекинулось і впало на землю.

Оглушливий гуркіт сповістив про його загибель.

Монтег лежав; цементна пилюка запорошила йому очі, набилася в рот крізь міцно стулені губи. Монтег задихався і плакав. І раптом пригадав, пригадав ще щось. Що це? Так, так, розділи з Екклезіаста і "Одкровень". Частина однієї книжки, частина другої... Мерщій, мерщій, щоб не забути, поки мине цей струс, поки вщухне вітер! Екклезіаст, ось він. Притиснувшись до тремтливої землі, він подумки повторював слова, повторював знову й знов, і вони були прекрасні й довершені, тепер реклама зубної пасти Денгем не заважала йому, ніби провідник стояв перед його уявним зором, дивився на нього...

— От і все, — промовив хтось.

Люди лежали, судомно ковтаючи повітря, мов риби на березі. Вони чіплялися за землю, так дитина підсвідомо чіпляється за знайомі речі, байдуже, що вони мертві й холодні, байдуже, що трапилося чи трапиться; вчепившись пальцями в землю, широко пороззявлявши роти, люди кричали, — щоб не тріснули їхні барабанні перетинки, щоб не збожеволіти. Кричав і Монтег, чинячи опір вітрові, що різав обличчя, шматував губи, вимушував текти кров з носа.

Монтег дивився, як поволі влягається густа хмара пилу, як разом з нею на світ опускається велике безгоміння. Йому здавалося — він бачить кожну порошокину, кожну

травинку, чує кожен крик, шерех, шепіт, ще народжувався у цьому світі. Разом із хмарою на землю осідала тиша, даючи живим спокій і час, щоб роздивитися, зрозуміти й відчувати реальність нового дня.

Монтег глянув на річку. Мабуть, ми підемо берегом. Він зирнув на занедбану залізничну колію. А може, підемо цим шляхом. Чи великими дорогами. І матимемо час усе обміркувати. А згодом, коли все вляжеться, зосередиться в пас, воно знову вихлюпнеться назовні в наших словах і наших вчинках. Багато чого буде неправильного, але багато чого буде так, як треба. Тепер ми починаємо свій шлях; ми споглядатимемо світ, бачитимемо, як він живе, говорить, який він насправді. Тепер я хочу бачити все. І хоч те, що я побачу, не буде ще моїм, колись воно зіллється зі мною в єдине ціле і стане мною. Тож подивись на світ, що лежить перед тобою, господи, подивись на те, що навкруг тебе, тут, ген там! Лише тоді ти зможеш по-справжньому доторкнутися до цього світу, коли він усотається в тебе, в твою кров, і разом з нею мільйон разів на день обернеться в твоїх жилах. Я так міцно вхоплю його, що він уже більше не випручається. Колись я міцно його вхоплю. Тепер я лише доторкнувся до нього одним пальцем, але це тільки початок.

Вітер ущух.

Люди ще лежали в напівзабутті, неспроможні підвестися й почати новий день з його турботами: розпалювати вогнище, куховарити, рухатися, йти. Вони лежали, блимаючи запорошеними очима. Чулося дихання, спершу уривчасте, потім спокійніше...

Монтег сів, але не підвівся. Його супутники теж заворушилися. На чорному пружі небокраю забовваніли перші слабкі відблиски сонця. Повітря було холодне й пахло вологою.

Мовчки підвівся Гренджер; лаючись, обмацав руки й ноги; по його щоках котилися сльози. Важко човгаючи, він спустився до річки й подивився вгору проти течії.

— Все зрівняли з землею, — сказав він після тривалої мовчанки. — Міста нема, лише купа борошна. Місто щезло. — Він знов помовчав. — Цікаво, чи багато хто розумів, що таке буде? Чи багатьох це заскочило зненацька?

Хтось дістав з кишені шматок паперу, чиркнув сірником, підпалив його, на вогник поклали суху траву й листя, потім підкинули гілочок. Вологе віття сичало й тріскотіло, але зрештою зайнялось, і вогнище розгорілося в ранішньому повітрі. Зійшло сонце. Люди мовчки присунулися до багаття, незграбно схиляючись над вогнем. Перші промені сонця торкнулись їхніх потилиць.

Гренджер дістав цератовий пакунок, розгорнув його і вийняв шматок шинки.

— Поснідаємо, а тоді повернемо й подамося проти течії. Ми там будемо потрібні.

Хтось подав невеличку сковорідку, на неї поклали шинку й поставили на вогонь. За хвилину шинка шкварчала й підстрибувала, сповнюючи ранкове повітря смачним запахом. Люди мовчки спостерігали це дійство.

— Фенікс, — раптом сказав Гренджер.

— Що?

— Колись, у давнину, жив на світі дурний птах на ймення Фенікс. Кожні кілька сотень літ спалював себе на вогнищі. Мабуть, той птах був кривим родичем людини. Але, згорівши, він щоразу відроджувався, поставав з попелу. І ми, люди, схожі на цього птаха, але маємо одну перевагу — ми знаємо, яку дурницю робимо. Ми знаємо всі дурниці, які наробили за тисячі літ. А що ми це знаємо й завжди можемо озирнутись на них, то можна сподіватися: коли-небудь ми перестанемо розпалювати ці погребні багаття і стрибати в вогонь. Кожне покоління залишає нам людей, які пам'ятають про помилки людства.

Він зняв сковорідку з вогню; почекавши, поки шинка трохи остигне, всі взялися їсти.

— Тепер підемо проти течії, — вів далі Гренджер. — І пам'ятайте одну важливу річ: самі ми нічого не варті. Ми — ніщо. Але те, що ми зберігаємо в собі, колись може допомогти людям. Проте, навіть тоді, коли ми вільно мали в руках книжки, то не користалися з усього, що вони нам давали. Ми й далі паплюжили пам'ять померлих. Ми плювали на могили тих, хто жив до нас. Невдовзі — за тиждень, місяць, за рік — ми зустрінемо багатьох самотніх людей. І коли вони нас запитають, що ми робимо, ми скажемо: згадуємо. І тому врешті-решт переможемо. Колись ми згадаємо так багато, що зробимо найбільший в історії екскаватор, викопаємо найглибшу з усіх могилу і навіки поховаємо в ній війну. А тепер готуймося в дорогу. Перш за все ми повинні побудувати фабрику дзеркал і цілий рік випускати дзеркала, дзеркала й нічого більше, щоб люди могли добре роздивитися себе в них.

Вони поснідали й загасили багаття. День розгорявся дедалі яскравіше, наче хтось підкручував гніт у величезній лампі. В кронах дерев влаштовувалися птахи, які покинули були свої гнізда, а тепер повернули назад.

Монтег рушив на північ. Озирнувшись, він побачив, що всі йдуть слідом за ним. Здивований, він ступив убік, аби пропустити Гренджера, але той лише подивився на нього й кивнув. Монтег пішов уперед. Він глянув на річку, на небо, на іржаву колію, що бігла назад, туди, де були ферми й сараї, повні сіна, куди вночі приходили втікачі з міста. Колись потім, через місяць чи через півроку, але не пізніше ніж через рік, він знову, вже сам, пройде по цих місцях і йтиме доти, доки наздожене тих, хто пройшов цим шляхом раніше за нього.

А тепер перед ним лежала довга дорога; вони йтимуть цілий ранок, до полудня; і коли вони йшли мовчки, то тільки з однієї причини: кожному було про що подумати, кожному було що згадати. Пізніше, коли сонце підіб'ється високо й зігріє їх, вони почнуть розмовляти, чи просто розказувати про те, що вони запам'ятали, аби пересвідчитися: все це збереглося в їхніх головах. Монтег відчув, що і в ньому повільно прокидаються, оживають слова. І коли настане його черга, що він скаже? Що він цього дня може сказати таке, аби хоч трохи полегшити їм шлях? На все свій час. Так. Час руйнувати і час будувати. Так. Час мовчати і час говорити. Авжеж, це так. Але що це? Що? Є щось таке, щось є, є...

"...І по обидва береги річки росте дерево життя, що плодоносить дванадцять разів,

кожного місяця дає свій плід; і листя дерева зцілює народи".

Так, думав Монтег, ось що я скажу їм опівдні. Опівдні... Коли ми прийдемо до міста.